

Sebastiano Caracciolo

33° 90° 97°

Κυρ.: Μεγ.: Γεν.: Ιεροφάντης Α.: Α.: Α.: Τ.: Misraim Memphis &
Κυρ.: Μεγ.: Διδάσκαλος του Μαρτινιστικού Τάγματος 1981-2013



Η Γυναικεία Μύηση στον Τεκτονισμό

Το πρόβλημα των προβλημάτων

***Πρόλογος
Angela Curti
6°***

Μετάφραση: Π.Λιβιεράτος ©



ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος της Angela Curti (6°)	3
Εισαγωγή	5
Ο Παραδοσιακός κόσμος	6
Η Μύηση	7
Το θέμα της διάβασης της Απιστίας	9
Το θέμα της διάβασης της Γης	9
Το θέμα της διάβασης του Ύδατος	10
Το θέμα της διάβασης του Πυρός	10
Το θέμα της διάβασης του Αέρα	10
Το θέμα της διάβασης του θανάτου και της καθόδου στον Αδη	11
Μύηση πραγματική και Μύηση εικονική	11
Βασιλική Μύηση και Ιερατική Χειροτονία	12
Ο Τύπος	14
Ο Ιερός Πόλεμος στον Άνθρωπο	16
Εκτιμήσεις πάνω στη Γυναικεία Μύηση	17
Ανδρική Μύηση και Γυναικεία Μύηση	19
Ο ρόλος της Γυναίκας στον Αρχαίο κόσμο	26
Η Γυναίκα κατά το Μεσαίωνα	29
Η Γυναίκα στη σύγχρονη εποχή	33
Κατάσταση του Τεκτονισμού στις αρχές της ΙΙΙης χιλιετίας	36
Ποιός Τύπος Μύησης για τη γυναίκα;	38
Ο Γυναικείος Αιγυπτιακός Τύπος Υιοθεσίας	39
Η Αιγυπτία Μαθήτρια	41
Η Αιγυπτία Εταίρα	45
Η Αιγυπτία Διδασκάλισσα	46
Η Τέλεια Αιγυπτία Διδασκάλισσα	48
Η αποστολή του Αιγυπτιακού Τεκτονισμού	48
Επίλογος	50
Σημείωση	51
Βιβλιογραφία - Πηγές	53

Το ωρόν δεν ωπλίζεται.

Διατίθεται δωρεάν



ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εδώ και τουλάχιστον δύο αιώνες γίνονται συζητήσεις σε Τεκτονικούς και όχι μόνον χώρους, σχετικά με τη γυναικεία μύηση.

Μολονότι εδώ και έναν αιώνα, ορισμένα ανδρικά Τεκτονικά Τάγματα μετασχηματίστηκαν σε μικτά, και μολονότι προέκυψαν επίσης και Τάγματα αποκλειστικά γυναικεία, τα οποία λειτουργούν όμως με ανδρικά τυπικά, η διαμάχη συνεχίζεται πάνω στο θέμα της γυναικείας μύησης.

Υπάρχουν Τέκτονες οι οποίοι, πολύ ορθά κατά τη γνώμη μου, διαφωνούν με την παρουσία γυναικών στις ανδρικές στοές, καθώς επίσης και άλλοι οι οποίοι, πάλι πολύ ορθά κατά τη γνώμη μου, διαφωνούν με τη χρήση ανδρικών τυπικών στα αμιγώς γυναικεία Τάγματα.

Αυτό το θέμα, το οποίο σε πολιτικο-κοινωνικό επίπεδο, αλλά και ιδιαίτερα σε επίπεδο επαγγελματικό, βρίσκει πραγματοποιήσιμη εφαρμογή, μόλις ξεκινήσει να δοκιμάζεται σε επίπεδο εσωτερικό και μυητικό, αναδεικνύει πολλούς προβληματισμούς, εκκινώντας από το γεγονός ότι η ισότητα (με την έννοια της ομοιότητας) είναι μόνον μία ουτοπία απολύτως ανέφικτη στο γήινο επίπεδο.

Πράγματι, ενώ στο βέβηλο επίπεδο, είναι δυνατόν να μιλήσουμε για ισότητα δικαιωμάτων, αντίθετα, στο μυητικό επίπεδο δεν υπάρχουν δικαιώματα. Υπάρχει μόνον το απόλυτο καθήκον της αναζήτησης εντός του εαυτού μας της «αλήθειας».

Από αυτό το καθήκον, προκύπτουν άλλα καθήκοντα, αυτά του εξαγνισμού, της ενδοσκόπησης, της ερμηνείας, της αλληλεγγύης, της μελέτης, του μετασχηματισμού, της προαγωγής προσόντων κλπ. Εξάλλου, από τη στιγμή που ο άνθρωπος-άνδρας και ο άνθρωπος-γυναίκα είναι δύο οντότητες συμπληρωματικές όσο και ανόμοιες, κυρίως όσον αφορά την πρώτη ύλη στη οποία πρόκειται να εργασθούν, και από τη στιγμή που μεταξύ τους υπάρχει αξιωματική ισότητα σε διαφορετικές λειτουργίες, προκύπτει καθαρά ότι, τουλάχιστον τα απαραίτητα εργαλεία θα έπρεπε να συνυπάρχουν αρμονικά με τις ουσιαστικές ιδιαιτερότητες και τις λειτουργίες τους. Η μέθοδος εργασίας των γυναικών, πρέπει να είναι ίδια και απaráλλαχτη με εκείνη των ανδρών, δηλαδή να είναι παραδοσιακή, συμβολική και ερμητικο-αλχημική σύμφωνα με το V.I.T.R.I.O.L., αλλά το Τυπικό, αναγκαστικά, πρέπει να είναι διαφορετικό και προσαρμοσμένο στις θηλυκές λειτουργίες και ιδιαιτερότητες.

Από την άλλη πλευρά, κατά τη διαδικασία της μύησης, λαμβάνουν μέρος λεπτά και πνευματικά επίπεδα καθώς και διέγερση προσόντων του ατόμου, για τα οποία ακόμη και ένα μικρό λάθος μπορεί να είναι δυσοίωνο.

Ο συγγραφέας αυτού του βιβλίου, εδώ και πολύ καιρό είναι ένας θεματοφύλακας της Παράδοσης και της γυναικείας μύησης, ως αυτόνομης διαδικασίας με τυπικά προσαρμοσμένα στη γυναικεία γραμμή, απέναντι και δίπλα από την ανδρική γραμμή, όντας και οι δύο μέσα σε ένα Τάγμα-Φορέα. Θεωρεί, τη γυναικεία μύηση απολύτως απαραίτητη στο στόχο της προσέγγισης μιάς εξελικτικής ισορροπίας στην αγκαλιά της ανθρωπότητας. Της ανθρωπότητας, η οποία σήμερα έχει εκπέσει από τον ορθό δρόμο, σε ένα δρόμο με ψευδαισθητικά και εφήμερα ενδιαφέροντα, από τον οποίο δεν πρόκειται να ξεφύγει από τη στιγμή που για κάθε ανεκπλήρωτη επιθυμία φυτρώνουν άλλες δέκα.

Το πρόβλημα αναδύεται δύσκολο διότι εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια, η γυναικεία μύηση χάθηκε και όλες οι απόπειρες που έγιναν τους δύο τελευταίους αιώνες για την ανασύστασή της, φέρνοντας γυναίκες μέσα στις Στοές, έγιναν χωρίς προηγουμένως να έχουν εξετασθεί



προσεκτικά όλες οι εμπλοκές που το πρόβλημα θα παρουσίαζε. Ο συγγραφέας μας βεβαιώνει ότι ο Αδάμ και η Εύα, «έπεσαν» μαζί, και μαζί οφείλουν να επιστρέψουν στην πηγή τους.

Ο δρόμος για τη σωτηρία της ανθρωπότητας είναι η μύηση, με έναν τύπο μύησης για τον Αδάμ και έναν άλλον για την Εύα, σε αρμονία με τα αντίστοιχα χαρακτηριστικά τους.

Προς το τέλος του ΧΙΧ^{ου} αιώνα, στη Γαλλία μερικοί Τέκτονες του Αρχαίου και Αποδεδεγμένου Σκωτικού Τύπου, επιθυμώντας να λύσουν το πρόβλημα της γυναίκας στη μύηση, το αντιμετώπισαν με πολύ καλή θέληση, αλλά με πολύ αυτοσχεδιασμό. Έτσι το επιβάρυναν ακόμα περισσότερο, αφού θεώρησαν ως δυνατή την αδύνατη στην πραγματικότητα ισότητα μεταξύ άνδρα και γυναίκας στο μνητικό επίπεδο, και, βάζοντας μέσα στις ανδρικές στοές γυναίκες με ίσα δικαιώματα, καθήκοντα και ισχείς με τους άνδρες. Έτσι, δημιούργησαν Τάγματα επονομαζόμενα μικτά, χωρίς να δώσουν το απαραίτητο βάρος στις βλάβες που προκαλούν τα ανδρικά τυπικά στις γυναίκες, μέσα στα λεπτά πεδία. Ούτε τις βλάβες που προκαλεί στα ανθρώπινα όντα το ανακάτεμα εντός των Στοών στο ρευστό πεδίο και στο πεδίο της προσωπικότητας.

Δυστυχώς, ακόμα και σήμερα γίνονται συζητήσεις γύρω από το πρόβλημα χωρίς να έχει βρεθεί συμφωνία στις αντιθέσεις, στον τρόπο και στη λύση που παρουσιάζεται σε αυτό το βιβλίο ως ιδανική, και που είναι εκείνη που βρήκε ο Cagliostro, και που εφαρμόστηκε στην πράξη με ανάλογα αποτελέσματα στον Αρχαίο και Αρχέγονο Ανατολικό Τύπο Misraim και Memphis – Κυρίαρχο Μεγάλο Θυσιαστήριο της Αδριατικής, ο οποίος τοποθέτησε στους κόλπους του το Γυναικείο Αιγυπτιακό Τύπο.

Με τόση ανομοιότητα λύσεων, θα ήταν ευχής έργο εάν οι Τεκτονικές δυνάμεις που ενδιαφέρονται για το θέμα, ενώνονταν σε διάσκεψη, για να εξετάσουν σε βάθος το πρόβλημα και να το λύσουν στο φως της Αλήθειας και όχι από επιφανειακό ενδιαφέρον.

Το στοιχείο είναι η σωτηρία της ανθρωπότητας μέσα στη δυαδικότητά της.

Angela Curti

6^ο

Εξοχη Μεγάλη Διδασκάλισσα

Βασίλισσα του Σαββά

1971-2012



ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το βιβλίο αυτό είναι το αποτέλεσμα των μελετών και των διαλογισμών που έλαβαν χώρα σε 58 χρόνια δραστηριοποίησης στον Τεκτονισμό και 47 στο Μαρτινισμό. Δόθηκε προς εκτύπωση με την ελπίδα ότι οι οπαδοί της «αλήθειας», μοναχικοί αναζητητές μέχρι σήμερα, θα βρουν ένα μαργαριτάρι τον οποίο φωτίζοντάς το, θα μπορεί να τους οδηγήσει να κρούσουν τη θύρα του Ναού της Αδελφότητας.

Όπως γίνεται πάντοτε σε αυτές τις περιπτώσεις, υπάρχει πάντοτε κάποιος που αποτρέπει τη διάδοση του μυστικού. Εάν έχει γραφτεί «*μην πετάτε στους χοίρους τα μαργαριτάρια σας, μήπως και γυρίσουν και ξεσχίσουν και σας τους ίδιους*», έχει επίσης γραφτεί ότι «*εκείνος που είναι στην ατραπό της μύησης οφείλει πάντοτε να αντιμετωπίζει με θάρρος κάθε γεγονός, κάθε δοκιμασία, για όσο και να χρειασθεί*».

Έχει ακόμη γραφτεί «*αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν*». Πλην του γεγονότος ότι το μυστήριο δεν μπορεί να διαδοθεί, αλλά αντιθέτως να αποκαλυφθεί, εμείς, δεν φοβόμαστε τίποτα μπρος στην αγάπη για την αλήθεια και αγαπάμε τον πλησίον μας όπως αγαπάμε τους εαυτούς μας. Θέλουμε να δώσουμε σε εκείνους που αναζητούν, το αποτέλεσμα της πιο μεγάλης μας αγάπης που είναι η εμπειρία μας, ο μοναδικός συσσωρευμένος πλούτος μίας ολόκληρης ζωής δοσμένης στην αναζήτηση της αλήθειας.

Εάν, μετά, κάποιο μαργαριτάρι καταλήξει στους χοίρους, αυτοί δεν θα καταλάβουν, και το μυστήριο γι αυτούς θα παραμείνει ανεξήγητο. Οι Διδάσκαλοι μας διαβεβαιώνουν ότι είμαστε συνδεδεμένοι στο χρονικό σύνδεσμο, ενώ πραγματοποιείται ένας κύκλος. Τα σημεία είναι πεντακάθαρα ότι ένας νέος κύκλος ξεκινά.

Είναι αναγκαίο ώστε οι αναζητητές, οι οποίοι μέσα στο μαρμασμό της σημερινής εποχής έχουν κλειστεί στη μοναξιά τους, να ενωθούν μέσα στο Θυσιαστήριο από το οποίο μαζί θα μπορέσουν να επιταχύνουν την απαρχή των νέων καιρών, δίδοντας σε όλη την ανθρωπότητα τη δύναμη της ανάκαμψης και της αλλαγής.

Πρόκειται για προετοιμασία στον αγώνα ενάντια στο πνεύμα που διέπει τις «πτώσεις» κάθε πράγματος. Μαζί, μέσα στην ιερή σιωπή του Τύπου (*), οι αναζητητές της «αλήθειας» μπορούν να εξαπολύσουν το κύμα της σκέψης που θα διαποτίσει όλα και όλους και θα φέρει την ανθρωπότητα έτοιμη να αντιμετωπίσει με χαρά και αποφασιστικότητα, δοκιμασίες και θυσίες, ακόμη και μεγάλες, για την ανάσταση του ανθρώπου. Αμήν!

(*). Σε όλο το κείμενο, όταν αναγράφεται η λέξη "Τύπος" με "Τ" κεφαλαίο, αφορά την έννοια του Τύπου=Ρυθμού=Rite κλπ.



Ο ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Είχαμε πεί, στο βιβλίο «Η ερμητική παράδοση στον Ελυθεροκτονισμό», ότι οι Διδάσκαλοι μας δίδασκαν και μας προέτρεψαν ότι προκειμένου να κατανοήσουμε τον παραδοσιακό κόσμο σε όλες του τις εμπλοκές της κατανόησης του Θεού, της ιερότητας, των σχέσεων μεταξύ ανθρώπου και θεότητας, των τύπων κλπ., είναι αναγκαίο να έχουμε προηγουμένως αποκομίσει την παραδοσιακή νοοτροπία, χωρίς την οποία κάθε νόημα θα είναι αναπόφευκτα διαστρεβλωμένο.

Επαναλαμβάνουμε, ωστόσο, ότι η παραδοσιακή νοοτροπία είναι εκείνη του αρχέγονου ανθρώπου που είχε τη γνώση ότι ο Θεός είναι η πηγή όλων των πραγμάτων στα οποία ήταν παντοτινά παρών. Το όλον, λοιπόν, ήταν ιερό: ιερή η πέτρα, ιερό το φυτό, ιερό το ζώο, ιερός ο άνθρωπος.

Για τον αρχαίο άνθρωπο δεν υπήρχε αποκατάσταση συνέχειας μεταξύ του μεταφυσικού και του φυσικού κόσμου. Ο άνθρωπος μιλούσε με τα φυτά, με τα ζώα, με τους ανθρώπους και ακόμη με το Θεό, κατανοώντας ότι ανάμεσα στις διάφορες δημιουργίες και ανάμεσα σε αυτές και στο Θεό υπήρχε μία διαφορά διαβάθμισης, όπως εκείνη που υπάρχει μεταξύ του μέρους και του όλου, ή καλύτερα, μεταξύ της εικόνας και της αντανάκλασής της.

Ο Παραδοσιακός κόσμος, μνημονεύεται ακόμη μεταξύ των άλλων, από το βασικό χαρακτηριστικό της παρουσίας όντων, ιδιαιτέρως χαρισματικών, κατόχων μιάς πνευματικής ανωτερότητας, ως θεία όντα προσκεκλημένα από την Πρόνοια για να ενσαρκώσουν τη θεία αρχή στο ιστορικό πεδίο.

Στην εποχή του χρυσού, αυτά τα ιδιαίτερα όντα ήσαν οι Βασιλείς-Ιερείς, οι Ποντίφηκες της παράδοσης, που ήσαν εκείνοι οι οποίοι έκαναν γέφυρα μεταξύ των δύο ακτών της ζωής, δηλαδή μεταξύ της τάξης του θείου πεδίου και της τάξης του υλικού πεδίου.

Δια μέσου του Τύπου που αυτοί λειτουργούσαν, στον οποίο ο λαός συμμετείχε, ακτινοβολούσαν στους άλλους τη θεία ύπαρξη, αναβλύζουσα από τη σοφία τους και την ευφύια τους, και οργάνωναν την ατομική και συλλογική ζωή, διατηρώντας ενεργές, σε κάθε μέλος της κοινότητας, τις αιώνιες και αναλλοίωτες αξίες, αναγκαία στηρίγματα για την αφύπνιση της θειότητας σε κάθε άτομο.

Η βασιλική θειότητα, χαρακτηριστικό του Βασιλέα-Ιερέα, ήταν ένα πραγματικό και ιδιαίτερο καθεστώς ιερής συνείδησης, η οποία, ήταν αναγνωρίσιμη, έτσι απλά, από τα μεμονωμένα άτομα και όλη την κοινωνία. Το αξίωμα της ισχύος, δεν είχε δημιουργηθεί από ένα ευκαιριακό δυναμισμό ή μία επικράτηση, αλλά εξαιτίας φυσικής γέννησης. Ο Βασιλέας-Ιερέας θεωρείτο ως ένα ηλιακό ον το οποίο, όπως ο ήλιος, προέβαλε όλες τις ευεργετικές επιδράσεις του στους ανθρώπους και σε όλη τη γη.

Μπορούμε να θεωρήσουμε τους Βασιλείς-Ιερείς ως εκείνους που έδωσαν εκπόρευση στις βασιλικές κάστες, που μετέδιδαν από πατέρα σε γιό τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους, αυτών που είχαν συνείδηση της θείας καταγωγής τους. Σύμφωνα με την πρωταρχική παράδοση, δεν υπήρχε καμμία διαφοροποίηση μεταξύ της ιερής και Τυπικής ισχύος του Ποντίφηκα, και της ισχύος της απαραίτητης για τη διακυβέρνηση της κοινωνίας. Ήταν απολύτως φυσικό ότι ο Βασιλέας-Ιερέας περιέκλειε εντός του τις σημασίες των συμβόλων της πολικότητας, της αποφασιστικότητας και της επικεντροποίησης.

Ο Βασιλέας-Ιερέας, λειτουργούσε στην κοινωνία δια μέσου των παραδοσιακών αρετών που κατείχε και ήσαν αναγνωρίσιμες, ως τέτοιες. Με το πέρασμα από την εποχή του χρυσού στην εποχή του αργύρου, και κατόπιν στην εποχή του χαλκού, τέλος δε στην εποχή του σιδήρου,



την οποία αυτήν τη στιγμή διανύουμε, άνθρωποι με το χάρισμα του Βασιλέα-Ιερέα, εκλείπουν όλο και περισσότερο, μέχρι την ολοκληρωτική απώλειά τους κατά την εποχή του σιδήρου. Ηρθαν άλλοι άνθρωποι, οι οποίοι συνέλεξαν την παρακαταθήκη των Βασιλέων-Ιερέων. Αυτοί αναζήτησαν και συνέλεξαν τους αρχαίους Τύπους, διαβιβασμένους παντού σχεδόν προφορικά και, επομένως, λίγο μετασχηματισμένους σε σχέση με τους αυθεντικούς. Τους έφεραν στην επιφάνεια ως αναγκαία μέσα για να αφυπνίσουν και να ανακαλέσουν, σε αυτούς που ήσαν άξιοι και με επίκτητα χαρακτηριστικά στη διαδρομή των γενεών, τα προνόμια και τις ισχύεις του πνευματικού μεγαλείου.

Αυτοί οι Τύποι ήσαν αυτοί που λειτούργησαν στην Αίγυπτο με τη μέθοδο της μύησης. Με αυτήν τη μέθοδο για χιλιετίες, τουλάχιστον μέχρι τη XVIII^η Αιγυπτιακή Δυναστεία, δηλαδή γύρω στα 1300 π.Χ. ο Φαραώ, ή ένας ιερέας εντεταλμένος από εκείνον, λειτουργούσε τους Τύπους. Μέχρι εκείνη την εποχή, η εξουσία των ιερέων ήταν μόνο η αντανάκλαση της βασιλικής εξουσίας. Είναι απαραίτητο να διευκρινήσουμε ότι η βασιλική μμητική μέθοδος, πέραν των προσευχών, αποτελείτο από μία πράξη Τυπική, πράξη αναζήτησης της "αλήθειας", *sub specie interioritatis* (σημ.μετ.: *δια της εσωτερικής αναζήτησης*).

Ενώ στον παραδοσιακό κόσμο της εποχής του χρυσού το πνευματικό μεγαλείο εκδηλωνόταν δια της φυσικής γέννησης, ακολούθως στις άλλες εποχές (αργύρου, χαλκού, σιδήρου), προκειμένου να προσχωρήσει κανείς στο πνευματικό μεγαλείο, απαιτείτο η μύηση που επέτρεπε (και επιτρέπει ακόμη σήμερα) την πραγματοποίησή της με δοκιμασίες, θυσίες και ειδικά Τυπικά.

Στην αρχαία Αίγυπτο, ο Φαραώ επανελάμβανε το Θυσιαστικό Τύπο του Οσίριδος, που ενδυνάμωνε εντός του τη θεία φύση, ή την εγκαθιστούσε όπου δεν είχε συγγενοποιηθεί εξ' αίματος από προηγούμενο Φαραώ. Ακόμη και στην Ελληνική παράδοση, η μύηση εγκαθίστατο μέσω Τύπων που υπηρετούσαν την εγκατάσταση στο μούμενο του πνευματικού μεγαλείου, αναγνωρίζοντάς σε αυτό την εγκόσμια και πνευματική ισχύ του.

Η ΜΥΗΣΗ

Η μύηση είναι μία πράξη Τυπική, ιερή η οποία, ενώ υποδηλώνει την αρχή μιάς νέας ζωής, είναι μία πνευματική επίδραση που, ανακαλούμενη μέσω του Τύπου, γονιμοποιεί, μέσω του μμητή, το μούμενο και τον τοποθετεί σε μία ατραπό στην οποία, διαμέσου της υπέρβασης των δοκιμασιών και των επακόλουθων κατακτήσεων επιπέδων συνειδησης όλο και πιο υψηλών, τον φέρνει στη γνώση του εαυτού και κατόπιν, στην κατάκτηση των ανωτέρων επιπέδων του πνεύματος και στην καθαρή διανοητικότητα. Προκειμένου να πραγματοποιηθεί αυτό, απαιτείται ένας μμητής νόμιμος και αυθεντικός, ένας Τύπος νόμιμος και αυθεντικός, και ένας μούμενος εξοπλισμένος με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.

Η νομιμότητα του μμητή προκύπτει από το νόμιμο και κανονικό πέρασμα της μεγαλειώδους ισχύος από τον προκάτοχο, εκτός των εσωτερικών ιδιαιτέρων ικανοτήτων που έχουν αξιοποιηθεί σε μία ζωή αφιερωμένη ολικά στη μμητική τάξη. Η αυθεντικότητά του προκύπτει από την παραδειγματική του ζωή, από τη συμπεριφορά του, από το ιδιαίτερο χάρισμα που υπολογίζεται πάνω απ' όλα στη βάση των πράξεών του και σε κάτι άδηλο που δεν είναι αυτού του κόσμου αλλά προέρχεται από άλλους κόσμους.

Η νομιμότητα και αυθεντικότητα του Τύπου έχουν αποτυπωθεί από την αρχαιότητα και την παραδοσιακή γραμμή του οργανισμού που τον διατηρεί, από τους δεσμούς του με τα επιλεγμένα επίπεδα από τα οποία προέρχεται και δια μέσου των οποίων διευθύνεται, από την



καθαρότητα και του οργανισμού και του συγκεκριμένου Τύπου και επιπλέον από τη διασύνδεσή του με την παράδοση. Εάν ένα μόνο στοιχείο νομιμότητας και αυθεντικότητας εξέλιπε, θα είμασταν στο βέβηλο επίπεδο με τις επακόλουθες συνέπειες.

Τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του μουσμένου αποτυπώνονται από τη δύναμη της επιθυμίας του για γνώση, από την επιρρέπειά του να αντιμετωπίσει τις δοκιμασίες, από την κατανόηση της αναγκαιότητας απελευθέρωσης του φωτός της παράδοσης κατόχου αιώνων και αμετάβλητων αξιών. Το μυητικό δράμα αποτελείται από τη θέληση ανάστασης του ανθρώπου, που μπορεί να επέλθει μόνον μετά την εμπειρία του μυστικού θανάτου που εμπεριέχει το νικηφόρο πέρασμα διαμέσου των τεσσάρων στοιχείων.

Το εισαγωγικό μέρος του δράματος βασίζεται πρώτα στην αναγνώριση της απιστίας που ο άνθρωπος κάνει στον εαυτόν του, αφήνοντας να τον διακατέχουν αρνητικές δυνάμεις που παίρνουν επάνω του το πλεονέκτημα με τη μορφή παθών, ελαττωμάτων και προκαταλήψεων, Κατόπιν βασίζεται στη μάχη ενάντια στα πάθη, ελαττώματα και προκαταλήψεις.

Το κεντρικό σημείο του δράματος βασίζεται στη νίκη επί των τεσσάρων στοιχείων και ισοδυναμεί με την αποτέφρωση, τη διάλυση το διαχωρισμό και το μετασχηματισμό όπως στην αλχημική παράδοση.

Το τελικό μέρος βασίζεται στην ανάσταση που αποτελείται από την ανάληψη εκ μέρους του μουσμένου των χαρακτηριστικών της θείας μεγαλοπρέπειας. Ο ανανεωμένος άνθρωπος γίνεται Βασιλέας χωρίς Βασιλέα, και με αυτήν την κατάσταση ενσαρκώνει όλες τις ισχύς του Ανθρώπου-Θεού.

Το θέμα της μύησης, σε όλες τις παραδόσεις, έχει εκφραστεί με ισοδύναμες συμβολολογίες, και με μερικές διαφορές που διατηρούν ουσιαδώς τις ίδιες σημασίες. Οι πιο σημαντικές είναι: το θέμα **της απιστίας**, το θέμα του **διάβασης της γης**, της **διάβασης των υδάτων**, της **διάβασης του φωτός**, της **διάβασης του αέρα**, και το θέμα **του θανάτου** – αρχή της αναγέννησης.

Ως διάβαση εννοούμε το ξεπέρασμα των πυκνών και λεπτών στοιχείων που απαρτίζουν το ανθρώπινο μίγμα. Αυτό σημαίνει την έξωση από την εξάρτηση αυτών των στοιχείων, τα οποία αναστέλλουν το πέρασμα από μία κατάσταση σε άλλη, δηλαδή σε εκείνη της απελευθέρωσης – ανάληψης στο θείο επίπεδο.

Ξεπέρασμα των στοιχείων σημαίνει μετασχηματισμό της προσωπικότητας, ως απαραίτητη προϋπόθεση για την αφύπνιση της θείας α-προσωπικότητας που υπάρχει στον καθένα, και που ορισμένοι ονομάζουν «Εσωτερικό εαυτό» και άλλοι «θείο άγγελο» ή «Εμμανουήλ: ο Θεός μέσα μας» κλπ.

Η μέθοδος και τα θέματα της μύησης, μας μεταδόθηκαν δια μέσου μύθων, αλληγοριών και συμβόλων, πλεγμένων μεταξύ τους για τη μεγαλύτερη κατανόηση των διαφόρων φάσεων της μεθόδου. Πράγματι, οι μύθοι, στη γενικότητά τους είναι διηγήματα στα οποία εξυφαίνεται η δράση διαφορετικών προσώπων καθοδηγούμενων σε καταστάσεις ενός και μοναδικού πρωταγωνιστή, του Ανθρώπου, όπου υποδεικνύονται οι ελλείψεις, τα ελαττώματα, οι προκαταλήψεις, τα πάθη και οι αρετές εκείνου που στο μύθο είναι ο Ηρωας.

Ο άνθρωπος που θυμάται, έστω και αμυδρά, την ευτυχία της ολικής γνώσης, θα έχει πάντα μία άπειρη νοσταλγία. Νοσταλγία επίκτητη τη στιγμή που «άνοιξε τα μάτια», τρώγοντας το



«μήλο» και αμέσως γινόμενη αδιαφανής και απωλεσμένη με την επιβολή του φυσικού σώματος και της επακόλουθης προσωπικότητας, στην «πτώσει».

Ο άνθρωπος αυτός, σε μία στιγμή ανάκλασης αισθάνεται ωθούμενος στην αναζήτηση εκείνου του σημείου ευτυχίας. Προχωρά αναπόφευκτα λοιπόν, στην αίσθηση της μύησης.

Αντιλαμβάνεται, ωστόσο, ότι αυτός ο δρόμος είναι ακανθώδης και γεμάτος με εμπόδια και κινδύνους εξ' αιτίας συνθηκών που προκαλούνται από την ανθρώπινη φύση και αρχικά, από την προσωπικότητα που επιβαρύνεται από τα πρόσθετα βάρη στη διαδρομή των γενεών.

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ

Ως απιστία θεωρούμε το σκοτεινιάσμα της συνείδησης, επακόλουθο της έλλειψης πνευματικότητας. Χαλαρώνει την εγρήγορση αναδεικνύοντας την επικράτηση αρνητικών δυνάμεων, αντιμυητικών και αντιπαραδοσιακών. Η απιστία φέρνει την αγωνία και το θάνατο, που εάν βιωθεί συνειδητά, καθαρίζει και δυναμώνει το μούρμινο, ο οποίος μετά από ένα κύκλο οδύων, αναγεννάται μέσα στη δόξα της Γνώσης.

Η απιστία είναι το κεντρικό θέμα στο μυητικό δράμα. Αυτός που απιστά είναι ένας εχθρός, ο οποίος δεν είναι ποτέ άλλος από τον ίδιο τον εαυτόν του. Για την κατανόηση του δράματος, ο άπιστος, υποδεικνύεται ως ένα άλλο πρόσωπο, και είναι σχεδόν πάντοτε ένας σαρκικός αδελφός ή και κάποιος κατ' επιλογή αδελφός, ούτως ώστε να υπογραμμισθεί η δυνατή οικειότητα μεταξύ άπιστου/προδότη και προδομένου.

Στην πραγματικότητα, ο άνθρωπος είναι μία δημιουργία, υιός του Θεού, στον οποίο κανείς δεν μπορεί να κάνει ούτε καλό ούτε κακό, ειδικά μάλιστα ο ίδιος. Κατά την αρχή της δημιουργίας, ο Αδάμ «έπεσε» από την αλαζονεία του, διότι ήθελε να κάνει χρήση της ελεύθερης βούλησης, χωρίς να σκεφθεί καλά τις συνέπειες αυτού του γεγονότος. Προδομένος από την έπαρση και την άγνοιά του, αφέθηκε να υπερνικηθεί από τη ματαιοδοξία της Εύας.

Ο Όσιρις «έπεσε» από την απιστία του αδελφού του Σεθ, ο οποίος είναι η σκιά του Οσίριδος και αντιπροσωπεύει την έλλειψη του Οσίριδος στο γεγονός της εγρήγορσης επάνω στον ίδιο του τον εαυτό. Ο Σεθ είναι το σύμπλεγμα των ανθρώπινων συνθηκών επάνω στον Οσιρι, αντιπροσωπεύει τα ελαττώματά του, τις προκαταλήψεις του και τα πάθη του.

Ο Ιησούς, προδόθηκε από τον πνευματικό αδελφό και μαθητή του Ιούδα, ο οποίος αντιπροσωπεύει μία έλλειψη του Ιησού, ή μία ανάγκη, η οποία είναι πάντα μία έλλειψη, για την αναμενόμενη έκβαση της περιπέτειάς του στη Γη.

Ο άνθρωπος της επιθυμίας γνωρίζει ότι λίγο λίγο όσο προχωρά στην ατραπό της μύησης, θα διεγερθούν εναντίον του οι δυνάμεις της αντιμύησης, επομένως θα πρέπει να είναι πάντα σε εγρήγορση και έτοιμος να αναχαιτίσει οποιαδήποτε επίθεση.

Φυσικά, οι αρνητικές δυνάμεις, που θα εγερθούν, βρίσκονται μέσα του, και είναι πάνω από όλα η έπαρση και η αλαζονεία που τον ωθούν να ψευδισθάνεται σίγουρος και άτρωτος. Πρόκειται για την ανθρώπινη φύση που παγιδεύει τη θεία φύση.

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΒΑΣΗΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Η παράδοση μας διδάσκει ότι αυτός που επιθυμεί να προχωρήσει στην ατραπό της μυητικής αναζήτησης, οφείλει, ως πρώτη επιλογή, να κατέλθει στο βάθος της δικής του γής, δηλαδή στο Εσωτερικό Θυσιαστήριο, και εκεί να εξετασθεί λεπτομερώς, προκειμένου να ξεκινήσει να αποκαθιστά όλα αυτά που θα βρεί σε ανισορροπία. Οι Αλχημικοί Διδάσκαλοι, όσον αφορά αυτό το θέμα, μας μίλησαν για το V.I.T.R.I.O.L. (Visita interiora terrae



rectificando invenies occultum lapidem) δηλαδή: «επισκέψου το εσωτερικό της γης (της δικής σου γης) και ανερχόμενος θα βρείς την απόκρυφη λίθο», ενώ η Παράδοση μας μετέδωσε το σύμβολο του γνώμονα ως εργαλείο για την πλήρη αποκατάσταση.

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΒΑΣΗΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

Λέει η Γένεση, στο πρώτο βιβλίο της Βίβλου, ότι κατά τη δεύτερη ημέρα της Δημιουργίας, ο Θεός έφτιαξε ένα «Μεγάλο Θόλο» τον οποίο ονόμασε «ουρανό», και χώρισε τα άνω με τα κάτω ύδατα. Τα ύδατα της παράδοσης έχουν μία σημαντικότερη θέση στην εκδήλωση. Αντιπροσωπεύουν την παγκόσμια δύναμη από την οποία ο Θεός έφτιαξε όλα τα πράγματα. Στην αρχαία Αίγυπτο, ο Τύπος συνίστατο, μεταξύ των άλλων, από το πέρασμα των υδάτων του Νείλου στη βάρκα του Οσίριδος από τη μία όχθη στην άλλη.

Ο μουύμενος, άφηνε στην ακτή αναχώρησης τη δική του ύπαρξη, για να βρεί στην ακτή προορισμού τη θειότητά του.

Στην ελληνική παράδοση, θυμόμαστε στην Ελευσινιακή μύηση, κατά την οποία ο μουύμενος διαπερνούσε κολυμπώντας έναν υπόγειο ποταμό, αφού είχε εγκαταλείψει στην ακτή αναχώρησης, την προσωπικότητά του.

Στην εβραϊκή παράδοση, θυμόμαστε τον Μωϋσή, τη σωτηρία από τα ύδατα, όπου πέρασε το λαό του από την ερυθρά θάλασσα αφού είχε εγκαταλείψει στην αιγυπτιακή ακτή τη σκλαβιά, προκειμένου να βρεί στην απέναντι ακτή τη γη της επαγγελίας.

Ο Ζωροβάβελ, ισραηλινός Πρίγκηψ, ελευθερώθηκε από τον Κύρο της Περσίας για να προσεγγίσει την Ιερουσαλήμ όπου θα έπρεπε να ξανακαστακευάσει το Ναό του Θεού. Ομως, πρέπει να περάσει τα ύδατα του ποταμού Ευφράτη, όπου θα βρεί πολλούς εχθρούς (τα ελαττώματα, τις προκαταλήψεις, τα πάθη) εναντίον των οποίων οφείλει να πολεμήσει και να νικήσει.

Στην παγανιστική θρησκεία, έπρεπε να περάσεις το ύδωρ της κόλασης πριν κατέλθεις στον Αδη. Δεν μπορούμε να μην θυμηθούμε τον Ιησού που περπατούσε πάνω στα ύδατα και τον Ιωάννη το Βαπτιστή που βάπτιζε με το ύδωρ.

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΒΑΣΗΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

Το πυρ είναι ένα σημαντικό στοιχείο όπως το νερό. Δεν λησμονούμε ότι ο Τιτάνας Προμηθέας, για την αγάπη των ανθρώπων, έκλεψε το πυρ από το Δία ο οποίος τον τιμώρησε αλυσσοδένοντάς τον στον Καύκασο ενώ ένας αετός του έτρωγε το συκώτι το οποίο αμέσως μετά ανασχηματιζόταν και το μαρτύριο ξανάρχιζε. Μόνον ένας άνθρωπος που έχει γίνει Ηρωσ-Ημίθεος δια μέσου του θυσιαστικού Τύπου μπορούσε να τον ελευθερώσει. Πράγματι τον ελευθέρωσε ο Ηρακλής, γυιός του Δία, του οποίου οι θυσιαστικοί άθλοι είναι γνωστοί.

Το πυρ είναι το αναγκαίο στοιχείο στο Μεγάλο Ερμητικό Έργο. Το να περάσεις από το πυρ σημαίνει να εξουσιάσεις το αισθαντικό πεδίο, εκείνο των παθών και των συναισθημάτων (το κατώτερο πυρ) και να κατακτήσεις το επίπεδο της θέλησης και της πιο καθαρής διανόησης (το ανώτερο πυρ)

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΒΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΕΡΑ

Το να περάσεις το στοιχείο «αέρας» σημαίνει να εξουσιάσεις τη φαντασία, έτσι ώστε η επινόηση, που ίππεται ελαφριά σε ανώτερα επίπεδα, να διεγερθεί την κατάλληλη στιγμή.



ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΒΑΣΗΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΘΟΔΟΥ ΣΤΟΝ ΑΔΗ

Σε όλες τις παραδόσεις των διαφόρων λαών έχει προβλεφθεί ο μυστικός θάνατος, και η επακόλουθη κάθοδος στον Αδη, ως απαραίτητη συνθήκη για την επαναγέννηση.

ΜΥΗΣΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΜΥΗΣΗ ΕΙΚΟΝΙΚΗ

Συχνά γίνεται λόγος για την πραγματική ή βασιλική (*) μύηση, και για την εικονική μύηση, με διαβεβαιώσεις σύμφωνα με τις οποίες η εικονική μύηση θα ήταν εκείνη η συμβολική, τοποθετημένη στον άξονα της τελετουργίας και της σκηνογραφικής αναπαράστασης του μυητικού δράματος, της οποίας ο νεόφυτος είναι το κεντρικό πρόσωπο.

(*) Σ.Τ.Μ.: ο όρος Βασιλική αναφέρεται με την έννοια της μεγαλειώδους.

Γίνεται λόγος, επίσης, για το ότι αυτή (η εικονική μύηση) ενεργεί στο επίπεδο των εντυπώσεων χωρίς καμμία αντανάκλαση ούτε εμπλοκή στα λεπτά πεδία καθώς και τα πνευματικά. Λέγεται, επίσης, ότι η πραγματική (βασιλική) μύηση είναι ένα γεγονός ουτοπικό, όμοιο με το μετασχηματισμό του ανθρώπου, που δεν πραγματοποιείται ποτέ.

Αυτός ο τρόπος θεώρησης της μύησης είναι, για μας, λανθασμένος.

Αυτό αρμόζει στους ολέθριους καιρούς που ζούμε. Είναι κληρονομιά της κατάρπτωσης ορισμένων ομάδων του επονομαζόμενου «μοντέρνου τεκτονισμού», ιδρυθέντος μετά τη γαλλική επανάσταση, ο οποίος εξάρθρωσε και εν μέρει κατέστρεψε κάθε παραδοσιακό κανόνα, εγχαράσσοντας στην ανθρωπότητα μία επιτάχυνση προς τη βέβηλη αποσύνθεση των αρχαίων αξιών.

Για μας η μύηση, εάν ανταποκρίνεται επακριβώς στις συγκεκριμένες απαιτήσεις του προηγούμενου κεφαλαίου (*χαρακτηριστικά μυητή, Τύπου και μουύμενου. κεφ. «Η ΜΥΗΣΗ»*), είναι πάντοτε πραγματική και βασιλική, με την έννοια ότι προκαλεί πάντοτε έναν μετασχηματισμό του μουύμενου, στον οποίο θέτει σε κραδασμό, μαζί με το επίπεδο των εντυπώσεων, όλα τα άλλα λεπτά πεδία διότι, όντας όλα τα πεδία σε στενή σχέση μεταξύ τους, θέτοντας σε κραδασμό ένα πεδίο, τίθενται σε κραδασμό όλα τα υπόλοιπα πεδία.

Για να εξηγηθούν καλύτερα τα επιχειρήματά μας, αρκεί να θυμηθούμε την παραβολή του σπορέα που μας μεταδόθηκε από το Ευαγγέλιο. Ο σπορέας είναι ο μυητής, ο σπόρος είναι η πνευματική επίδραση, η γη στην οποία πέφτει ο σπόρος αποτελείται από τους αναζητητές της μύησης. Σπόρος πέφτει στα βράχια, σπόρος πέφτει ανάμεσα στα αγκάθια, σπόρος κυλά στο δρόμο και σπόρος πέφτει και στο γόνιμο έδαφος.

Ο σπόρος που πέφτει στα βράχια δεν έχει την πιθανότητα να ριζώσει, εκείνος που πέφτει ανάμεσα στα αγκάθια στραγγαλίζεται, εκείνος που κυλά στο δρόμο κατατρώγεται από τα πτηνά και εκείνος που πέφτει στο γόνιμο έδαφος θα δώσει στο δέοντα χρόνο τους καρπούς του. Ο διαφορετικός τύπος εδάφους ισοδυναμεί με τη διαφορετική προετοιμασία των μουύμενων. Η εγκυρότητα και η αξία του σπόρου δεν τέθηκε σε αμφιβολία ούτε και εκείνη της σποράς.

Μας λέει ο μεγάλος διδάσκαλος Arterphius στην εισαγωγή του στο βιβλίο του Marco Egidio Allegri : «Εισαγωγή στο Τεκτονικό Μυστικό»:

«Η Τεκτονική τέχνη, τέχνη μυητική, δεν είναι παρά η κλωστή αγωγός προς μία τέλεια εκροή ιδεών και λειτουργούντων ενεργειών σε όλα τα επίπεδα.

Ενεργειών που, άπαξ και επικληθούν, ακόμη και ως εθιμικό καθήκον, καταλήγουν αναπόφευκτα να απαντήσουν.



Εκβάλουν, αργά ή γρήγορα, μερικές φορές αιφνιδιαστικά, ακόμη και χωρίς φαινομενική αιτία, ίσως διαλυτικά και καθαρτικά. Εισβάλουν σαν χυμός ή σαν ποτάμι λάβας αναμμένης και πυρακτωμένης. Φέρουν κίνηση, ζωή και δύναμη ακόμα και δια μέσου της άτονης, άγριας και αδρανούς ύλης, και ένα πεπρωμένο που οφείλουμε να ονομάσουμε Θεία Πρόνοια.»

Μπορούμε με ησυχία να βεβαιώσουμε ότι μιλώντας για εικονικότητα στη μύηση δεν έχει κανένα νόημα. Μπορούμε, αντιθέτως να μιλήσουμε για πράξη Τυπική (σημ.μεταφρ.: Τυπική με την έννοια του Τύπου/Ρυθμού/Rite), ιερή ή για πράξη βέβηλη.

Δυστυχώς, η επιπολαιότητα, συχνά η κακή πίστη, σχεδόν πάντα η άγνοια, ο ωφελιμισμός και ο γενικευμένος εκφυλισμός των καιρών μας, έδωσε ώθηση στην ανθρωπότητα να βεβηλώσει όλες τις παραδοσιακές αξίες, χάνοντας κάθε διαισθητική δύναμη, για την πύκνωση της συνείδησης, που έγινε κούφια σε οποιοδήποτε αυθεντικά πνευματικό κάλεσμα προς το υπερβατικό.

Οι μύθοι έγιναν παραμύθια ευχάριστα για διήγηση, σαν ψέμματα ενός περασμένου πολιτισμού. Τα σύμβολα έγιναν ευχάριστα σχέδια για να διακοσμήσουμε ψευδοεσωτερικούς τάπητες, ή άλλου είδους εμπορεύματα. Ο εσωτερισμός έγινε είδος προς αποστροφή και οι εσωτεριστές θεωρούνται κατεργάρηδες, ενώ στην καλύτερη των υποθέσεων, ονειροπόλοι αδύνατων πισωγυρισμάτων.

Υπολογίζοντας αυτήν την τραγική κατάσταση, επιθυμούμε να δικαιώσουμε σε όσους δίνουν αρνητική αξία στην εκλαϊκευση.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΥΗΣΗ και ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Γίνεται λόγος για ιερατική χειροτονία σε αντίθεση με τη βασιλική μύηση. Η διαφορά βρίσκεται στο ότι η ιερατική χειροτονία, ευρισκόμενη, παρ'όλα αυτά, κοντά στη βασιλική μύηση, έχει ως σκοπό της να θέσει τον ιερέα στη θέση του ενδιάμεσου μεταξύ ανθρώπου και Θεού, ενώ η μύηση ωθεί τον άνθρωπο να αναζητήσει το Θεό μέσα του, διά της γνώσης του ίδιου του εαυτού του.

Εξ'άλλου, η μύηση είναι μία πράξη Τυπική, η οποία δρά στον εσωτερικό κόσμο του μουσμένου. Αναπτυσσόμενη ανεβαίνοντας σκαλοπάτια επιπέδων συνείδησης, εξαγνίζει το μουσμένο και του επιτρέπει να αφυπνίσει τα σε ύπνο χαρακτηριστικά του, εκείνα της χαμένης του πνευματικής ρώμης, και να αναλάβει νόμιμα τις λειτουργίες του θείου ανθρώπου.

Η χειροτονία, αντίθετα, είναι μια εγκατάσταση της οποίας ο αποδέκτης θα έπρεπε να αποκομίσει αμέσως όλα τα χαρακτηριστικά που ο χειροτονών επιθυμεί να του μεταβιβάσει και που ο καθιερούμενος αποδέχεται με πίστη.

Και η μύηση και η χειροτονία έχουν κοινά σημεία. Και η μία και η άλλη έχουν ανάγκη ενός αυθεντικού Τύπου στο επίπεδο της παράδοσης, και ενός νόμιμου και αυθεντικού λειτουργού ο οποίος θα εκτελέσει τον Τύπο.

Ομως, ενώ στη μύηση ο μνητής πλήν της πνευματικής επίδρασης δίνει στο μουσμένο μία μέθοδο και μία κλίμακα σπουδών και εσωτερικής δράσης προς κατάκτηση δια των ιδίων του δυνάμεων και προοδευτικά της αλήθειας, η χειροτονία από την άλλη, είναι μία εγκατάσταση στην οποία ο χειροτονών περνά στο χειροτονούμενο, sic et simpliciter (σημ.μεταφρ.: έτσι απλά), όλες τις ισχύεις της ιερής διαμεσολάβησης.



Στη χειροτονία προέχει η πίστη, στη μύηση η προοδευτική κατάκτηση των επακόλουθων καταστάσεων συνείδησης.

Στις χρυσές αρχαίες εποχές, δεν υπήρχε καμμία διαφορά μεταξύ Βασιλικής και Ιερατικής τέχνης, αφού ο Βασιλέας ήταν και Ιερέας. Στην Αιγυπτιακή παράδοση των πρώτων Δυναστειών, ο Φαραώ ήταν και Ιερέας των παραδοσιακών Αιγύπτια Θεών. Στην Ιρανική παράδοση οι Βασιλείς-Μάγοι ήταν Βασιλείς-Ιερείς, και ομοίως σε πολλές άλλες παραδόσεις. Με την απαρχή της εποχής του χαλκού, όταν ο προκληθείς εκφυλισμός κατά την προηγηθείσα εποχή του αργύρου οξύνθηκε, διαπιστώθηκε μία διαίρεση, επακόλουθο βαθιάς διάσπασης, μεταξύ Ιερέων και Βασιλέων. Αρχισαν οι μεγάλοι αγώνες στα κρυφά με εκρηκτικά αντίκτυπα στο ανθρώπινο γένος, που επιτάχυναν την έλευση των σκοτεινών χρόνων στους οποίους βρισκόμαστε σήμερα.

Το πάνω χέρι πήραν οι Ιερείς οι οποίοι, εγκαταλείποντας τις αρχές της τάξης και της αρμονίας που ήταν έμφυτες στη μύηση, διεκδίκησαν εξέχουσα θέση της κάστας τους ενάντια στους Βασιλείς, αξιοποιώντας τη θρησκεία του Θεού τους σε αντίθεση με εκείνη των άλλων Θεών, λησμονώντας όμως, ότι οι άλλοι Θεοί ήταν διαφορετικές εκδηλώσεις του ίδιου Θεού. Ετσι γεννήθηκε η αδιαλλαξία και οι φατριακές μάχες που έφεραν τον αφανισμό του εχθρού που δεν συμμορφωνόταν με το Θεό των νικητών.

Από την άλλη πλευρά, η μύηση πάντοτε επιβεβαίωνε το μονοθεϊσμό δηλαδή την ύπαρξη ενός Θεού που αποκαλύπτεται στους ανθρώπους κάτω από διαφορετικές φυσιογνωμίες και που λατρεύεται κάτω από διαφορετικά ονόματα.

Υπάρχει ακόμη και σήμερα μία μυητική σχολή, που θυμάται, με την ευκαιρία, το μεγάλο μυημένο Μέγα Αλέξανδρο, ο οποίος κατά τη διάρκεια των εκστρατιών του λειτούργησε σε όλους τους βωμούς των διαφορετικών σεβαστών θεοτήτων των υποταγμένων λαών, συμπεριλαμβανομένου του Θεού των Εβραίων, αναγνωρίζοντας με αυτόν τον τρόπο στους διάφορους εθνικούς Θεούς, διαφορετικές φυσιογνωμίες του ίδιου Θεού, Πατέρα όλων των δημιουργημάτων.

Το μεγαλείο της Ρώμης οφείλετο, πλὴν των λεγεώνων της, στη συνείδηση ότι ο Θεός είναι ένας και μόνος αν και καλείται κάτω από διαφορετικά ονόματα. Πράγματι, συνέλεξαν ως συμμάχους τους νικηθέντες λαούς και στο Πάνθεον τους Θεούς τους. Υπήρξε πάντοτε, ως προνόμιο των μυημένων η ανοχή και η αναγνώριση του μοναδικού Θεού με διαφορετικά ονόματα και φυσιογνωμίες. Προνόμιο των αντιπάλων τους ήταν πάντοτε η αδιαλλαξία και η έπαρση ότι ο Θεός τους είναι ο αληθινός ενώ ο Θεός των άλλων ήταν αναληθής και απατηλός.

Ο μεγάλος μυημένος της Γαλιλαίας Ιησούς, μιλώντας για τον Πατέρα Θεό τον υπέδειξε ως «Πατέρα μας», Πατέρα όλων και δεν εκστόμισε ούτε μία λέξη εναντίον των Θεών των άλλων λαών. Δυστυχώς στο όνομα του αληθινού Θεού, στους αιώνες που πέρασαν, καταστράφηκαν ολόκληροι πληθυσμοί, μέχρι να φτάσουμε στις μέρες μας κατά τις οποίες ο εσωτερισμός θεωρείται κάτι περίπου σαν πηγή κακού και οι εσωτεριστές σαν διαχειριστές αδικιών.

Δεδομένου ότι η μύηση είναι πάντα ατομική, με την έννοια ότι μόνον το άτομο δύναται να λάβει την πνευματική επίδραση και ποτέ η μάζα, η ύπαρξη των μυητικών οργανισμών είναι ένα μεγάλο προνόμιο για όλη την ανθρωπότητα, διότι ο Τύπος, ενεργοποιημένος σύμφωνα



με την Παράδοση, επιτρέπει στο λειτουργό να βγάλει το κύμα σκέψης που περικλείει και διαποτίζει τον εσωτερικό εαυτό κάθε ατόμου.

Και είναι γι' αυτό που, όσο και θηριώδης και δόλια να υπήρξε η μάχη εναντίον της βασιλικής μύησης στο πέρασμα των χρόνων, η οποία έφτασε μέχρι τη φυσική εξόντωση των μυημένων, δεν στάθηκε δυνατό να εκθεμελιωθεί, διότι η δύναμη των ιδεών έρχεται από το θείο κόσμο και αντιπροσωπεύει τη θέληση του Θεού για την απελευθέρωση του ανθρώπου και τη θεοποίησή του.

Δυστυχώς, οι κακοποιήσεις, οι επακόλουθες αδικίες, η εξτρεμιστική ριζοσπαστικοποίηση της θέλησης ισχύος και η αδυναμία της αμήχανης ανθρωπότητας, έφεραν την παρούσα κατάσταση. Η ανθρωπότητα μαραζώνει και ανάμεσα σε ψευδοϊδεολογίες αντιτιθέμενες μεταξύ τους, ολοκαυτώματα και γενοκτονίες, πλησιάζει όλο και περισσότερο σε ένα σημείο αφανισμού της χωρίς επιστροφή.

Ευτυχώς, σε όλο αυτό το χάος παραμένουν ακόμη μερικά «ευτυχή νησιά» στα οποία προαγγέλεται η νέα εποχή του Χρυσού.

Ο ΤΥΠΟΣ

Η παραδοσιακή κοινότητα θα βρεί αυτό το σημείο αναφοράς στον Τύπο, ως σύνδεσμο ανάμεσα στις δύο όχθες, την όχθη του φωτός και την όχθη της σκιάς. Ο Τύπος είναι το διάμεσο μεταξύ του θείου κόσμου και συγκροτεί το στοιχείο που ενοποιεί τις ατομικές διαφορές της κοινότητας. Ο Τύπος, εφαρμόσιμος σύμφωνα με τους υποκειμενικούς και αντικειμενικούς κανόνες, από λειτουργό που κατέχει το προνόμιο, ανοίγει τα κανάλια διαμέσου των οποίων η «αρετή» κατέρχεται από το άνω, ενώ η «πίστη» ανέρχεται στον ουρανό, συγκροτώντας την αρμονία του μεμονωμένου ατόμου και της κοινότητας.

Μερικοί μιλούν για την ύπαρξη δύο Φύσεων ευκρινώς ξεχωριστών, τη φύση του «είναι» και τη φύση του «γίνεσθαι». Η μία απευθύνεται στο Θεό και είναι αθάνατη, η άλλη απευθύνεται στον άνθρωπο και είναι θνητή. Για μας, τους θιασώτες του Ερμή του Τρισμέγιστου, η Φύση είναι μία και είναι θεία, από τη στιγμή που είναι ο Θεός αυτός που θέλησε να εκδηλωθεί πάνω στα διαφορετικά επίπεδα.

Ενας από τους νόμους της εκδήλωσης είναι η «πολικότητα». Όλα τα πράγματα έχουν δύο πόλους, τον πόλο της αθανασίας και τον πόλο της θνητότητας. Το καθήκον του ανθρώπου είναι να περάσει από τον πόλο της θνητότητας στον πόλο της αθανασίας. Όσον αφορά τον πόλο της θνητότητας, θα πρέπει να διασαφηνίσουμε ότι ο θάνατος δεν είναι το τέλος και η συνολική εξαφάνιση της ζωής. Είναι μόνον ένα μέρος αυτής και μία αλλαγή όπως είναι και η γέννηση.

Όλοι οι Ερμητιστές μας λένε ότι χωρίς χρυσό δεν είναι δυνατόν να κάνουμε χρυσό. Στον άνθρωπο, όπως και σε όλη την εκδήλωση, υπάρχει Θεός επειδή η Φύση και κάθε πράγμα είναι μία απόρροια του Θεού. Ο Θεός είναι το Ολον, το «εν το πάν» των Ελλήνων.

Μας λέει ο Ηράκλειτος, εστιάζοντας την πραγματική σημασία των δύο φύσεων, ότι «ένας άνθρωπος είναι ένας θνητός θεός και ένας θεός είναι ένας αθάνατος άνθρωπος». Οι δε Ερμητιστές, επαναλαμβάνουν «οφείλουμε να πνευματικοποιήσουμε την ύλη και να υλοποιήσουμε το πνεύμα», γι' αυτό είναι σαφές ότι δεν υπάρχει αποκατάσταση συνέχειας μεταξύ πνεύματος και ύλης. Στο τέλος των καιρών ο άνθρωπος θα επιστρέψει στο θείο επίπεδο, αφού θα έχει αποκτήσει το επίπεδο συνείδησης της υπόστασης «υιού του Θεού».



Πώς θα μπορούσε να αποκτήσει τη συνείδηση του υιού του Θεού εάν δεν υπήρχε εντός του το πνεύμα του Θεού? Πώς θα μπορούσε ο ατελής άνθρωπος να μιλά για το Θεό, να τον επιθυμεί, να τον παρακαλεί, να τον αναζητά, εάν δεν υπήρχε εντός του τουλάχιστον η αντανάκλαση του Θεού? Όπως είπαμε, ο Τύπος είναι μία πράξη η οποία, εάν εκτελεσθεί από κάποιον που έχει τη δύναμη αλλά και το σεβασμό στους παραδοσιακούς κανόνες, θέτει σε κραδασμό και σε σύνδεση τον κάτω με τον άνω κόσμο. Είναι μία πράξη που περιέχει τρεις απαραίτητες χρονικές στιγμές.

1. Κάθαρση του ιερούργου που επιτρέπει τη σύνδεση με το μεταφυσικό κόσμο των δυνάμεων του άνω.
2. Επίκληση που καλεί στο περιβάλλον την ιερότητα, πληρώνοντάς το.
3. Λειτουργία εκ του Τύπου κατευθυνόμενη προς τη θυσία.

Κατά τη μύηση αυτή η θυσία είναι αναίμακτη, είναι η πράξη που καθορίζει το «μυστικό θάνατο» που είναι η πνευματική αναγέννηση. Ο αμνός που θυσιάστηκε είναι ο μούμνος, ο οποίος οφείλει να πεθάνει στην υλική και βέβηλη προσωπικότητά του, και να αναγεννηθεί σε μία προσωπικότητα παραδοσιακή που θα του επιτρέψει να αφυπνισθεί στον κόσμο του πνεύματος. Ο Τύπος δεν είναι προσευχή. Είναι πράξη απαραίτητη που ανοίγει τη σύνδεση μεταξύ των δυνάμεων του άνω και των δυνάμεων του κάτω. Όντας και οι δύο κόσμοι συνδεδεμένοι, τίποτα δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί κάτω, εάν προηγουμένως δεν έχει πραγματοποιηθεί άνω και τανάπαλιν.

Ο θυσιαστικός Τύπος πρέπει να εκτελείται σύμφωνα με τους κανόνες, τις λέξεις και τη χρήση των παραδοσιακών και τυπικών εξαρτημάτων. Οποιαδήποτε αυθαίρετη μετατροπή αναπαράγει έναν ολέθριο Τύπο διότι διακόπτει το σύνδεσμο μεταξύ του λειτουργού και του θείου κόσμου. Εάν ο Τύπος εκτελεσθεί από έναν καταχραστή, προκαλούνται βέβηλες πράξεις με τη διέγερση σκοτεινών και τελλουρικών δυνάμεων των οποίων είναι αδύνατο να υπολογίσουμε τις αντιδράσεις και, ακόμη λιγότερο, την έκβαση. Αυτές οι φοβερές δυνάμεις τείνουν να καταστρέψουν. Ο εκφυλισμός της σημερινής εποχής οφείλεται σε πολυάριθμες βέβηλες πράξεις από καταχραστές και από αυτούς που μεταχειρίστηκαν τον Τύπο με ένοχη ελαφρότητα, και κυρίως, επειδή η πνευματική ρώμη εξασθένησε δυνατά μέχρι σχεδόν να εξαφανισθεί.

Τα σημεία, όμως, μας βεβαιώνουν ότι ο καιρός είναι ώριμος (πράγματι, διανύουμε το τέλος της εποχής του σιδήρου), για να επανενώσουμε όλους εκείνους που είναι έτοιμοι στην αναζήτηση. Ο αριθμός των αναζητητών της αλήθειας είναι ασήμαντος, με την έννοια ότι αυτοί που θα λειτουργήσουν τον Τύπο θα έχουν τα απαραίτητα και ορθά χαρακτηριστικά.

Γι' αυτό το λόγο, τα λίγα Τάγματα και μηητικοί Τύποι που ακολουθούν ακόμη τους επιζώντες παραδοσιακούς κανόνες, έχουν το καθήκον να διατηρήσουν όσο γίνεται πιο καθαρό και δυνατό τον Τύπο, αποφεύγοντας τη ρύπανση και τους συνεχείς τεμαχισμούς.

Στο μηητικό Τύπο υπάρχει ελάχιστη θρησκεία και ο λειτουργός λειτουργεί κάτι παραπάνω από δέηση, για την οφειλόμενη κάθαρση, και γι' αυτόν το λόγο ωθεί τις άορατες επικληθείσες δυνάμεις και τις αντίστοιχες εσωτερικές καταστάσεις να τεθούν σε κραδασμό, προκειμένου να διευκολύνει την ανέλιξη του ίδιου και της κοινότητας.

Ακόμη σήμερα, στα Τάγματα που ακολουθούν τους παραδοσιακούς κανόνες, ο Τύπος είναι το μέσον για να επιτρέψει τη πραγματοποίηση της πνευματικής αληθείας. Η δυτική παράδοση, όπως όλες οι άλλες παραδόσεις, είναι η έκφραση που οι δυτικοί λαοί δίνουν στην παράδοση, μία και παγκόσμια μέσα στον ορθολογισμό τους, στα συναισθήματά τους, στη διανοήσή τους



και στην αισθαντικότητα τους. Αυτή αλληλεπιδρά με τις άλλες παραδόσεις σε αρμονία με τις οποίες διεκδικεί την αυθεντικότητα και τον τελικό σκοπό της ζωής πάνω στη γη. Ο άνθρωπος, όντας σε πτώση μέσα στη φυλακή του, οφείλει να ελευθερωθεί χωρίς τη βοήθεια κανενός. Ασφαλώς, έχει την ανάγκη ενός Διδασκάλου, ενός μεγαλύτερου αδελφού, που θα του δείξει το δρόμο και θα τον στηρίξει στις αμφιβολίες που θα του παρουσιασθούν. Το μυητικό μονοπάτι οφείλει να το περάσει με τις δυνάμεις του. Δεν πρέπει να ζητά, πρέπει να ενεργεί, πρέπει να ξέρει να αντιμετωπίζει όλα τα εμπόδια που θα του παρουσιασθούν με ακλόνητο και αμετακίνητο θάρρος.

Ως πρώτο καθήκον πρέπει να επωμισθεί την παραδοσιακή νοοτροπία και η Πρόνοια θα τον βοηθήσει χωρίς εκείνος να ζητήσει τη μεσολάβηση. Λέει η λαϊκή σοφία: «βοήθα τον εαυτό σου και θα σε βοηθήσει ο Θεός». Είναι πολύ χρήσιμο να διαλογιζόμαστε πάνω σε αυτήν την παροιμία.

Ιδού, λοιπόν, ο άνθρωπος, εξοπλισμένος με τα απαραίτητα χαρακτηριστικά, αντιμετωπίζει τα εμπόδια που του παρουσιάζονται και τα ξεπερνά χωρίς φόβο, με θάρρος και αποφασιστικότητα. Γίνεται Ηρωας και, κατά το θάνατο του υλικού του σώματος, θα βρεί στον «ουρανό» τη θέση του.

Κάνει γέφυρα μεταξύ των δύο ακτών, τις ενώνει στον εσωτερικό του κόσμο και, για λογαριασμό της αλληλεγγύης μεταξύ των δημιουργημάτων, δημιουργεί ένα παράδειγμα προς μίμηση. Ο Μεγάλος Μυημένος της Γαλιλαίας, ενσυνείδητος της ύπαρξής Του μας λέει: «εγώ είμαι η ζωή, η αλήθεια, η οδός». Είναι για όλους παράδειγμα προς μίμηση. Παράδειγμα θυσίας που θα τον φέρει ένα βήμα προς την ισορροπία μεταξύ της ανθρώπινης και της θείας φύσης και το Δύο θα γίνει Ενα για τη δόξα του Θεού.

Ο ΙΕΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Ο άνθρωπος, που ξεκινά να διανύσει τη μυητική ζωή, επωμίζεται, προκειμένου να ζητήσει και να δεχθεί τη μύηση, την αποστολή της μεσολάβησης ενός «ιερού πολέμου», εναντίον της απιστίας.

Όμως, ποιός είναι ο άπιστος που αντιπαρτίθεται και που πρέπει να κτυπηθεί και να νικηθεί, προκειμένου ο άνθρωπος να επιβιώσει?

Ο άπιστος είναι η ανθρώπινη προσωπικότητα, πηγή όλων των ελαττωμάτων και όλων των κακών που επιβαρύνουν τον άνθρωπο και δεν τον αφήνουν να πετάξει προς τους άπειρους χώρους της γνώσης και της καθαρής διανοητικότητας. Ο άπιστος είναι το «Εγώ» που ανθίσταται στον εσωτερικό εαυτό, ο άπιστος αποτελείται από τις ανθρώπινες συνθηκολογήσεις που ανθίστανται στη θεία Φύση, συνθηκολογήσεις ενδυναμωμένες από τις τελλουρικές δυνάμεις που τις υποστηρίζουν.

Ο Μεγάλος Μυημένος της Γαλιλαίας, που άφησε σημάδια της παρουσίας του σε όλες σχεδόν τις παραδόσεις και με ιδιαίτερο τρόπο στη δυτική Παράδοση, πριν ξεκινήσει την αποστολή του ανάμεσα στους ανθρώπους, διαλογίσθηκε στη δική του έρημο, όπου πολέμησε ενάντια στη δική του ανθρώπινη φύση η οποία τον έθελε με τους πιο πανούργους και πιο πονηρούς τρόπους.

Νίκησε τον ιερό πόλεμό του και από εκείνη τη στιγμή έδωσε αρχή στην αποστολή του, την οποία αποπεράτωσε με την προσφορά της ζωής του για να επιβεβαιώσει την αυθεντικότητα της αλήθειας με τη μέγιστη θυσία που τον έφερε στην ισορροπία ανάμεσα στην πνευματικοποίηση της ύλης και την υλοποίηση του πνεύματος.



Οι άνθρωποι ακολούθησαν το δρόμο του, τράφηκαν από τις διδασκαλίες του και το πνεύμα του, δεν αφέθηκαν να περιπλακούν με ανθρώπινες συνθηκολογήσεις, και αντιμετώπισαν, με συνειδητό και αποφασιστικό θάρρος, όλα τα βάσανα που η γήινη ζωή φέρει μαζί της.

ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΥΗΣΗ

Στη σκοτεινή και ολέθρια αυτή εποχή, η οποία πολύ ορθά ονομάστηκε από την ινδική παράδοση «Kaly-Yuga», χρόνος της θεάς Kaly, θεάς της διαίρεσης και της καταστροφής, κατά την οποία εποχή, βασιλεύει η σύγχυση στη συνείδηση των ανθρώπων, μέσα σε μία βαθιά κρίση ταυτότητας, εκεί όπου η βεβήλωση των παραδοσιακών αξιών κατέστη άμιλλα, ειδικά μεταξύ των δυτικών λαών, στους οποίους κυριαρχεί ένας απόλυτος και ασυνάρτητος ερωτισμός, συχνά φτάνοντας στα όρια της διαστροφής, είναι εμφανή τα σημάδια ότι υπάρχει μία ισχυρή ανάγκη αναβίωσης της αναζήτησης της αρμονίας και της ισορροπίας.

Σε αυτήν την αναβίωση εμείς αναζητούμε να συμμετάσχουμε, επαναφέροντας στο προσκήνιο τις αξίες της παράδοσης ως αυθεντικό αγαθό αιώνιων αληθειών, αναλογούντων στην ύπαρξη, στα αρχέτυπα, στις αυθεντικές πηγές, στη σύνδεση με τη θεία τάξη, την «πτώση» και την ατομική και παγκόσμια αποκατάσταση.

Με αυτήν την ευκαιρία, εμείς υπολογίζουμε πολύ στη γυναικεία μύηση της οποίας η τυπικότητα δυστυχώς εκλείπει εδώ και δύο χιλιετίες. Ως Γυναικεία μύηση θεωρούμε τη συμμετοχή των γυναικών σε Τεκτονικό μυητικό Τάγμα, το οποίο όμως, θα έχει τη δυνατότητα να δώσει στις γυναίκες τη δυνατότητα να αναζητήσουν τη μοναδική Αλήθεια με την πλέον αρμόζουσα σε αυτές, φυσιογνωμία.

Από καιρού εις καιρόν, στη διαδρομή των αιώνων, ο άνθρωπος ένοιωσε την έλλειψη της μνημένης γυναίκας, αλλά δεν έμαθε, ούτε κατάφερε να λύσει αυτό το πρόβλημα με μία εύκολη λύση. Αρχίζοντας από τις απαρχές του XVIII^{ου} αιώνα, ειδικά στη γαλλία, άρχισε το πρόβλημα να τίθεται σε μυητικούς χώρους, με αδήριτους όρους.

Λέγεται ότι μία οργάνωση, όπως είναι ο Τεκτονισμός, ο οποίος είχε ως εμβληματικό ρητό την τριλογία «Ελευθερία-Ισότητα-Αδελφότητα», δεν είναι δυνατόν να κάνει διάκριση αποκλείοντας τις γυναίκες από τη μύηση. Αλλωστε, όσον αφορά την Ελευθερία και την Ισότητα, υπάρχει πολύ μεγάλη συζήτηση να γίνει, για το κατά πόσο και η μία και η άλλη αποτελούν ουτοπίες, που έχουν αναδυθεί από βίαιες ματαιοδοξίες της Γαλλικής Επανάστασης. Ματαιοδοξίες τις οποίες ο Τεκτονισμός υιοθέτησε, ακόμη και εάν, προκειμένου να αυξήσει την αυθεντικότητά τους, τις απέδωσε στον Αγνωστο Φιλόσοφο Louis Claude de Saint Martin. Ουτοπίες που δεν έχουν καμμία σχέση με Μυητικούς Οργανισμούς.

Η Γυναικεία μύηση, η οποία είναι κάτι το πολύ σοβαρό και θετικό, δεν έχει καμμία σχέση με την ουτοπία της ισότητας (*με την έννοια της ομοιότητας*). Η Γυναικεία μύηση πρέπει να είναι αντικείμενο χειρισμού με όρους μόνον παραδοσιακούς και με νοοτροπία παραδοσιακή, η οποία δεν έχει καμμία σχέση με ορθολογισμό, λογικισμό, παρεκκλίσεις και παρερμηνείες της τρέχουσας εποχής.

Ακόμη και η μέθοδος χειρισμού πρέπει να είναι παραδοσιακή, αποκομμένη από διάφορες προκαταλήψεις και απρόβλεπτες εγκλίσεις. Παραδοσιακή η οποία, σύμφωνα με τη δική μας οπτική γωνία, απομονώνει το πνεύμα του προβλήματος, έξω από ιστορικά δεδομένα και ενστικτώδη ενδιαφέροντα, στην καρδιά της παράδοσης και στα χαρακτηριστικά και τον



τρόπο ύπαρξης του μεμονωμένου ατόμου άνθρωπος-άνδρας και του μεμονωμένου ατόμου άνθρωπος-γυναίκα.

Όπως είχαμε πεί και στο βιβλίο «Η ερμητική παράδοση στον Ελευθεροκτονισμό», η παράδοση, όπως εμείς την θεωρούσαμε ανέκαθεν, είναι μία γνώση του υψηλού, ένας ρυθμικός κραδασμός του ατόμου σε αρμονία με το ρυθμικό κραδασμό του σύμπαντος.

Οι Διδάσκαλοι του παρελθόντος μας δίδαξαν ότι όλη η παράδοση μας επιβεβαιώνει ότι το ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟ/ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΑ/ΤΥΧΗ «δεν υπάρχει» και ότι η εκδήλωση, συνδεδεμένη σε κάθε περίπτωση και συμμετέχουσα σε ένα ενιαίο επίπεδο θεόπεμπτο και γενικό, είναι διαφοροποιημένη σε ανόμοια μέρη, τα οποία, ακριβώς επειδή είναι ανόμοια, εναρμονίζονται μεταξύ τους.

Η διαφορά προκύπτει από τους διαφορετικούς τρόπους ύπαρξης. Ο νόμος της εκδήλωσης είναι η διαφορετικότητα. Δύο μέρη δεν μπορούν να είναι ίσα χωρίς το ένα να αποκλείει το άλλο. Έτσι η ύπαρξη μιας δημιουργίας είναι καθορισμένη από τον τρόπο του είναι της, και η φυσική διαφορά ανταποκρίνεται σε μία πνευματική διαφορετικότητα.

Το φύλο είναι η έκφραση μιας διαφορετικότητας στα κατώτερα πεδία, έκφραση μιας κυρίαρχης διαφορετικότητας. Έχουμε βεβαιώσει ότι ο νόμος της εκδήλωσης είναι η διαφορετικότητα, και μπορούμε επίσης να βεβαιώσουμε ότι η διαφορετικότητα δεν ωθεί προς την πανομοιότητα στην οποία τα διάφορα μέρη γίνονται αδιακρίτως ένα. Ο νόμος της εκδήλωσης θέλει αυτά τα μέρη να είναι όλο και περισσότερο ο εαυτός τους για να εκφράσουν όλο και τελειότερα το δικό τους τρόπο ύπαρξης.

Τα διαφορετικά μέρη του Ολου εκφράζουν διαφορετικά χαρακτηριστικά και λειτουργίες οι οποίες οφείλουν να είναι όλο και περισσότερο επιβεβαιωμένες και πραγματοποιημένες. Έτσι, όσον αφορά τα φύλα, αρσενικό και θηλυκό, παρουσιάζονται ως δύο τύποι και όποιοι γεννάνται άρρεν οφείλει να πράττει το καθήκον του ως άρρεν και όποια γεννάνται ως θήλυ οφείλει να πράττει το καθήκον της ως θήλυ.

Ομοίως, σε σχέση με την κατεύθυνση προς το υπερφυσικό, άρρεν και θήλυ, οφείλουν το καθένα να διανύσουν το δρόμο τους ο οποίος δεν μπορεί να αλλάζει χωρίς να επιφέρει αντιφατικότητα και αμφιρρέπεια...

Η διαφορετικότητα μεταξύ άρρενος και θήλεος ίσταται στα χαρακτηριστικά τα οποία από τις απαρχές της παράδοσης αποδόθηκαν στη μία και την άλλη ύπαρξη.

Εδώ δεν πρόκειται για ανωτερότητα ή κατωτερότητα, πρόκειται για αξιωματική ισότητα σε διαφορετικές λειτουργίες. Ο άνθρωπος-άνδρας εκφράζει όλα αυτά που είναι ενέργεια/δράση, ο άνθρωπος-γυναίκα, εκφράζει όλα αυτά που είναι αφιέρωση.

Στη δράση ενυπάρχουν: δραστηριότητα, οξύτητα σκέψης, περιπέτεια, απόφαση, ρίσκο, θάρρος, αδιαφορία, ακαμψία, ακεραιότητα, κλπ. αποδιδόμενα στην ανδρική πνευματικότητα.

Στην αφιέρωση ενυπάρχουν: διαίσθηση, θυσία, αίσθημα, έλεος, σκευωρία, θέληση, κλπ. αποδιδόμενα στη γυναικεία πνευματικότητα.

Αρσενικά σύμβολα είναι:

Ξίφος, σκήπτρο, πυρ, κλειδί, ήλιος, κλπ.

Θηλυκά σύμβολα είναι:

Κύπελλο, ύδωρ, γη, σελήνη, όφης, κλπ.

Επομένως, διαφορετικότητα. Ποτέ ομοιότητα και ακόμη λιγότερο ταυτότητα.



Ο Νάρκισσος, καθρεφτίστηκε στο ύδωρ, είδε την εικόνα του ως ένας άλλος εαυτός, την ερωτεύθηκε, θέλησε να την εξουσιάσει και έπεσε στο νερό, όπου έμεινε παγιδευμένος.

Αυτός ο μύθος είναι ισοδύναμος με εκείνον του Αδάμ, ο οποίος αφού αποκοιμήθηκε, ξύπνησε και είδε την Εύα ως άλλον εαυτό, αφέθηκε να αποπλανηθεί και παγιδεύθηκε σε αυτήν.

Όταν η μία ύπαρξη αφήνεται να απορροφηθεί από την άλλη ύπαρξη, και για τις δύο επαληθεύονται οι «πτώσεις». Μία Ερμητική αρχή μας λέει ότι «τα πάντα είναι διπλά» η εκδήλωση επιτυγχάνεται με τις δύο πολικότητες στο ίδιο γένος: την αρσενική και τη θηλυκή αρχή.

Όλη η εκδήλωση για κάθε γένος είναι τοποθετημένη στον άξονα της δυαδικότητας των λειτουργιών και στην αποστολή της αντιστοιχίας σε μία δυαδικότητα των τρόπων ύπαρξης, σε όλα τα επίπεδα.

Όταν οι δύο αρχές δεν είναι σε αρμονία, δηλαδή η καθεμία από αυτές δεν αναπτύσσεται σε ολόκληρη τη λειτουργία της, τότε βρίσκονται σε αντίθεση, και η μία τείνει να σφετερισθεί την άλλη, να ισοπεδώσει και να αφομιώσει την άλλη. Αυτό παράγει όχι άνδρες ούτε γυναίκες αλλά υβριδικά όντα, όπως είναι έκδηλο στην ονομαζόμενη μοντέρνα εποχή. Στο μύθο της «πτώσης» υποκρύπτεται η ιδέα της ένωσης και της απώλειας της αρσενικής και θηλυκής αρχής.

Η παράδοση μας διδάσκει ότι αυτή η συνταύτιση είναι αποτέλεσμα της προοδευτικής έλλειψης της πνευματικής ρώμης η οποία δια μέσου των Εποχών τονίζεται όλο και περισσότερο, μέχρι το σημείο των καιρών μας στους οποίους ο άνθρωπος-άνδρας είναι όλο και πιο πολύ θηλυκοποιημένος. Σε αυτήν την κατάσταση ο άνθρωπος-γυναίκα τείνει να αναλάβει, χωρίς βέβαια να το κατορθώνει, ακόμη και τις λειτουργίες του ανθρώπου-άνδρα.

Παρατηρώντας τη φύση, σημειώνουμε ότι σε όλα τα διπλά όργανα η έλλειψη του ενός κάνει το άλλο να αναπληρώσει τη λειτουργία του. Αυτές οι θεωρήσεις μας υποδεικνύουν την ορθή οδό που η ανθρωπότητα οφείλει να διασχίσει για να επιστρέψει στην αυθεντικότητά της. Η θυσία του υβριδισμού και όλων των υλικών, ψυχικών και πνευματικών εκτροπών πρέπει να πραγματοποιηθεί.

ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΥΘΣΗ και ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΥΘΣΗ

«Και ο Θεός έκανε τον άνθρωπο και τον έκανε άνδρα και γυναίκα». Όλη η παράδοση βεβαιώνει αυτήν την αλήθεια και εμείς δεν μπορούμε παρά να εκκινήσουμε από αυτήν την ακλόνητη και αδιαφιλονίκητη αλήθεια. Εάν αυτή η διαβεβαίωση είναι αληθής, όπως εμείς πιστεύουμε, δεν μπορούμε να μην θεωρήσουμε πλὴν των άλλων, ότι ο άνθρωπος-άνδρας και ο άνθρωπος-γυναίκα δημιουργήθηκαν ταυτόχρονα, ακόμη και εάν ήσαν πρώτα ενωμένοι και μετά διαχωρισμένοι.

Ωστόσο, μιλώντας για τη μύηση, ως οδό για την απελευθέρωση από τις ανθρώπινες συνθήκες και την επιστροφή στην πηγή, δεν μπορούμε να αγνοήσουμε τη διαδρομή των συμβάντων που αφορούν τη μία και την άλλη ύπαρξη και ακόμη τις αφορούν. Ιδιαίτερος οφείλουμε να εξετάσουμε το μύθο της «πτώσης» που από το καθεστώς του παραδείσου τις έστειλε στο γήινο καθεστώς.

Εξιστορείται στη βίβλο ,το ιερό βιβλίο της δυτικής παράδοσης, που εμβαθύνει τις ρίζες μας της αιγυπτιακής παράδοσης και μετά της εβραϊκής, ότι ο Θεός, αφού έφτιαξε τον Αδάμ-Κάδμον, το Ανδρόγυνο, φύτεψε κήπο στην Ανατολή (Εδέμ) και τον έβαλε να τον φρουρεί, βεβαιώνοντάς τον ότι μπορεί να φάει από όλα τα δένδρα που βρισκόντουσαν εκεί. Του



υπέδειξε ένα δένδρο που ίστατο στο κεντρο της Εδέμ, και τον διαβεβαίωσε ότι ήταν το δένδρο της γνώσης και ότι εάν έτρωγε από αυτό θα πέθαινε.

Με αυτήν την πληροφορία έδωσε στον Ανδρόγυνο την εξουσία της επιλογής, την επονομαζόμενη ελεύθερη βούληση, από τη στιγμή που του έβαλε το δίλημα της απόφασης.

Ο Ανδρόγυνος (ο Αδάμ-Εύα), έως ότου παρέμενε με αυτήν τη μορφή, καλοκοίταζε την κατανάλωση του καρπού αυτού του δένδρου. Μετά από λίγο χρονικό διάστημα, όμως, ίσως προκειμένου να ξεκινήσει το σχέδιό Του, ο Θεός χώρισε το Ανδρόγυνο σε δύο όντα που το αποτελούσαν, τον άνδρα και τη γυναίκα, Αδάμ και Εύα, δίδοντας στο ένα τα ανδρικά χαρακτηριστικά και στο άλλο τα θηλυκά χαρακτηριστικά.

Φυσικά, παρέμεινε πάντα σε ισχύ η πληροφορία για το δένδρο της γνώσης που είχε δοθεί στον Ανδρόγυνο. Είναι προφανές ότι κατά τη στιγμή του διαχωρισμού, η αυθεντική ισορροπία της ενότητας του Αδάμ-Κάδμον κλονίσθηκε, το Ενα έγινε Δύο. Η ενότητα δεν ήταν πλέον ίδια, το καθένα από τα δύο μέρη ένοιωθε την έλλειψη αυτού που ήταν το άλλο, προκαλώντας μία αμοιβαία έλλειψη και μία αμοιβαία έλξη.

Τα δύο όντα, προερχόμενα ωστόσο από το ίδιο υλικό, είναι μεταξύ τους διαφορετικά στην αντίστοιχη συμπληρωματική λειτουργία. Είναι δύο διαφορετικές όψεις (άρρεν και θήλυ) όμως ωστόσο αδελφικές ενός ενιαίου πράγματος (ο άνθρωπος). Όπως ήδη προείπα, το ένα εφοδιασμένο με ανδρικά χαρακτηριστικά δραστηκότητας, σταθερότητας, αταραξίας κλπ. είναι ο κάτοχος της ενέργειας/δράσης ενώ το άλλο, εφοδιασμένο με θηλυκά χαρακτηριστικά θυσίας, ελέους, ενόρασης, είναι κάτοχος της αφιέρωσης.

Ασφαλώς ο Θεός γνώριζε ποιό θα ήταν το αποτέλεσμα της εξέλιξης του προβλήματος που είχε βάλει στους δύο και άλλο τόσο ασφαλώς ο Θεός είχε προετοιμάσει για αυτούς το πεδίο για το οποίο εμείς τίποτα δεν μπορούμε να γνωρίζουμε, ούτε τον τρόπο ούτε το αποτέλεσμα. Μπορούμε, ίσως, να το διαισθανθούμε. Η Εύα, ωθούμενη από τη ματαιότητα και την έπαρση, ορμώμενα από την οφειοειδή της ισχύ, έφαγε τον καρπό, αλλά δεν συνέβη απολύτως τίποτα... Και τίποτα δεν θα μπορούσε να συμβεί αφού η Εύα δεν ήταν κάτοχος της ενέργειας/δράσης.

Προκειμένου να ικανοποιήσει τη ματαιότητα και την έπαρσή της, η Εύα έπραξε ένα αδίκημα, διαπράττοντας βεβήλωση με την πραγματοποίηση μιας πράξης χωρίς να έχει την επίγνωση αυτής της πράξης της. Με τη συλλογή του καρπού και την κατανάλωσή του, η Εύα υποκαταστάτησε τον εαυτόν της ως Αδάμ που ήταν ο κάτοχος της ενέργειας/δράσης και της απόφασής της, και αυτό το έκανε υποκινούμενη από τον Οφι.

Αφού έφαγε τον καρπό και διαπίστωσε ότι τίποτα δεν συνέβη, η Εύα παρότρυνε τον Αδάμ να φάει με τη σειρά του. Ο Αδάμ, που για μεγάλο διάστημα, ήταν σε καθεστώς Ανδρογυνείας, ακόμη και μετά το διαχωρισμό, δεν αισθάνθηκε σε θέση να αποφασίσει εάν θα έπρεπε να φάει τον καρπό ή όχι διότι βρισκόταν σε απόλυτη άγνοια του τί είναι η Γνώση και του τί είναι ο θάνατος. Έτσι αφέθηκε να αποπλανηθεί από την Εύα και έφαγε με τη σειρά του.

Συμπερασματικά, ο μύθος μας δείχνει ότι και η Εύα και ο Αδάμ ήσαν ανεπαρκείς στη χρήση του δικαιώματος επιλογής. Και οι δύο αστόχησαν. Για λογαριασμό της ματαιότητας και της έπαρσης η Εύα, και για λογαριασμό της άγνοιας και της εικασίας ο Αδάμ. Ο Αδάμ, ο οποίος δεν εγνώριζε ότι η Γνώση είναι μία όψη της Παγκόσμιας Ισχύος, του αιώνιου θηλυκού, και που δεν παραχωρείται από μία εσφαλμένη επιλογή αβασάνιστα, και που επιθυμεί να είναι κατακτηθείσα με αγάπη και θάρρος.



Μόλις ο Αδάμ δάγκωσε τον καρπό, συνέβη ένα γεγονός θαυμαστό: και εκείνος και η Εύα «άνοιξαν τα μάτια τους», δηλαδή έλαβαν τη Γνώση της ολόλητάς τους. Ο Θεός, όμως, που τα πάντα είχε προβλέψει, έβαλε σε αυτούς δέρμα (το φυσικό σώμα), το οποίο δέρμα, εκτός του ότι έκανε αδιαφανές εντός τους το ληφθέν φως, τους έκανε και αισθάνθηκαν βαρείς, και σαν τέτοιοι, αισθάνθηκαν υποχρεωμένοι να εγκαταλείψουν το καθεστώς του παραδείσου προκειμένου να εισέλθουν στο βαρύ γήινο καθεστώς.

Ο Θεός εμπιστεύθηκε σε καθένα από τα δύο όντα μία ιδιαίτερη αποστολή: στον Αδάμ έδωσε την οδό της δράσης, της εργασίας με θυσία, και στην Εύα την οδό της αφοσίωσης και της θυσίας μέσω της τεκνοποίησης. Για να γίνει σαφής η αποστολή που ο Θεός υπέδειξε στα δύο όντα, ο μύθος βεβαιώνει ότι ο Θεός έβαλε τον Αρχάγγελο Μιχαήλ με την πύρινη ρομφαία να φυλάει το δένδρο της αθανασίας για να αποτρέψει τον Αδάμ και την Εύα να πλησιάσουν και να φάνε τους καρπούς.

Αυτό, προμηνύει ότι ο Αδάμ και η Εύα μπορούν να πλησιάσουν στο δένδρο της ζωής, αλλά βεβαίως όχι αμέσως διότι πρώτα πρέπει να ζήσουν τη θυσιαστική εμπειρία των γενεών διαμέσου του φυσικού θανάτου και να αποκομίσουν με αγνότητα και τιμή την πλήρη κατάκτηση της Γνώσης, περνώντας από το γήινο καθεστώς στο καθεστώς του Παραδείσου.

Με την πτώση από το καθεστώς του παραδείσου στο γήινο καθεστώς, Αδάμ και Εύα όχι μόνον έκαναν αδιαφανές το διανοητικό και μνημονικό τους χάρισμα, αλλά ανέμειξαν τα πολύτιμα χαρακτηριστικά τους με το φυσικό σώμα.

Από αυτό προκύπτει η μόλυνση της ανθρώπινης σύνθεσης, ανάμεσα στις παραμένουσες και ποθητές αναμνήσεις του θείου κόσμου και τις δελεαστικές και παραπλανητικές του υλικού κόσμου.

Αποστολή του άνδρα και της γυναίκας στη γη είναι εκείνη της κατάκτησης της Γνώσης διαμέσου μιας ζωής με αγκάθια εμποδίων, με βάσανα, η υπερπήδηση των οποίων θα επιφέρει μία κάθαρση που θα μειώσει όλο και περισσότερο την εμπλοκή του γήινου πεδίου προς δόξαν μιας επιλογής όλο και πιο εδραιωμένης, στο θείο πεδίο.

Η παράδοση μας υποδεικνύει, ότι τα δύο όντα μαζί «έπεσαν» από την Εδέμ και μαζί οφείλουν να επιστρέψουν. Δεδομένου του ότι η οδός της επιστροφής θα διευκολυνθεί, και θα καταστεί δυνατή διαμέσου του Θυσιαστικού Τύπου της μύησης, αμφότεροι οφείλουν να μνηθούν, το καθένα σύμφωνα με τα χαρακτηριστικά του. Είναι απολύτως διεστραμμένο να σκεφτόμαστε και να βεβαιώνουμε ότι μονάχα το ανδρικό φύλο μπορεί να προσεγγίσει τη μύηση και όχι και η θηλυκή δημιουργία.

Στους αρχαίους χρόνους, όταν οι μνημένοι ήσαν συγχρόνως και ιερείς, η μύηση γινόταν και στους άνδρες και στις γυναίκες. Ο Βασιλέας-Ιερέας, κάτοχος της μεταδοτικής ισχύος, έδιδε τη μύηση, σε όσους ήσαν προετοιμασμένοι και έτοιμοι να την λάβουν.

Οι άνδρες ήσαν ιερείς ενός Θεού ή μιάς θεάς και λειτουργούσαν τον Τύπο, ενώ οι γυναίκες ήσαν οι ιέρειες με αποστολή να διατηρήσουν να διαφυλάξουν και να προετοιμάσουν όλα τα απαραίτητα του Τύπου.

Όπως ήδη είπαμε, γύρω στα 1300 π.Χ., μετά από προετοιμασία, αργή και προοδευτική, ωρίμασε η εξέγερση της κάστας των ιερέων ενάντια στη βασιλεία με επακόλουθο το διαχωρισμό των δύο καστών.

Όπως συμβαίνει σε όλα πράγματα αυτού του κόσμου, μπορούμε να αντιληφθούμε ότι σε κάθε απόσχιση οι αιτίες είναι πολλαπλές. Οι αιτίες που παρουσιάζονται άμεσα είναι σχεδόν



πάντα ιδεολογικές, όμως εμβαθύνοντας την εξερεύνηση, ανακαλύπτεται ότι υπάρχουν επίσης, και κυρίως, οικονομικές αιτίες, και αιτίες καταχραστικού χαρακτήρα οι οποίες ωριμάζουν με τον καιρό, λίγο λίγο τη φορά, μέχρις ότου αποσαφηνισθεί το διασπαστικό γεγονός.

Πράγματι, η κάστα που νίκησε ήταν αυτή των ιερέων που βάσισαν τη δράση τους στην εγκατάσταση του αξιώματός τους και βασικά στο σεβασμό που εμπνεόταν από τη θεία φύση, η σχέση με την οποία έπρεπε να συντελεσθεί δια μέσου της μεσολάβησης των ιερέων. Ενώ από την άλλη, η νικημένη κάστα, εκείνη των μυημένων, συνέχισε να βασιζέται τη λειτουργία της στην αναζήτηση της αλήθειας, *sub specie interioritatis* (Σ.Τ.Μ.: *δια της εσωτερικής αναζήτησης*), δια μέσου του Τύπου, ως απαραίτητη δράση για τη μεσολάβηση των επικληθέντων δυνάμεων, καθώς επίσης για την απευθείας σύνδεσή με το Θεό, Πατέρα όλων των δημιουργημάτων.

Το αρνητικό στοιχείο αυτής της μάχης δεν συνίστατο τόσο στο διαχωρισμό των δύο καστών, όσο στην καταδίωξη που επεφύλαξε η νικηφόρα ομάδα των ιερέων στους χαμένους, οι οποίοι για κάποιες χιλιετίες ήσαν αναγκασμένοι να κρύβουν με κρυπτογραφήματα τα μυστικά των διδασκαλιών τους, καθώς επίσης και να συγκαλύπτουν τις οργανώσεις τους με διαφορετικές ονοματολογίες, μερικές φορές δε και αστείες: η αλχημική γλώσσα καθώς εκείνη του έμπειστου εραστή είναι καθαρά παραδείγματα αυτής της συγκάλυψης όπως τα παράξενα ονόματα που χρησιμοποιήθηκαν επί αιώνες για τη συγκάλυψη Πυθαγόρειων Ακαδημιών.

Η ιερατική κάστα για αιώνες έγινε μοχλός για το γυναικείο στοιχείο, (το οποίο έχει περισσότερη τάση προς την εμπιστοσύνη, τα θαύματα, τις προλήψεις και το μυστικισμό) προκειμένου να κυβερνήσει την κοινότητα.

Στη δύση δε, με τη διαστρεβλωμένη χρήση της εξομολόγησης και με το φόβο της πιθανής απώλειας της αθωότητας, το ιερατείο, έθεσε για τουλάχιστον 1600 χρόνια την τρομαχτική ισχύ του στις γυναίκες και δια μέσου των γυναικών, και στους άντρες.

Παρόλα αυτά, οι γυναίκες εξαιρέθηκαν από το ιερατείο, και ετέθησαν σε ένα είδος ηθικής σκλαβιάς. Ακόμη και η μυητική κάστα έθεσε τη γυναίκα σε απόσταση, είτε επειδή η γυναίκα ήταν δεσμευμένη από την ιερατική κάστα, είτε για δική τους σιγουριά. Ο αποκλεισμός της γυναίκας από τη μύηση και η τυφλή προσκόλληση της γυναίκας στη θρησκεία, έφεραν στην κοινωνία τη μορφοποίηση μιάς νοοτροπίας διατήρησης διεστραμμένων ηθικών κανόνων, αφού βασιζόνταν αποκλειστικά στο αφύσικο ταμπού καταπίεσης του σεξ.

Ακόμη και σήμερα, στον XXI^ο αιώνα, μετά τους πολεμικούς αναβρασμούς, μετά το φεμινισμό και τους αγώνες των γυναικών για την ισότητα με τους άνδρες, το σεξ είναι μόνον θηλυκό και η γυναίκα δεν κατορθώνει να απελευθερωθεί από αυτό. Η γυναικεία μύηση διατηρήθηκε στην Ρώμη με τις Παρθένας Εστιάδες μέχρι τον Αυτοκράτορα Θεοδόσιο ο οποίος κατήργησε το Τάγμα των Εστιάδων και εξαφάνισε οριστικά τους ιερείς της αρχαίας θρησκείας.

Μετά από αυτό, η γυναικεία μύηση χάθηκε. Έμεινε μόνον η ανδρική, συχνά κρυμμένη και πάντα προστατευμένη από μεγάλη εχεμύθεια. Ο αγώνας μεταξύ ιερατείου και βασιλικής μύησης τελείωσε με τον αποδεκατισμό και του ενός και άλλου και με τη μετάδοση στην ανθρωπότητα άλλης μίας «πτώσης» στον υλισμό η οποία μέχρι σήμερα είναι όλο και πιο έντονη.

Στην εποχή μας, το πνευματικό μεγαλείο έχει σχεδόν εξαφανισθεί και η θρησκεία δεν είναι πια συνειδητή. Η γυναίκα τέθηκε στην κοινωνία για αιώνες σε ένα απελπιστικό καθεστώς



κατωτερότητας. Δεν είχε καμμία πιθανότητα να εξωτερικεύσει ποτέ πλήρως την προσωπικότητά της.

Πράγματι, υπήρξε μια εποχή κατά την οποία η γυναίκα θεωρείτο ένα δημιούργημα χωρίς αθάνατη ψυχή. Στα 585 μ.Χ., στην Νίκαια, το συμβούλιο των Χριστιανών Επισκόπων παραχώρησε κατά πλειοψηφία στις γυναίκες την αθάνατη ψυχή με την ακόλουθη διατύπωση: «διότι η γυναίκα είναι ένας άνθρωπος απόσταγμα του Ιησού Χριστού, γεννημένου από μία Παρθένο, αποκαλούμενου στο Αγιο Ευαγγέλιο ο Υιός του Θεού».

Οι γυναίκες θεωρήθηκαν ως μία κατά μέρος ομάδα. Η διαφορετικότητα του φύλου εξετάστηκε με το ίδιο πρότυπο που εξετάστηκαν οι κοινωνικές τάξεις ή οι εθνικές ομάδες.

Όμως τα πράγματα αυτού του κόσμου διαρκούν μέχρι ενός ορισμένου σημείου. Μία δύναμη μπορεί να καταπιεσθεί μέχρι τόσο, ώστε, προσεγγίζοντας το μέγιστο σημείο, να εκραγεί και κάθε έκρηξη να φέρει αναπόφευκτα κακό. Έτσι, έχοντας ο άνδρας χάσει ικανοποιητικό μέρος της πνευματικής του ρώμης και μη ευρισκόμενος πλέον σε συνθήκες κατάλληλες για να την ελέγξει, η γυναίκα επαναστάτησε με μία δυνατή επίθεση σεξουαλικότητας και ερωτισμού, που θα φέρει στο σύνολο της ανθρωπότητας μόνον βλάβη.

Στην επανάστασή της η γυναίκα, αντί να υπολογίζει τη δική της λειτουργία, το δικό της ρόλο, τοποθετούμενη στα δεξιά του συντρόφου της και αναλαμβάνοντας υπεύθυνα τη δική της θέση, θέλησε επιπόλαια να αντεκδικηθεί για τη μακρά περίοδο δουλείας που υπέστη, αναζητώντας να σκλαβώσει τον άνδρα δια μέσου του ερωτισμού, ρόλο στον οποίο δυστυχώς την είχε εξορίσει ο άνδρας, όντας αρκετές φορές καταπιεσμένος.

Βεβαιώσαμε ήδη ότι για τη γυναίκα είναι απολύτως απαραίτητο, να δεχθεί τη μύηση. Αυτή η ανάγκη αναδύεται από το γεγονός ότι η γυναίκα στο μικρόκοσμο έχει χαρακτηριστικά ανάλογα με εκείνα που η παγκόσμια δύναμη εξουσιάζει στο μακρόκοσμο. Πράγματι, έχει δυνατό καταλυτικό δυναμισμό (το διαβρωτικό ύδωρ των αλχημιστών) και δυνατό, άλλες φορές, εποικοδομητικό δυναμισμό.

Η Παράδοση μας διδάσκει για παράδειγμα, με το μύθο του Γκράαλ, ότι η γυναίκα φυλακισμένη του μαύρου ιππότη, πρέπει να ελευθερωθεί και αμέσως να παντρευθεί τον ιππότη που θα την ελευθερώσει. Αυτό σημαίνει ότι η γυναίκα δεν πρέπει να φυλακισθεί από καμμία δύναμη, αλλά και δεν πρέπει να αφηθεί ελεύθερη στο έλεος του εαυτού της. Προκειμένου να είναι εποικοδομητική η γυναίκα, οφείλει να ίσταται δίπλα στον άνδρα υποστηρικτικά. Οφείλει να είναι ενσυνείδητη στο ότι είναι αμοιβαία συμπληρωματική προς τον άνδρα με αξιωματική ισότητα.

Όπως τα ύδατα ενός γεμάτου ποταμού, όταν λείπουν τα κατάλληλα αναχώματα, ξεχειλίζουν καταστρέφοντας ό,τι συναντούν, έτσι και η μη μνημένη γυναίκα, και με έλλειψη της κατάλληλης πνευματικής προετοιμασίας, επιθυμεί να επιβεβαιωθεί, επωμιζόμενη αδικαιολόγητα το ρόλο του άνδρα, και εγκαταλείποντας το δικό της, διεκδικώντας ισότητα ανάμεσα στις δύο υπάρξεις. Οι δυνάμεις που εκτοξεύθηκαν από αυτήν κατέστρεψαν ήθη και έθιμα ισχύοντα αιώνες, αντικαθιστώντας τα με νέα, που δεν επιβίωσαν πέραν της μίας εποχής.

Τώρα, και οι άνδρες και οι γυναίκες αναζητούν μια ισορροπία που δεν μπορούν να βρουν. Η ισορροπία δεν μπορεί να βρεθεί όσο οι γυναίκες εντοπίζουν το πρόβλημα, ανοήτως, με όρους ισότητας (με την έννοια της ομοιότητας).



Το πρόβλημα, ωστόσο, δεν μπορεί να λυθεί από τους άντρες. Θα το επιλύσουν οι γυναίκες, εάν κατορθώσουν να το αντιμετωπίσουν με όρους απελευθέρωσης, απελευθέρωσης πραγματικής και όχι ισότητας η οποία ποτέ δεν μπορεί να υπάρξει. Η απελευθέρωση δεν είναι ιδιοκτησία ούτε του άνδρα ούτε της γυναίκας, είναι αντίθετα μία ιδιοκτησία του ανθρώπινου όντος. Εξ'άλλου, είναι απαραίτητο να κατευθυνθεί η γυναικεία δύναμη προς τη μύηση, ως μοναδικό παραδοσιακό σύστημα το οποίο μπορεί να ανακτήσει την Τάξη, την Αρμονία, και την Ειρήνη στην ανθρωπότητα, επιφέροντας μία βελτίωση προς την αναζήτηση της χαμένης ταυτότητας και της απαραίτητης ισορροπίας.

Στους περασμένους αιώνες, από καιρού εις καιρόν, οι μνημένοι αναζήτησαν να δώσουν διέξοδο στην έλλειψη της θηλυκής πνευματικότητας. Θυμόμαστε με την ευκαιρία την Πυθαγόρεια Σχολή και την αξιολόγηση του αιώνιου θηλυκού από τους περιπλανώμενους Ιππότες και τους ποιητές του έρωτα του Dolce Stil Novo (Σ.Τ.Μ.: του γλυκού νέου στύλ).

Στη σύγχρονη εποχή, εξ'άλλου, ο εκφυλισμός ορισμένων μμητικών οργανώσεων, που έγιναν λέσχες, lobbies, ασχολούμενες με την υλική ισχύ, ενώ άλλες ως κρυφές φατρίες από τη μια πλευρά, ενώ από την άλλη το ξεκίνημα του εξτρεμιστικού φεμινισμού του ΧΧ^{ου} αιώνα, διεκδικώντας το δικαίωμα της ισότητας, επιβάρυνε αργότερα το πρόβλημα.

Έγραφε, αναφερόμενος στη δεκαετία του '70 του ΧΧ^{ου} αιώνα ο Μεγάλος μας Διδάσκαλος Aldebaran (Μαρτινιστικό όνομα του Gastone Ventura) ΟΤΙ:

«το να ισχυριζόμαστε ότι μία γυναίκα είναι ίση με έναν άνδρα, είναι ανώφελο, ανόητο και έξω από κάθε πραγματικότητα. Όλα αυτά που μπορούν να ακολουθήσουν έναν τέτοιο ισχυρισμό δεν μπορεί παρά να είναι λάθος, και για να ασχοληθούμε με το πρόβλημα των δικαιωμάτων του άνδρα και της γυναίκας και των ανάλογων ικανοτήτων είναι αναγκαίο να εκκινήσουμε από την αδιαφιλονίκητη πραγματικότητα ότι μεταξύ αρσενικού και θηλυκού υπάρχουν βαθιές και υπαρκτές διαφορές που επιδρούν όχι μόνο στο φυσικό αλλά και στο ψυχικό και πνευματικό πεδίο. Έχει, επίσης θεωρηθεί ότι ως αναπλήρωση αυτών των διαφορών, που από λάθος θεωρούνται «ιεραρχικές», υφίσταται ένα πραγματικό και αδιαμφισβήτητο γεγονός: ότι δηλαδή άνδρας και γυναίκα, είναι αμφοτεροί αναντικατάστατοι και καταλαμβάνουν, εν λειτουργία των ανάλογων βασικών αξιών, δύο διαφορετικά επίπεδα που είναι αδύνατο να μεταφερθούν σε ιεραρχικά. Δυστυχώς, η αναγκαιότητα της κοινωνικής ζωής, η οργάνωση που προκύπτει στους πολιτικούς και οικονομικούς τομείς, επάνω στους οποίους η ανθρωπότητα εναπόθεσε τους πολιτισμούς της, καθόρισαν ιεραρχίες ίδιου τύπου, οι οποίες από λάθος ανταλλάχθηκαν με ιεραρχίες μμητικές ή απολύτως μεταφυσικές. Έτσι, στις απόκρυφες οργανώσεις τείνεται σήμερα να ανατραπούν, όχι οι ανθρώπινες ιεραρχίες (Μεγάλος Διδάσκαλος, άλλα διοικητικά καθήκοντα κλπ.) αλλά εκείνες που έχουν χαρακτήρα μμητικό. Πράγματι, δεν θα ήταν παράξενο ούτε αντιπαραδοσιακό ότι μία σοφή γυναίκα θα μπορούσε να καθήσει στη θέση μου (Μεγάλος Διδάσκαλος) ή να διοικήσει το Τάγμα από διοικητική θέση. Το παράξενο αντιτυπικό και αντιπαραδοσιακό θα ήταν εάν θα αξίωνε να το διοικήσει μμητικά, με την έννοια του να δώσει εκείνη τις μμησεις. Παραδείγματα αυτού του είδους, υπήρξαν: η Βασίλισσα είχε πάντοτε στο πλευρό της έναν σύμβουλο, έναν υπουργό ή ένα συμβούλιο σοφών (πάντοτε άρρενες) που διασφάλιζαν την επανόρθωση της μμητικής ανεπάρκειας μετάδοσης. Πολλοί παρεξηγούν. Έτσι όπως παρεξηγείται η λέξη



Αγιο Πνεύμα, το οποίο σύμφωνα με ορισμένους θα έπρεπε να είναι θηλυκής φύσης, ή η λέξη «Σοφία», ή η «Εννοια» και πάει λέγοντας, χωρίς να ληφθεί υπόψη ότι αρσενικό και θηλυκό είναι όροι δανεισμένοι στη γλώσσα επικοινωνίας για να μπορέσουμε να εκφρασθούμε (παράδειγμα: η σελήνη στα ιταλικά είναι θηλυκή, στα γερμανικά είναι αρσενική) και ότι όλα βασίζονται σε ένα βασικό ζήτημα: τη γέννηση, γέννηση των ανθρώπων, των πλανητών, των αστερισμών, των ουρανών, των αιώνων, των αγγέλων, των θεών, των μυημένων. Και για να γίνει κατανοητό αυτό το ζήτημα στους ανθρώπους, επιλέχθηκαν δύο σύμβολα. Του φαλλού και του αιδοίου. Ενόσω μπαίνει στο παιχνίδι η παρθενογένεση (στην αρχή) παρουσιάζεται το ακατανόητο για τη ανθρώπινη φύση με την ένωση των δύο οργάνων του ανδρισμού και της θηλυκότητας σε έναν ενιαίο οργανισμό. Τον Αδρόγυνο. Είναι όμως γεγονός ότι υπάρχει μία μάχη μεταξύ των δύο δυνάμεων της ζωής μεταξύ της θηλυκότητας και του ανδρισμού. Το θηλυκό θέλει να απελευθερώσει από το αρσενικό το σπέρμα του και τη δύναμή του, και με αυτό να τον δεσμεύσει προς αυτήν διαμέσου του καρπού που αναβλύζει γιαυτόν το σκοπό. Απελευθερώνοντας από το αρσενικό το σπέρμα του, το θηλυκό αποκομίζει από αυτόν δύναμη. Όμως, πέραν αυτού, δεν μπορεί να του απελευθερώσει το δικαίωμα να «εκσπερματώνει». Μπορεί μόνον να εξουσιάζει (γιατί στην πραγματικότητα αυτή είναι που εξουσιάζει και όχι το αρσενικό) να διατηρήσει και να συντηρήσει, αλλά δεν μπορεί να «εκσπερματώσει»

Αυτά έγραψε ο Aldebaran. (Εν ζωή ο Aldebaran (Σ.Τ.Μ.: *Gastone Ventura*), ήταν ο Κυρίαρχος Μεγάλος Γενικός Ιεροφάντης του Αρχαίου και Αρχέγονου Ανατολικού Τύπου Μισραϊμ και Μέμφις από το 1966 μέχρι το 1981).

Εμείς συμφωνούμε με το Μεγάλο μας Αδελφό Aldebaran, και έχουμε πεισθεί ότι τα δύο όντα δεν είναι ίσα, αλλά έχουν αξιωματική ισότητα σε διαφορετικές λειτουργίες και ότι η μύηση, λειτουργούσα μέσα στα όρια της αυθεντικότητας των αντίστοιχων θυσιαστικών Τύπων και της νομιμότητας του λειτουργού, διεγείρει, στον άνδρα, όλα τα ανδρικά χαρακτηριστικά, και στη γυναίκα όλα τα γυναικεία χαρακτηριστικά.

Αυτό σημαίνει ότι το αρσενικό πρέπει να επανακατακτήσει την **πνευματική ρώμη** και το θηλυκό τη **θηλυκή πνευματικότητα** σε αρμονία εγγυημένη από τη μυητική οδό. Η παράδοση μας υποδεικνύει ότι ο πρώτος σκοπός της μύησης είναι η «γνώση του εαυτού», κι αυτό ισχύει και για τον άνδρα και για τη γυναίκα, εφόσον και ο ένας και η άλλη οφείλουν να εφαρμόσουν το δικό τους τρόπο ύπαρξης, αναπτύσσοντας και εξειδικεύοντας όλο και περισσότερο τα χαρακτηριστικά τους.

Καταλήγοντας, στο σημείο που βρισκόμαστε σήμερα, και ο άνδρας και η γυναίκα βρίσκονται σε σοβαρή κρίση ταυτότητας, για την οποία κρίση είναι αναγκαίο και τα δύο όντα να εισέλθουν, το καθένα από τη δική του πόρτα, στην παράδοση, η οποία μας διδάσκει ότι το ανθρώπινο όν οφείλει να αναλάβει συνείδηση των αξιών εκείνων που ο Θεός τους παρέσχε: τα χαρακτηριστικά της πνευματικής ρώμης για τον άνδρα και τα χαρακτηριστικά της θηλυκής πνευματικότητας για τη γυναίκα.

Για να πραγματοποιηθεί αυτό, απαιτείται η κάθαρση στα διαφορετικά επίπεδα, ελαχιστοποιώντας τις σκουριές των στοιχείων, όχι απαραίτητα συσσωρευμένων κατά τη διάρκεια των γενεών. Από ό,τι ειπώθηκε μέχρι τώρα, είναι αναγκαίο ο άνδρας και η γυναίκα να βαδίσουν στην ατραπό της μύησης.



Αρκεί αυτή η ατραπός, διαφορετικής αναφοράς στους διαφορετικούς τρόπους ύπαρξης, να προσεγγίσει το ίδιο σημείο προορισμού που είναι η επιστροφή στο ίδιο σημείο αφητηρίας.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΟΝ ΑΡΧΑΙΟ ΚΟΣΜΟ

Όταν μύηση και ιερατείο βρισκόντουσαν σε αρμονική συνέπαρξη, ο νους της γυναίκας ήταν γνωστός, καλλιεργημένος, σεβαστός και συνεργαζόμενος με την επίσημη θρησκεία στην Αίγυπτο, την Ελλάδα, την Ρώμη, την Συρία και σε άλλα μέρη του τότε γνωστού κόσμου. Της είχε δοθεί μία ιδιαίτερη μύηση, που την έκανε ένα ον σχεδόν θεικό, τη διάνοια της εστίας, τη φρουρό των πηγών της ζωής, τη Σίβυλλα ερμηνεύτρια του θελήματος του Θεού κλπ.

Κατά την αρχαιότητα, όταν μύηση και ιεροσύνη συνέπιπταν στα ίδια πρόσωπα, η γυναικεία μύηση εφαρμοζόταν κάτω από την καθοδήγηση των μυημένων ιερέων. Ο αρχαίος κόσμος, αναφορικά με το πνευματικό επίπεδο, ήταν επικεντρωμένος στις θρησκείες τις επονομαζόμενες μυστηριοσοφικές, κατευθείαν προερχόμενες από την παράδοση. Υπενθυμίζουμε, με την ευκαιρία, τα Διονυσιακά μυστήρια στην Ελλάδα, τα Ελευσίνια, τα Δελφικά. Στην Αίγυπτο τα μυστήρια της Ισιδας και του Οσίριδος. Στην Συρία τα μυστήρια του Αδωνι. Στην Ανατολία τα μυστήρια της Κυβέλης. Στην Ρώμη τα μυστήρια της Εστίας.

Σε όλες αυτές τις θρησκείες ήταν σημαντική η συνεχασία των ιερειών που επικεντρωνόταν στην κουστωδία (φρουρηση) των ιερών αντικειμένων, στη φροντίδα του ναού, στην προετοιμασία του Τύπου και των προς μύηση, και στη συμμετοχή στις ιερές παραστάσεις. Στα μυστήρια του Διόνυσου, οι ιέρειες ονομαζόμενες μαινάδες, στεφανωμένες με κισσούς και φέρουσες δέρμα ελαφιού, εκθαμβωμένες από τους ήχους των κυμβάλων, των τυμπάνων και των φλάουτων, έτρεχαν σαν τρελλές στους δρόμους και τους αγρούς σφίγγοντας στην αγκαλιά ένα ζωντανό ελαφάκι, και, μερικές φορές μέσα στην ιερή τους έξαψη έτρωγαν το ωμό κρέας του μικρού ζώου, συνεπαρμένες από την αίσθηση αφοσίωσης στη θειότητα.

Στα Ελευσίνια μυστήρια, εγκωμιαζόταν η γυναικεία λειτουργία της γονιμότητας της Δήμητρας, της Μητέρας Γης. Στις ιέρειες επιφυλασσόταν ένα πολύ σημαντικό μέρος στην τελετουργία της εορτής για την περισυλλογή των βλαστών κατά το θερινό ηλιοστάσιο, εορτή στην οποία μπορούσαν να λάβουν μέρος μόνον οι νυμφευμένες γυναίκες. Σε αυτήν την εορτή προβλεπόταν το ζευγάρι της Δήμητρας με το Δία.

Σε αυτό το συμβολικό έργο, προέβλεπαν έναν Ιεροφάντη και μία ιέρεια οι οποίοι, με σβησμένους τους δαυλούς, μέσα στην ησυχία και τη γενική αναμονή, αποσύροντο για έναν συμβολικό γάμο και, μετά από λίγο, επέστρεφαν και επεδείκνυαν σε όλους ένα στάχυ σταριού, αποτέλεσμα του τοκετού της θεάς.

Στα Δελφικά μυστήρια του υπερβόρειου Απόλλωνα, οι ιέρειες ανελάμβαναν τον τίτλο των Σίβυλλων ή Πυθιών και επεβάλλοντο ως διάμεσες μεταξύ ανθρώπου και Θεού του οποίου εξέφραζαν τη θέληση, ερχόμενες σε επαφή με τον επουράνιο κόσμο.

Όταν οι Σίβυλλες προσέγγιζαν το μέγιστο της ιερής έξαψης, ο θεός εξωτερικευε μέσω του στόματός τους προφητείες τις οποίες, κατόπιν οι ιερείς διερμήνευαν ως απαντήσεις στις τεθείσες ερωτήσεις.



Στα Αιγυπτιακά μυστήρια, ο Όσιρις και η Ισιδα, εκτός από αμφιθαλείς αδελφοί και σύζυγοι, ήσαν επίσης και στενοί σύντροφοι στο μύθο και τη θρησκεία. Πράγματι η Ισιδα, εκτός από το ότι εξέφραζε όλα τα χαρακτηριστικά της Μεγάλης Μητέρας, παρουσιάζει τη θηλυκή πνευματικότητα, γεινιάζουσα και ακατάλυτα δεμένη στην πνευματική ρώμη του Οσίριδος. Αυτή (η Ισις) αναζητά και επανενώνει τα δέκα τέσσερα τεμάχια του Οσίριδος, του δολοφονημένου με προδοσία και διαμελισμένου από τον αδελφό του Σεθ, και, δεδομένου ότι του έλειπε το τεμάχιο του φαλλού, το οποίο αφού πετάχτηκε στο Νείλο φαγώθηκε από ένα ψάρι, ξάπλωσε επάνω του και με τα μαγικά της έργα, τον ανακαλεί στη ζωή και του παίρνει το σπέρμα από το οποίο, μετέπειτα, θα γεννηθεί ο Ωρος. Η Ισις συγκροτεί στο μύθο και στη θρησκεία την αδιαφιλονίκητη δύναμη για την ανάσταση του Οσίριδος. Ακόμη και σε αυτήν τη θρησκεία, η ιερατική μύηση είναι αρσενική και θηλυκή.

Οι ιέρειες, συνεργαζόντουσαν με τους λειτουργούντες τον Τύπο ιερείς, εντός του ναού. Ένα μέρος τους έφερε κατά την περίοδο των εορτών το ομοίωμα της θεάς σε δέρμα και, μαζί με τους μουσικούς υμνούσαν την ισχύ της θεάς. Η μουσική, τέχνη εξυμνωτική και ιερή, καλλιεργείτο από τις μνημένες γυναίκες οι οποίες ήσαν πολύ ευαίσθητες στις θείες αρμονίες. Ο Απουλήϊος μας διηγείται στο «Ο Χρυσός Όνος» (*) ότι σε μία συγκεκριμένη περίοδο της ζωής του έγινε «όνος» εξ' αιτίας της παραφοράς του και των διεστραμμένων και υπερβολικών σεξουαλικών του παθών.

() Σ.Τ.Μ.: Ο Απουλήϊος στο έργο του "Μεταμορφώσεις" ή "Ο Χρυσός Όνος" περιγράφει κατά πάσα πιθανότητα τη μύηση του στα Ελευσίνια Μυστήρια.*

Γινε ένας αγροίκος. Μετά από μία συγκεκριμένη χρονική διαδρομή που πέρασε περιπέτειες οργιαστικές και ακολασίες, αισθάνθηκε την ανάγκη να σταματήσει εκείνη την αηδιαστική ζωή και θέλησε να ξανανέβει την πλαγιά.

Κατά τη διάρκεια μιας εορτής της Ισιδας, της οποίας η εικόνα εφέρετο σε λειτανία από τις ιέρειες, αυτός, όντας ακόμη όνος, πλησίασε στην ομάδα των εορταζόντων και έφαγε ένα στεφάνι από ρόδα που αιωρείτο από το είδωλο της θεάς και στη στιγμή ξανάγινε άνθρωπος. Προφανώς μύηθηκε στα μυστήρια της θεάς και εξασφάλισε την εσωτερική μεταμόρφωση.

Στα Συριακά μυστήρια, ο Αδωνις διακατείχε μία γυναικεία μορφή, τη θεά Ασάρτη την ερωμένη του. Ο μύθος διηγείται, ότι όταν αυτή κατήλθε στο βασίλειο των νεκρών, όλα τα είδη του ζωϊκού βασιλείου, συμπεριλαμβανομένου του ανθρώπου, σταμάτησαν να ζευγαρώνουν με το θηλυκό τους ταίρι, διακόπτοντας κάθε γονιμότητα. Για αυτόν το λόγο η θεά μνημονεύεται ως μία νυμφομανής αφιερωμένη στην αναζήτηση ανδρών που θα την γονιμοποιούσαν.

Στα μυστήρια της Κυβέλης (που έχει πολλές αποδόσεις τις οποίες βρίσκουμε στη δήμετρα), η θεά είναι η Μεγάλη Μητέρα Γη, θεωρούμενη ως προσωποποίηση της γόνιμης Φύσης. Σε αυτόν το μύθο, Μητέρα είναι η θεά Γη και Πατέρας είναι ο θεός Ουρανός. Σε αυτούς τους θεούς επικρατούσε η θεία υπεροχή, θεμελιωμένη στον Ανδρόγυνο που περιελάμβανε σε ένα τη γη και τον Ουρανό, το Θεό και τη θεά. Μέρος αυτών των μυστηρίων είναι το έθιμο των μνημένων κατά το οποίο, κατά την ημέρα της μύησης, για να επιδείξουν την απόλυτη αφιέρωση στη θεά, ευνουχιζόντουσαν προσφέροντας τη θυσία τους στη θειότητα.

Ακόμη και τη θρησκεία της Κυβέλης, υπήρχαν ιέρειες, οι οποίες, όπως σε όλες τις άλλες θρησκείες, δεν ιερούργουσαν ποτέ τον Τύπο, αλλά προετοιμάζαν και εδίδασκαν τους προς μύηση και προετοιμάζαν και φρουρούσαν την Τυπικότητα και τα εξαρτήματα.



Στην Ρώμη ήταν πολύ σημαντικό και σε μεγάλη εκτίμηση το Τάγμα των Εστιάδων, που ιδρύθηκε στο Lazio, σύμφωνα με το μύθο, από τον Αινεία και τον υιό του Ασκάνιο.

Ιστορικά, ίχνη αυτού του Τάγματος, επανέρχονται με το Βασιλιά Numa Pompilio (*), ο οποίος σύμφωνα με τον Πλούταρχο, έχτισε στην Ρώμη, δίπλα στη βασιλική κατοικία, έναν ναό αφιερωμένο στη θεά Εστία, τον οποίο εμπιστεύθηκε στις Εστιάδες, οι οποίες αρχικά ήταν τέσσερις και, ακολούθως, κάτω από τη βασιλεία του Tullio Ostilio έγιναν έξι και τόσες φαίνεται ότι έμειναν μέχρι τέλος.

() Σ.τ.Μ.: Ο βασιλιάς Numa Pompilio καθιέρωσε ιερές εορτές και τελετουργίες και δημιούργησε μάντιες ποντίφηκες και ιερατικά Τάγματα. Εμπιστεύθηκε το πυρ στις Παρθένες της Εστίας, μέχρις ότου η φλόγα, φύλακας της ισχύος, ξυπνούσε σε αναπάρσταση των ουράνιων αστέρων. Θεωρούσε ότι έπραττε τα πάντα με την έμπνευση της συζύγου του, μυθικής Egeria.*

Μητής της Τάγματος ήταν ο Rex-Pontifex Maximus(*), ο οποίος για τη διοίκηση του Τάγματος, επωφελείτο της συνεργασίας μιας αρχαίας Εστιάδας που ονομαζόταν «Virgo Vestalis Maxima».

() Σ.τ.Μ.: Ο βασιλιάς Rex-Pontifex Maximus ήταν ο ανώτατος ιερέας του Κολεγίου των Ποντίφηκων στην αρχαία Ρώμη. (Collegium Pontificum) Αυτή ήταν η σημαντικότερη θέση στην αρχαία Ρωμαϊκή θρησκεία. Σημ. η λέξη «Ποντίφηξ» αργότερα υιοθετήθηκε από τη Χριστιανική θρησκεία και τους επισκόπους της Ρώμης.*

Το Τάγμα των Εστιάδων ήταν ένας αληθινός και πραγματικός θεσμός. Απελάμβανε μιας κρατικής χορηγίας και αποτελείτο από νέες γυναίκες ακηλίδωτων ηθικών αρχών, ανήκουσες σε αρχαίες αριστοκρατικές οικογένειες της Ρώμης, άμεμπτης ηθικής.

Είχαν την υποχρέωση να διατηρήσουν την παρθενιά τους και επελέγοντο σύμφωνα με αυτήν την αρχή της καθαρότητας για την ύψιστη τιμή να υπηρετήσουν το καθεστώς των ιερειών της θεάς Εστίας.

Ο Ποντίφηξ Μάξιμος (Rex-Pontifex Maximus) άναβε το ιερό πυρ στο βωμό της θεάς συγκεντρώνοντας τις ακτίνες του Ηλιου, πιθανόν με ένα είδος πέτρας γυαλιστερής και φωτεινής, ενώ οι Εστιάδες είχαν την αποστολή να τον βοηθούν και να τον τροφοδοτούν εξασφαλίζοντας το μη σβύσιμο το οποίο θα ήταν ένα σημάδι σημαντικών δημόσιων καταστροφών.

Το αιώνιο πυρ αντιπροσώπευε την ενεργειακή λέμφο (*), η οποία προερχόμενη από το σύμπαν, δημιουργούσε και επαύξανε τις ενέργειες που αποτελούσαν τη βάση της αυτοκρατορίας.

() Σ.τ.Μ.: Μέρος του αίματος το οποίο μεταφέρεται από την περιφέρεια προς το κέντρο μέσω των λεμφαγγείων.*

Για αυτόν το λόγο φαίνεται εύλογο ότι στο Ναό της Εστίας λειτουργούσαν ιδιαίτεροι Τύποι και Ιερά που αντιμετώπιζαν την υπεράσπιση της Ρώμης και την ενδυνάμωση της αυτοκρατορίας στον τότε γνωστό κόσμο.

Οι Εστιάδες απελάμβαναν σημαντικών προνομίων μεταξύ των οποίων το να θάβονται στα τείχη της πόλεως, μία τιμή που επιφυλασσόταν στους άνδρες που ε γνώριζαν να διακρίνονται για την αγάπη τους προς την πατρίδα.

Όμως, στις πολλές τιμές και προνόμια τα οποία απελάμβαναν οι Εστιάδες, αντιπαράτιθετο μία ακαμψία με την οποία εκδικάζονταν τα πιθανά παραπτώματά τους. Για παράδειγμα, θεωρείτο, άκρα βεβήλωση, και ιδιαίτερος επιζήμιος για την πατρίδα, η παράβαση του όρκου περί αγνότητας, που επιμωρείτο με τη πρωτεύουσα των ποινών, και την ταφή εκτός των τειχών.



Οι επικεφαλής της νέας θρησκείας, που ήλθε από τη Μέση Ανατολή, του Χριστιανισμού, ισχυροί από την προνομιακή τους θέση που κατείχαν εξ'αιτίας των προνομίων των θεσμοθετημένων από τους νόμους που θέσπισε για λογαριασμό τους ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος και οι διάδοχοί του, θέλησαν να καταστρέψουν όλες τις αρχαίες θρησκείες που λειτουργούσαν στην Ρώμη, και ιδιαιτέρως, τη θρησκεία της Εστίας. Ένα πρώτο κτύπημα εναντίον της δόθηκε με ένα διάταγμα του αυτοκράτορα Graziano (359-383) με το οποίο δημεύθηκαν όλα τα αγαθά του Τάγματος των Εστιάδων και καταργήθηκε κάθε μεταγενέστερη μνεία για αυτό.

Το τελευταίο κτύπημα το πραγματοποίησε ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος (347-395), ο οποίος κατέστρεψε οριστικά τις αρχαίες θρησκείες με την απαγόρευση κάθε λειτουργίας τους, επί ποινή εξορίας ή και το θάνατο, με τη διαταγή να καταστραφούν οι ναοί οι αφιερωμένοι στην «παγανιστική» θρησκεία. Έτσι, έσβησε η φλόγα της Εστίας και δόθηκε τέλος σε έναν Τύπο που διήρκεσε σχεδόν μία χιλιετία. Από εκείνη τη στιγμή η ρωμαϊκή αυτοκρατορία επιτάχυνε τον αφανισμό της.

Τέλος, δεν μπορούμε να λησμονήσουμε ότι δίπλα στον Ιησού αναδύονται ανυπέβλητα γυναικεία πρόσωπα: η Παρθένος Μητέρα Μαρία, η Μαγδαληνή στην οποία εμφανίσθηκε αμέσως μετά την Ανάσταση, η Μάρθα η αδελφή του Λαζάρου, η Σαμαρείτισσα που τον ξεδίψασε. Δίπλα στο βασιλιά Σολομώντα θα βρούμε τη βαλκίδα, τη βασίλισσα του Σαββά, από την οποία ένωση τους προήλθε η βασιλική και μυητική γενεά της Αιθιοπίας.

Δεν μπορούμε, τέλος, να μην θυμηθούμε την εμπειρία της γυναικείας μύησης που πραγματοποιούνταν από το μεγάλο μυημένο Πυθαγόρα και τους διαδόχους του. Ούτε μπορούμε να αποσιωπήσουμε τις διώξεις στις οποίες υποβλήθηκαν οι Πυθαγόρειοι, των οποίων το Τάγμα διαλύθηκε από τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό (482-565) με υποκίνηση της αυτοκράτειρας Θεοδώρας, στην οποία, για λόγους ανηθικότητας είχαν αρνηθεί τη μύηση. Από εκείνη τη στιγμή το Τάγμα ήταν υποχρεωμένο να περάσει στη μυστικότητα και να κρύβεται με χίλους τρόπους χρησιμοποιώντας μεταξύ των άλλων ονομάτων «μουσειά» και «ακαδημίες».

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Με την έλευση του Χριστιανισμού, που ήλθε από την Παλαιστίνη, η γυναικεία μύηση έπεσε και δεν διαφάνηκε πώς θα μπορούσε να συνεχίσει σε μία περίοδο κατά την οποία η γυναίκα θεωρείτο, κάτι σαν ζώο, ένα όν χωρίς αθάνατη ψυχή.

Εξ'άλλου δεν θα πρέπει να λησμονούμε ότι ο Χριστιανισμός προέρχεται από το μονοθεϊστικό Εβραϊσμό, πολύ αρχαία θρησκεία η οποία, καίτοι βασίζεται σε μία τάση ηθικο-οικουμενικής σκέψης, ήταν και είναι, μία θρησκευτική εμπειρία πολύ πολύπλοκη, ωρμώμενη από μία νοοτροπία βαθιά φαλλοκρατική.

Οι λίγες θηλυκές εικόνες, που αναδύονται από την Παλαιά Διαθήκη, δεν αντιπροσωπεύουν την απελευθέρωση του θηλυκού στοιχείου, ούτε την πνευματική πρόοδο της γυναίκας, αλλά αντίθετα μονές πράξεις ηρωισμού για λογαριασμό του λαού.

Ακόμη και ο πρώτος Χριστιανισμός, έχει παρόμοια νοοτροπία στο γυναικείο στοιχείο. Σώζεται κατά κάποιο τρόπο η μορφή της «Μαρίας – Μητέρας του Ιησού», που αξίζει μία ιδιαίτερη



συζήτηση. Όλες οι άλλες γυναίκες των κανονικών ευαγγελίων δεν εκδηλώνουν μεγάλη ιστορικο-κοινωνική σημασία ούτε μυστηριακή.

Η ίδια η Μαρία, στην πορεία του χρόνου, παρουσιάσθηκε ως η «Μητέρα του Θεού». Η ιδέα της Θεάς-Μητέρας, ως μητρικό αρχέτυπο που δηλώνει τη ζωή, είναι ξένη με τον επίσημο Χριστιανισμό όλων των εποχών. Μόνον στις επονομαζόμενες γνωστικές Χριστιανικές σχέτες, το γυναικείο στοιχείο ανέρχεται σε πνευματική αξία ίση με την ανδρική.

Ο Paolo di Tarso (Άγιος Παύλος) στην επιστολή προς Κορινθίους αναφέρει: «οι γυναίκες στις συνελεύσεις καταγγέλουν γιατί δεν τους επιτρέπεται να μιλήσουν, βρίσκονται αντίθετα καθυποταγμένες... ..είναι αταίριαστο για μία γυναίκα να μιλά στη συνέλευση». Ο Κλήμης, επίσκοπος της Ρώμης βεβαιώνει ότι οι γυναίκες όφειλαν να σέβονται τον κανονισμό της υπακοής.

Κατά το δεύτερο μισό του δεύτερου αιώνα, οι Χριστιανικές κοινότητες αποδέχθηκαν το διαχωρισμό στο ναό των γυναικών από τους άνδρες, σύμφωνα με τη μέθοδο των εβραϊκών κοινοτήτων. Αυτή η μέθοδος συνεχίστηκε κατά το μεσαιώνα, στον οποίο η γυναίκα καίτοι αποκόμισε την αθάνατη ψυχή χάρις στην καλωσύνη των «Συμβούλων Πατέρων» της Νίκαιας στα 585 μ.Χ., παρέμενε πάντοτε σε μία υποδεέστερη θέση.

Για τη γυναίκα πλέον, δεν υπήρχε μύηση. Για τις γυναίκες άνοιξαν οι πόρτες των μοναστηριών. Ο Χριστιανισμός βασιζόταν για τις γυναίκες στην «παρθενία» και επέβαλε την αγνότητα, καταλογίζοντας στη γυναίκα το επονομαζόμενο πρωπατορικό «αμάρτημα», ίσο με το «σεξουαλικό αμάρτημα». Βρισκόμασταν στον πέμπτο αιώνα μετά Χριστόν. Από τότε και μετά, η ρωμαϊκή αυτοκρατορία αρχίζει να διασπάται. Η τότε δύση, εισέρχεται σε μεγάλη πολιτική κρίση, διοικητική, ηθική, θρησκευτική, ταυτότητας, όχι μόνον ατομική αλλά και εθνική. Με διαδοχικά κύματα αρχίζουν πιέσεις από εισβολείς βαρβάρους. Εγκαθίσταται μία μεγάλη περίοδος ασταθών και επικίνδυνων καταστάσεων, ακόμη και για την επιβίωση των πληθυσμών, και έτσι, ενώ η ανδρική μύηση με κάποιο τρόπο μπόρεσε να λειτουργήσει σε κάποιες ελιτίστικες ομάδες, για τη γυναίκα δεν έμεινε πλέον τίποτα για να κάνει. Συνολικό σκότος.

Η γυναίκα, ως κάτοχος δικαιωμάτων, ήταν σχεδόν ένα τίποτα. Αρκεί να σκεφθούμε ότι, από τη γέννηση μέχρι το γάμο της, ζούσε κάτω από την προστασία του πατέρα και, από το γάμο της και μετά κάτω από την προστασία του συζύγου. Το γυναικείο στοιχείο, για την ανθρώπινη, κοινωνική και πνευματική σημασία του, δεν μπορούσε να μείνει για πολύ στο σκοτάδι και την ανομία, ακόμη περισσότερο δε, στην κοινωνική υποβάθμιση, η οποία έφερε μαζί της πολλά συμπτώματα δουλείας, όπως η ατιμωτική «*ius primae noctis* (*) του δουλοπάροικου»

(*) Σ.τ.Μ.: Ως «*ius primae noctis*» απεκαλείτο το δικαίωμα του δουλοπάροικου να κοιμηθεί αυτός την πρώτη νύχτα του γάμου με τη σύζυγο του γαμπρού δούλου του.

Γεννάται, πράγματι, γύρω στο έτος 1000, ένα μυητικό ρεύμα γνωστό ως «Ιπποσύνη», το οποίο επωμίσθηκε, με αποδεκτό τρόπο, δεδομένων των καιρών, αρχαίους μύθους με Χριστιανικούς κώδικες, όπως το μύθο του Αγίου Graal και των Ιπποτών της «Στρογγυλής Τραπέζης(*)» του βασιλιά Αρθούρου. Σε αυτούς τους μύθους, το γυναικείο στοιχείο τοποθετείτο στο κέντρο ενός συμβολισμού που παρουσίαζε τη γυναίκα ως εμψυχωτική και μετασχηματιστική δύναμη μεγάλης αξίας, απαραίτητη προϋπόθεση για την πνευματική σωτηρία της ανθρωπότητας.



(*) Σ.τ.Μ.: Ο μύθος του Αγίου Δισκοπότηρου ή Graal, αναφέρεται στο κύπελλο με το οποίο ο Ιωσήφ της Αριμαθαίας συνέλεξε το αίμα του Χριστού. Από αυτό προήλθαν αρκετά κινήματα και οργανώσεις που βάσιαν τη διδασκαλία τους στις απόκρυφες πλευρές του μύθου. (γυναίκα = υποδοχέας = κύπελλο κλπ.).

Για το Τάγμα των Ιπποτών της Στρογγυλής Τραπέζης υπάρχουν πολλές διηγήσεις, με βαθύ εσωτερικό περιεχόμενο, όπως ότι η Στρογγυλή Τράπεζα ήταν η Τράπεζα του Μυστικού Δείπνου, ή ότι σε αυτήν καθόντουσαν 32 άτομα, από τα οποία προέρχονται οι 32 βαθμοί του Τεκτονισμού συν ο ένας (33^{ος}) που δίδεται από τη χάρη του Θεού κλπ.

Έχει αναφερθεί, ότι το Graal, αναφερόμενο ως ο Κάλυκας στον οποίο ο Ιωσήφ της Αριμαθαίας συνέλεξε το αίμα του εσταυρωμένου Ιησού, συμβολικά αναπαριστά το Κύπελλο, την Αγκάλη, το θεμέλιο της δημιουργίας, το Αιώνιο Θηλυκό. Στο Μεσαίωνα, αναφέρθηκαν κάποιες σποραδικές αναφορές γυναικείας μύησης, χωρίς όμως καμμία συνέχεια.

Υπάρχουν ενδείξεις που βεβαιώνουν ότι οι γυναίκες γινόντουσαν δεκτές στις συντεχνίες των βιοτεχνών (βλέπε το βιβλίο: «Livre des metiers» του Etienne Baileau στα 1268, τους κανονισμούς της συντεχνίας των ξυλουργών του Norwich στα 1375). Στην πραγματικότητα επρόκειτο για κληρονομική εγγραφή των θυγατέρων των διδασκάλων οικοδόμων που δεν είχαν άρρενες κληρονόμους.

Οπωσδήποτε, δεν είναι εύκολο να ανασυνθέσουμε την ιστορία, ειδικά όταν πρόκειται για μία μυητική οργάνωση στην οποία η ουσία της Παράδοσης μεταδόθηκε προφορικά και της οποίας η ύπαρξη προκύπτει μόνον από αρνητικά δημοσιεύματα από κακολόγους.

Ασφαλώς, δεν είναι εύκολο ούτε αποδεκτό, να ανασυνθέσουμε την ιστορία και για το λόγο ότι οι μυητικές οργανώσεις, (στις οποίες ανήκει και ο Τεκτονισμός) εξ'αιτίας περιοδικών διώξεων πολιτικού χαρακτήρα και, ακόμη περισσότερο, θρησκευτικού χαρακτήρα, σε όλα τα Ευρωπαϊκά κράτη, ήσαν αναγκασμένες να καμουφλάρονται, και να ζούν σε μία στενή διακριτικότητα που συχνά γινόταν μυστικότητα.

Κατά το Μεσαίωνα έγινε ακόμη πιο δύσκολη η ιστορική ανασύνθεση της γυναικείας μύησης, που έπρεπε να βιώσει την αρνητική δράση των κακολόγων Τεκτόνων γενικά, και των κακολόγων του ίδιου Τεκτονικού Τάγματος, που ήσαν αντίθετοι με την ανάμιξη των δύο υπάρξεων στις Μασονικές Στοές. Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι, εκείνη την εποχή, εύκολα εγείρετο η πυρά εναντίον μιας γυναίκας η οποία για διάφορους λόγους απομακρυνόταν από την κανονικότητα και, κυρίως, από την εκκλησία.

Με την «Αναγέννηση», οι προ-τεκτονικές κοινωνίες, από τις οποίες άκμασαν πολυάριθμες, συνέβαλαν να διασκορπισθεί ένα παχύ στρώμα νέφους στην ιστορία των διαφόρων απόπειρων εμφάνισης γυναικείας μύησης. Κάτι φαίνεται ότι συνέβη στη γαλλία, όπου το σπέρμα της ελευθερίας, ακόμη και εκείνη την εποχή, παρήγαγε κάποιο αποτέλεσμα περισσότερο από αλλού.

Στην υπόλοιπη Ευρώπη, είναι πολύ δύσκολο να βρούμε ίχνη γυναικείας μύησης. Μας λέει η Eliane Brault, σε ένα ενδιαφέρον άρθρο του δημοσιευμένου στο περιοδικό «L'initiation» του Μαρτινιστικού Τάγματος του Parus, ότι στο βιβλίο «το Τάγμα το προδομένο από τους Τέκτονες» του Abate Perau που εμφανίσθηκε γύρω στα 1776, γίνεται λόγος για μικτά Τάγματα, που προέκυψαν κατά το XVI^ο αιώνα, ως Τάγμα της Μέδουσας της Τουλόν, Τάγμα Grappa in Arles, ως Trancardins και ως Τάγμα της Boisson nella Bassa Linguadoca.



Η ίδια συγγραφέας, σε ένα φυλλάδιο μνημονεύει το «Τάγμα της Ελευθερίας» στο οποίο οι γυναίκες ήσαν δικαιωματικά αποδεκτές. Μεταξύ των μικτών Ταγμάτων της εποχής μπορούμε να αναφέρουμε τον Τύπο «Της Ευτυχίας», που χρησιμοποιούσε μία ναυτική γλώσσα και αναπτυσσόταν σε τέσσερις βαθμούς (Μούτσος, Καπετάνιος, Ομαδάρχης και Αντι-ναύαρχος), ενώ οι τόποι συνεδρίασης απεκαλούντο λιμάνια ή αγκυροβόλια.

Δεν μπορούμε να μην θυμηθούμε το «Τάγμα των Ιπποτών και των Νεραϊδών του Ρόδου», του οποίου οι Αδελφοί ονομαζόντουσαν «**συναισθήματα**» και οι Αδελφές «**διακριτικότητες**».

Οι ειδήσεις της μύησής τους αποσαφήνιζαν ότι είχαν περίοδο αγαλλίασης και περίοδο αγάπης. Όφειλαν να διαβούν τους «δρόμους των δεσμών της αξιοπιστίας», το «άλσος του μυστηρίου» και τέλος, να προσεγγίσουν το «Ναό της Αγάπης» φέροντας γιρλάντες λουλουδιών δεμένες ως αλυσσίδες.

Θυμόμαστε, ακόμη και τον Τύπο των «Feuillantes» ή των «Efeuillantes», επικεντρωμένο στο συμβολισμό του Ρόδου, και ακόμη το Τάγμα των Αδελφών Morses^(*) που αναπτύχθηκε στην κεντρική Ευρώπη σε αντίδραση για τους αφορισμούς του Βατικανού και για τον αποκλεισμό των γυναικών από τον Τεκτονισμό, αποκλεισμό που εξακοντιζόταν από τα μεγάλα Τάγματα.

() Σ.τ.Μ.: το «The Order of the Morses» ήταν Τάγμα που ιδρύθηκε από Ρωμαίους Καθολικούς, στα 1740 από τον Klemens August της Βαυαρίας. Στο Τάγμα επιτρεπόταν να εισέλθουν γυναίκες, μόνον εφόσον ήσαν Καθολικές.*

Αυτό το Τάγμα, αντλούσε το όνομά του (morses) από τα μικρά σκυλιά bouledogue, που ονομαζόντουσαν «carlins» από τους Γάλλους, και «morses» από τους Γερμανούς.

Επίσης, μνημονεύουμε ακόμα το Μικτό Τάγμα των Νοαχιτών που αναπτύσσεται στα 1658, το φημισμένο «Club de L' Entresol» που ιδρύθηκε στα 1724 από τον Abate Alary, που το ακολούθησε ο Chevalier de Ramsay^(*) ο οποίος σε αυτόν τον οργανισμό παρουσίασε τους Σοφούς του Φιλοσόφους.

() Σ.τ.Μ.: Andrew Michael Ramsay (9/1/1686 – 6/5/ 1743). Ήταν συγγραφέας. Πίστευε ότι όλοι οι άνθρωποι οφείλουν να σωθούν.*

Εγραψε το περίφημο: «η ισχύς του παντοδύναμου Θεού, η γνώση και η αγάπη, δεν μπορούν να είναι αιώνια μάταιες στα απόλυτα σχέδιά του. Επομένως, ο Θεός τελικά, θα συγχωρέσει και θα επανεγκαταστήσει στην ευτυχία τους όλα τα όντα που έχουν παρεκτραπέι».

Τέλος, αναφέρουμε το Μικτό Τάγμα των «Fendeurs et des Fendeuses» (Σ.τ.Μ.: των λιθοξόων και λιθοξοισσών), στο οποίο ο Ιππότης του Beauchène, ιδιοκτήτης ενός καμπαρέ, πωλούσε όλους τους βαθμούς μονομιάς για έξι φράγκα..., και το «Μικτό Τάγμα», στο οποίο το μυστικό αποτελείτο από τρία πράγματα: «1.να πίνεις καλά, 2.να τρώς καλά, 3.κλπ»...

Πριν ξεκινήσουμε να ασχολούμαστε με τις πρώτες Μυστικές Δικαιοδοσίες (Τάγματα) του Cagliostro, του Willemorz, και με τις αληθινές αλλά και τις δικές μας Στοές Υιοθεσίας, δεν μπορούμε να μην θυμηθούμε την Louise de Penancoet de Kéroual, δούκισσα του Portsmouth, που ίδρυσε τη Στοά του Aubignie και κυρίως τις συνεδρίες υιοθεσίας που προστατευόντουσαν από τις στρατιωτικές Στοές.

Ειδικά, αυτές οι Στοές, αποτέλεσαν ένα προωθητικό φαινόμενο προς τη γυναικεία μύηση, ειδικά στην Αγγλία και τη γαλλία. Πράγματι οι στρατιωτικοί, που μεγάλος αριθμός τους πρόσκειτο στον Τεκτονισμό, όταν επρόκειτο να μετατεθούν σε φρούρια ή να πάνε στον πόλεμο, επιθυμούσαν, πριν την αναχώρησή τους, οι θυγατέρες και οι σύζυγοι να ενταχθούν στις τοπικές Τεκτονικές Στοές, οι οποίες, τις περισσότερες φορές, αποδεχόντουσαν τις



αιτήσεις τους. Από τις πιο πάνω ανάγκες γεννήθηκε στις διάφορες Δικαιοδοσίες και η υιοθεσία των «Λυκιδέων» (*), δηλαδή των νεαρών παιδιών των Τεκτόνων.

() Σ.Τ.Μ.: Σε πολλά Τεκτονικά Τάγματα υπάρχει ακόμη και σήμερα ο θεσμός της «Υιοθεσίας Λυκιδέως», σύμφωνα με τον οποίο, ο γυιός ενός Αδελφού Τέκτονα, κατά τη διάρκεια ειδικής τελετής, «υιοθετείται» από τη Στοά και το Τάγμα. Σε περίπτωση που όταν ενηλικιωθεί θελήσει να γίνει Τέκτων, η αίτησή του έχει ειδική, κατά κάποιο, τρόπο μεταχείριση.*

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ

Για να καταγράψουμε τις πρώτες πράξεις γυναικείας μύησης, πρέπει να φτάσουμε στο δεύτερο μισό του XVIII^{ου} αιώνα, και κατόπιν στο δεύτερο μισό του XIX^{ου} αιώνα.

Πράγματι, στις 10 Ιουνίου 1774 η Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας επικύρωσε επίσημα τις «γυναικείες στοές υιοθεσίας» θέτοντάς τες κάτω από την καθοδήγηση και προστασία των αδελφών ανδρών. Στην πραγματικότητα, δεν επρόκειτο για πραγματικές και αληθινές γυναικείες στοές, αλλά για ανδρικές συνεδρίες, στις οποίες μπορούσαν να παρευρεθούν γυναίκες. Επρόκειτο για μία απόπειρα ανάμικτου Τύπου που διήρκεσε λίγο.

Αλλη απόπειρα, αυτή τη φορά πιο σοβαρή, έγινε γύρω στα 1776 από τον Cagliostro με τον Αιγυπτιακό Τύπο, ανδρικής και γυναικείας γραμμής, δηλαδή με «ανδρικές στοές» και «ανδρογυνικές στοές υιοθεσίας(*)». Ο Cagliostro πέθανε στα 1795 και με αυτόν έκλεισε η τεκτονική του εμπειρία, προσέτι δε, η εμπειρία των «ανδρογυνικών στοών»

() Σ.Τ.Μ.: Ως «ΑΝΔΡΟΓΥΝΙΚΕΣ» ονομαζόντουσαν οι γυναικείες. Στα 1989, ο τίτλος άλλαξε σε «ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ» για να μην γίνεται σύγχυση με τα Μικτά Τάγματα.*

Γύρω στο τέλος του XIX^{ου} αιώνα, μερικοί αδελφοί του Σκωτικού Τύπου, μεταξύ των οποίων και ο Georges Martin ο οποίος μύησε τη σύζυγό του Marie Deraismes, βαθειά επηρεασμένοι από τη θεοσοφική Εταιρία (στην οποία λάμβαναν μέρος η Elena Petrovna Blawatsky, η Annie Besant και άλλοι) έφτιαξαν στο Παρίσι το μικτό Διεθνή Τύπο «Le Droit Humain» (μεταφρ.: «το Ανθρώπινο Δίκαιο») χρησιμοποιώντας τυπικά του Αρχαίου και Αποδεδεγμένου Σκωτικού Τύπου.

Αυτός ο Τύπος, ο οποίος σήμερα λειτουργεί σε όλο τον κόσμο, δέχεται άνδρες και γυναίκες με ίσα δικαιώματα και ίσα καθήκοντα, όχι μόνον διοικητικά, αλλά και μυητικά, αφού αποδέχεται την πλήρη ομοιότητα μεταξύ των δύο όντων.

Από αυτήν τη δικαιοδοσία επηρεάστηκε δυνατά και δίκαια το φεμινιστικό κίνημα, ως απαραίτητη και έγκαιρη ώθηση στην κοινωνική και νομική απελευθέρωση της γυναίκας.

Σε αυτήν την κοινωνική αξία των μικτών Τύπων, όμως, αντιστοιχίζεται η αρνητική πνευματική και εσωτερική πλευρά του θέματος, που αποτελείται από την εσφαλμένη διαβεβαίωση, βλαβερή έως γελοία, της «ισότητας/ομοιότητας» μεταξύ άνδρα και γυναίκας.

Αυτοί οι Τύποι, λειτουργούν με ανδρικό πρότυπο, ιπποτικό και αγωνιστικό, όπως είναι ο Σκωτικός Τύπος, και δεν θα μπορέσουν ποτέ να λειτουργήσουν ευεργετικά στις γυναίκες που τους ακολουθούν. Η ανδρική μύηση δεν μπορεί να δοθεί σε γυναίκες χωρίς να προκαλέσει σοβαρές ζημιές στις ίδιες τις γυναίκες.

Δεν λησμονούμε ότι η μύηση, επενεργεί στα λεπτά πεδία του όντος προκειμένου να διεγείρει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Εάν αυτό είναι αληθές, όπως μας διδάσκει η Παράδοση, είναι εύκολο να υπολογίσουμε τις βλάβες που θα προκληθούν στις γυναίκες, στις οποίες δίδεται μύηση βασισμένη σε τυπικά φτιαγμένα για να διεγείρουν ανδρικά χαρακτηριστικά. Παρόμοιες



βλάβες υφίστανται και οι άνδρες που λαμβάνουν μύηση από κάποιον που δεν έχει το δικαίωμα να την δώσει.

Η μεγαλύτερη δυσκολία αποτελείται από το γεγονός ότι, ιδιαιτέρως στο δεύτερο μισό του ΧΧ^{ου} αιώνα, πολλές Δικαιοδοσίες (Τάγματα) του Αρχαίου και Αποδεδεγμένου Σκωτικού Τύπου, μεταμορφώθηκαν σε μικτές, και τα σφάλματα συνεχίζονται αυξανόμενα. Στη γαλλία και σε άλλα έθνη, κατά το πρώτο μισό του ΧΧ^{ου} αιώνα και στην Ιταλία στο δεύτερο μισό του ΧΧ^{ου} αιώνα, μερικές Αδελφές, κατά το πλείστον γεννημένες στους μικτούς Τύπους, αντιλαμβανόμενες ενσυνείδητα και ασυνείδητα μία συγκεκριμένη ενόχληση, έφυγαν από αυτούς τους Τύπους και δημιούργησαν τις επονομαζόμενες «Μεγάλες Γυναικείες Στοές» συνεχίζοντας όμως, να χρησιμοποιούν ανδρικά Τυπικά του Σκωτικού Τύπου.

Έγραφε ο Μεγάλος Διδάσκαλος και Μεγάλος Ιεροφάντης Ottavio Ulderico Zasio^(*), στον πρόλογο του βιβλίου «Εισαγωγή στο Τεκτονικό μυστικό» στα 1946, που εκδόθηκε με τη φροντίδα του Μαρτινιστικού Τάγματος:

«Είναι σχεδόν επίκτητο, ότι η παρούσα κρίση της ανθρωπότητας εξαρτάται από αδιαφιλονίκητη έκσταση εξ' αιτίας ημιτελών ή λανθασμένων μυήσεων. Απομακρύνθηκε το κύπελλο της θλίψης, της ανάγκης. Θέλησε να ζήσει χωρίς να πεθάνει και χωρίς να αναγεννηθεί».

(*) Σ.τ.Μ.: Ottavio Ulderico Zasio: Διετέλεσε Κυρίαρχος Μεγάλος Γενικός Ιεροφάντης του Α.· Α.· Α.· Τ.· Misraim και Memphis (1949-1966).

Αυτό σημαίνει ότι από άγνοια ή από κακή πίστη, υπήρχε η επιθυμία να βεβηλωθεί η μύηση και η ιερότητα της Τυπικής πράξης, όπως υπήρχε η επιθυμία να βεβηλωθεί το θείο σθένος της γυναίκας ως ενσάρκωση του Αρχέτυπου του Αιώνιου Θηλυκού με το καταχραστικό ρεύμα των διαφόρων φεμινιστικών θεωριών.

Καταλήγοντας, είπαμε ότι ο άνδρας ανάβει το ιερό Πυρ ενώ η γυναίκα το συντηρεί και το τροφοδοτεί. Αυτή η μαγική θηλυκή ιδιότητα ορίσθηκε, με ορθούς παραδοσιακούς όρους, από τη συγγραφέα Edy Minguzzi στο έργο της «Θηλυκότητα και Φεμινισμός», από το οποίο επιθυμώ να μεταφέρω αυτό το τμήμα:

«Η γυναίκα, για να είναι γυναίκα, οφείλει να ενσαρκώνει όλο το σθένος του Αρχέτυπου: δεκτικότητα, πάθος, ευελιξία σαν νερό, φρούρηση των ρυθμών της ζωής όπως η Σελήνη, συντηρητής των δομών όπως η Γη, και θεματοφύλακας της Ισχύος, που στο ανθρώπινο επίπεδο μπορεί να ταυτοποιηθεί με τον ερωτικό μαγνητισμό, αυτόν που χυδαία ονομάζεται σαγήνη. Σε αυτό συνίσταται η ισχύς της γυναίκας. Η γυναίκα είναι όπως ένας ηλεκτρικός πόλος φορτισμένος, που απομονώνεται για να προφυλαχθεί από τη βεβήλωση. Η Παράδοση επιτάσσει στη γυναίκα μία συμπεριφορά που σήμερα θεωρείται αναχρονιστική, η οποία όμως βασίζεται αντίθετα στην επιθυμία να ενσαρκωθεί σύμφωνα με τη δική της φύση, με τον πλέον σύμφωνο τρόπο που ταιριάζει στο Αρχέτυπο που αυτή ενσαρκώνει προκειμένου να υπερτερήσει. Η γυναίκα της Παράδοσης είναι η Γη που σταθεροποιεί τις δομές, συντηρώντας στους κατιόντες απογόνους το οικογενειακό οικιακό πνεύμα. Όμως, πάνω απ' όλα είναι φρουρός της δικής της ισχύος, του δικού της μαγνητισμού, διαμέσω της αιδούς θεωρούμενης όχι ως μικρόψυχης αρετής, αλλά ως μέσον για να συντηρήσει άθικτη μία δύναμη που δεν πρέπει να σπαταλάται σε σχέσεις σύγκρισης. Με αυτό, σύμφωνα με τις Παραδοσιακές διδασκαλίες, επιτυγχάνεται η μαγεία στη γυναίκα».



Αυτά έγραψε η φωτισμένη συγγραφέας Edy Minguzzi. Η γυναίκα δύναται και οφείλει να προσχωρήσει στα ιερά μυστήρια της μύησης, στην επιχείρηση της απελευθέρωσής της, της απελευθέρωσης του ανθρώπου, της επιστροφής στην πηγή για όλη την ανθρωπότητα.

Δύναται και οφείλει να λάβει τη μύηση προκειμένου να μπορέσει να κάνει πράξη τη διέγερση των δικών της ιδιαίτερων και ειδικών χαρακτηριστικών.

Όμως, δεν δύναται να μεταδώσει τη μύηση, εάν δεν έχει σε βοήθειά της έναν Αδελφό, δηλαδή ένα αρσενικό στοιχείο. Όπως ήδη είπαμε, από το ΧΙΧ^ο αιώνα και μετά, μερικές Δικαιοδοσίες (Τάγματα) του Σκωτικού Τύπου, στη γαλλία και αλλού, δέχθηκαν τις γυναίκες στις Στοές διακηρύσσοντας την ισότητα (*με την έννοια της ομοιότητας*) μεταξύ του άνδρα και της γυναίκας.

Αυτό θα ήταν δυνατό να γίνει και θα ήταν άξιο εκτίμησης εάν επρόκειτο για μία βέβηλη Οργάνωση και εάν η ισότητα θα αναφερόταν μόνον σε αξιωματική ισότητα. Όταν όμως, πρόκειται για έναν Μυητικό Οργανισμό, τότε διαπράττεται μία βεβήλωση, μία πράξη **αντιπαραδοσιακή** και **αντιμυητική** από τη στιγμή που διεκδικείται το άτοπο γεγονός της ισότητας στην ισχύ μεταδόσεως.

Η γυναίκα δεν δύναται να μεταδώσει, δεν δύναται να ενσπείρει, δεν είναι αυτή η λειτουργία της. Η πράξη σποράς είναι η ειδική λειτουργία του ανθρώπου-άνδρα και δεν είναι σύννομο και χωρίς πρόκληση σοβαρών βλαβών, να αντιποιείται μία λειτουργία. Δεν είναι σύννομο επίσης, να ανατρέπονται δυνάμεις της Φύσης.

Η γυναίκα φρουρεί και συντηρεί. Όλη η παράδοση, που γεννάται έξω από τις διαστάσεις του Χώρου και του Χρόνου, μεταφερμένη σε μας δια μέσου μύθων, αλληγοριών και συμβόλων, είναι σύμφωνη με την αυτή τη διαβεβαίωση. Η γυναίκα κατά την εκδήλωση έχει μία μεγάλη και ανυπολόγιστης αξίας αποστολή, η οποίας της δόθηκε από την ιδιαίτερή της λειτουργία. Είναι ο θεματοφύλακας της ισχύος. Αυτή είναι η ισχύς. Είναι η Ισις που επιστρέφει, δια μέσου της γοητείας της, τη ζωή στο νεκρό Οσιρι, και το κάνει αυτό επειδή αυτή, χωρίς τον Οσιρι δεν θα μπορέσει πλέον να ζήσει, αφού ο Όσιρις είναι το Πυρ, είναι το Φως.

Η γυναίκα είναι αυτή που επιτρέπει στον άνδρα να γεννηθεί και να ζήσει σε αυτήν τη γη. Η γυναίκα είναι αυτή που οφείλει να συνειδητοποιήσει την ισχύ της, τη θέση της και τη δική της λειτουργία στη ζωή.

Εάν ο άνδρας, σήμερα, είναι ανεπαρκής ως προς την πνευματική του ρώμη, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η γυναίκα σε μία έκρηξη έπαρσης, θέλησε να ταπεινώσει και να αντικαταστήσει τον άνδρα σε όλες του τις εκδηλώσεις.

Σήμερα, έχουμε κι'όλας τη γυναίκα-στρατιώτη, έτοιμη να σκοτώσει επιχειρησιακά και πλέον καθόλου έτοιμη να ζωντανέψει την «αφιέρωση». Αλλά, ακόμη και εάν είναι ικανή να βεβηλώσει τη φύση της μέχρι να αρρενωποιηθεί, ακόμη και τότε η γυναίκα δεν δύναται να ενσπείρει, να εκπέμψει. Αυτό δεν θα καταφέρει ποτέ να το πράξει. Η γυναίκα δεν είναι το Πυρ και δεν δύναται να ανάψει. Η γυναίκα δύναται μόνον να τροφοδοτήσει το Πυρ και, με την πράξη αυτή, η ζωή θα θριαμβεύσει. Μπορεί η γυναίκα να μην το τροφοδοτήσει και με αυτήν την πράξη τότε, θα αναλάβει την αποκρουστική ευθύνη της προετοιμασίας του θανάτου της ανθρωπότητας, πάντοτε εφόσον ο Θεός το επιτρέψει. Έτσι, καταγράφηκε η αντιποίηση των Αμαζόνων και το τέλος τους κατά την εποχή του χαλκού.

Η γυναίκα σήμερα, έχασε τη συνείδηση της αυθεντικής πηγής της και της δικής της λειτουργίας.



Με τη μύηση, αυτήν που σε αυτήν αρμόζει, θα τοποθετηθεί σε συνθήκες επανάκτησης όλων αυτών που έχασε και εξέλιξης προς την κάθαρσή της, και προς την αναζήτηση της δικής της ταυτότητας.

Και αυτό, θα πραγματοποιηθεί προς όφελος όλης της ανθρωπότητας.

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΙΙΙ^{ης} ΧΙΛΙΕΤΙΑΣ

Βρισκόμαστε αναμφισβήτητα στην εποχή της Kaly-Yuga^(*). Οι άνθρωποι έχασαν τον ορθό δρόμο που φέρει το πνεύμα σε κυριαρχία επί της ύλης, και βρισκόμαστε στο σημείο όπου, το πνεύμα αποσιωπάται, και τα υλικά ενδιαφέροντα πήραν το πάνω χέρι.

() Σ.τ.Μ.: Kaly-Yuga: Η εποχή που διανύουμε: Το τέλος της εποχής του σιδήρου.*

Ακόμη και ο Τεκτονισμός επαναισθάνεται το βασιλεύοντα εκφυλισμό. Πράγματι, η παγκόσμια Τεκτονική κατάσταση, εμφανίζεται τόσο χαοτική ώστε το να την αποκαλέσουμε αξιοθρήνητη θα ήταν ευφημισμός. Βρισκόμαστε μπροστά σε διασπάσεις και σφετερισμούς, και σε μία καθολική διαίρεση.

Αναβλύζουν νέες Δικαιοδοσίες μέσα σε μία ημέρα. Ο Τεκτονισμός φαίνεται να τροφοδοτεί μία κρίση βαθιά από την οποία οφείλουμε να τον βγάλουμε απέξω. Η πολιτική είναι το υλικό ενδιαφέρον που βρωμίζει και καταστρέφει τα πάντα, και η οποία μαζί με την ονομαζόμενη κοινωνικότητα μπήκε στις Στοές, προκαλώντας επιθυμία ισχύος, ματαιότητα, έπαρση, επιβολή.

Τα σύμβολα έγιναν μουγκά εργαλεία, τα διάσημα έγιναν μπιχλιμπίδια υποστήριξης της ματαιότητας αυτών που τα φοράνε. Οι οπαδοί αυτής της κατάστασης, ξέχασαν προφανώς ότι η μύηση είναι μία πράξη Τυπική που συνδέει τον υλικό με τον πνευματικό κόσμο, το φυσικό με το μεταφυσικό, που διδάχθηκε στους ανθρώπους από θεία όντα απεσταλμένα από τα θεία πεδία για να ενσαρκώσουν τη μεταφυσική αιτία της ιστορίας, έτσι ώστε οι άνθρωποι να μην απωλέσουν την ορθή οδό η οποία, διαμέσου των πόνων και της υπέρβασης των θέλξεων του υλικού πεδίου, θα μπορέσει να τους μεταφέρει στο θείο επίπεδο από το οποίο προέρχονται.

Αυτοί που κατακερματίζουν την Παράδοση για λογαριασμό βέβηλων καταστάσεων, δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να επιβαρύνουν όλο και περισσότερο το κάρμα τους και να απομακρύνουν το τέλος της ανθρώπινης εμπειρίας. Η πολιτική δημοκρατία, που είναι πανάκεια της διακυβέρνησης της Res Pubblica (Σ.τ.Μ.: *Ιταλικός όρος για το κράτος δικαίου και ισοτιμίας*), μπήκε μέσα στις Στοές, καταστρέφοντας την πνευματική ιεραρχία και επιβάλλοντας, μέσω του διπρόσωπου μέσου των εκλογών, μία ιεραρχία ομάδων εξουσίας οι οποίες έβαλαν στο περιθώριο την ιερότητα, την παράδοση και τις παραδοσιακές αξίες, αντικαθιστώντας τις με μάταιη φιλοδοξία και κοσμικότητα.

Πολλοί από αυτούς που ονομάζονται Τέκτονες λησμόνησαν ότι το Φως έρχεται από ψηλά, όπως από ψηλά έρχεται η πνευματική επίδραση. Στη γη, όλα αυτά που είναι υλικά ξεκινούν από χαμηλά. Ακόμη και το υλικό μέρος του Ναού οφείλει να κατασκευασθεί εκ θεμελίων, αλλά, αφού κατασκευασθεί είναι απλά ένας τόπος περισσότερο ή λιγότερο καλά κατασκευασμένος, χωρίς να είναι ακόμα ένας Ναός. Θα γίνει Ναός εάν από ψηλά παρεμβληθεί η θεία επίδραση για να τον καθιερώσει, επικαλεσμένη από εκείνον που δύναται και γνωρίζει να την επικαλεσθεί!

Όλοι αυτοί που αποκαλούνται Τέκτονες δεν πρέπει ποτέ να λησμονούν ότι το Τάγμα είναι ο κατεπιστευματοδόχος μιάς ιερότητας που ωθεί σε λειτουργία την ανύψωση του Ανθρώπου στο θείο επίπεδο.



Το Τάγμα δεν είναι πολιτικό κόμμα, ούτε συνάθροιση συμφερόντων και επιχειρήσεων. Είναι ανάγκη να επαναφέρουμε τις Στοές στην αληθινή τους φύση, ως ομάδων αληθινών ελεύθερων τεκτόνων, των οποίων η αποστολή είναι εκείνη του να κατασκευάσουν το Ναό της Σοφίας και να μετασχηματίσουν ελαττώματα, πάθη, αδυναμίες και προκαταλήψεις στα αντίστοιχα προτερήματα. Οι Στοές οφείλουν να διαμορφώνουν τον Άνθρωπο, κατευθύνοντάς τον στην Αλήθεια και να διασκορπίσουν το Καλό στο βέβηλο κόσμο μέσω της Αγάπης και της Αγαθοεργίας.

Το Τάγμα οφείλει να μάχεται την προκατάληψη, τους μηχανισμούς, την αδικία και τη δειλία. Ο Τέκτων είναι ένας άνθρωπος Σοφός που έχει μάθει να νικά κάθε γήινη φιλοδοξία και, υλοποιώντας τη δική του πνευματική ελευθερία, έμαθε την τέχνη του φυτευτή ρόδων καθ'οδόν προς την ατραπό που οφείλει να διανύσει στη δική του «αναζήτηση» της Αλήθειας. Το μεγαλύτερο μέρος των Τεκτονικών Ταγμάτων και Τύπων απορρίπτει την είσοδο των γυναικών στις Στοές τους, θεωρώντας, ορθά, ότι η δική τους μύηση είναι φτιαγμένη για το αρσενικό στοιχείο, ως μύηση με χαρακτήρα ηλιακό, ενώ από την άλλη η γυναικεία μύηση, με χαρακτήρα σεληνιακό έχει χαθεί.

Αυτοί οι Τύποι και τα Τάγματα όμως, δεν ασχολούνται με την επίλυση του προβλήματος της γυναικείας μύησης με γεναιοδωρία και παραδοσιακότητα, το οποίο πρόβλημα σήμερα έχει πιεστική ανάγκη επίλυσης. Αντίθετα, υπάρχουν Δικαιοδοσίες που εργάζονται με το Σκωτικό Τύπο οι οποίες, παρόλο τον ηλιακό τρόπο λειτουργίας τους (*ο οποίος περιστρέφεται γύρω από τον αρρενωπό χαρακτήρα του ανθρώπου-άνδρα*), μετασχηματίστηκαν σε Μικτές, όχι για να λύσουν το πρόβλημα της γυναικείας μύησης αλλά για αποκτήσουν ποσοτική υπεροχή υλικής ισχύος.

Και τα μικτά και τα γυναικεία Τάγματα που λειτουργούν με ανδρικά Τυπικά συγκροτούν ενδοοικογενειακά, μηητικά μιλώντας, το μέρος της μηητικής και αντιπαραδοσιακής ανεπάρκειας. Αρκεί να σκεφθούμε ότι η ιδιαίτερη επίδραση που έχουν οι μηητικές μέθοδοι σε αντιπαράθεση με τα λεπτά πεδία του μουσμένου που κατευθύνονται στην ανύψωση των απολύτως ανδρικών χαρακτηριστικών, και στις βλάβες που αυτοί οι Τύποι μπορούν να προκαλέσουν στις γυναίκες που μούνται σε αυτές τις Στοές.

Χάρης στη θεία πρόνοια τα σημεία αλλαγής είναι εμφανή. Μέσα σε περιβάλλον τόσης βεβήλωσης, απλόχερα διάσπαρτης στους τελευταίους τρεις αιώνες, αναδύεται, στην ανθρωπότητα που είναι κουρασμένη από τις ανισορροπίες, τις βεβηλώσεις και την επιθετικότητα, μία δυνατή, ακόμη και ντροπαλή, ανάγκη ιερότητας.

Μεταξύ τόσων ηθικών παρεκτροπών, ειδικά στις νέες γενιές, ξεκινά να αναδύεται, έστω και ανύψαχτα, ένα δυνατό αίτημα ηθικής, αξιών και ιερότητας που θα συγκροτήσει τη δύναμη και την υποστήριξη της ελπίδας στους νέους καιρούς που έρχονται.

Η εποχή της Kaly-Yuga, θα εξαντληθεί κατά τη διάρκεια μιας μεγάλης νύχτας, από την οποία θα αναδυθεί μία καινούργια μέρα.

Εκπληρώνεται το γεγονός ότι οι τόσες αμφιβολίες στο τεκτονικό πεδίο θα σταματήσουν. Το Φως θα αυξάνεται όλο και περισσότερο και οι σκιές θα μειωθούν. Οι αντιποιήσεις και οι σφετερισμοί θα καταπέσουν, θα εξαφανισθούν. Θα απομείνουν, αποκαθαρμένοι από κάθε ρύπανση διεστραμμένων ιδεών και αντίστοιχων πρακτικών όλοι οι άλλοι νόμιμοι ανδρικοί Τύποι και οι αντίστοιχοι γυναικείοι, υιοθετημένοι και λειτουργούντες με Τυπικά αρμονικά λειτουργούντα προς τα γυναικεία χαρακτηριστικά. Θα απομείνουν, επίσης, και όλα τα άλλα



Τάγματα και Τύποι, παρόμοια νόμιμα και αυθεντικά, που διασπάσθηκαν από αδύνατες και αφύσικες ισότητες, αλλά κατάφεραν να διατηρήσουν την παράδοση και την ιερότητα της Τυπικής πράξης.

ΠΟΙΟΣ ΤΥΠΟΣ ΜΥΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ;

Απότι έχουμε μέχρι τώρα πεί, προκύπτει η ανάγκη προσέγγισης της μύησης από τη γυναίκα. Όμως, από τη στιγμή που η γυναικεία μύηση χάθηκε, αναδύεται το πρόβλημα επάνω στον τύπο της μύησης που πρέπει να δώσουμε στη γυναίκα, τύπο μύησης ο οποίος να είναι αρμονικός με το δικό της τρόπο ύπαρξης,

Είπαμε ότι η μύηση είναι μία πράξη Τυπική, κατευθυνόμενη προς την απελευθέρωση των ανθρώπινων συνθηκών δια μέσου της ανύψωσης των χαρακτηριστικών του μουσμένου. Όπως ο άνθρωπος-άνδρας οφείλει να επανακτήσει τη δική του πνευματική του ρώμη, έτσι και ο άνθρωπος-γυναίκα οφείλει να επανακτήσει τη δική της θηλυκή πνευματικότητα.

Αυτό θα πραγματοποιηθεί ολοκληρωτικά και για το ένα και το άλλο όν, όταν το αρσενικό θα είναι ολοκληρωτικά αρσενικό και το θηλυκό ολοκληρωτικά θηλυκό. Για να πετύχει όσο απαιτείται αυτό, πρέπει ο άνδρας να ακολουθήσει μία μυητική οδό προσαρμοσμένη στην αφύπνιση των ανδρικών χαρακτηριστικών και η γυναίκα να ακολουθήσει μία μυητική οδό προσαρμοσμένη στην αφύπνιση των θηλυκών χαρακτηριστικών.

Οι δύο όμως αυτοί δρόμοι, ακόμη και εάν είναι αναγκαία διαφορετικοί, δεν μπορούν να είναι ολοκληρωτικά ανεξάρτητοι ο ένας από τον άλλον. Η ανθρωπότητα είναι μία, δεδομένου ότι αποτελείται από δύο συμπληρωματικές δυνάμεις. Απαιτείται, επομένως, οι δύο δρόμοι να έχουν ένα πανομοιότυπο σημείο αφετηρίας και αναφοράς και να αναπτύσσονται εντός του ίδιου φορέα, δηλαδή μέσα στον ίδιο Τύπο, στον οποίο οι δύο δυνάμεις θα μπορούν να ολοκληρωθούν, παραμένοντας μολαταύτα σε απόσταση μέσα στην ιδιομορφία τους.

Αυτοί οι δρόμοι, οφείλουν να είναι συνδεδεμένοι στη δύναμη του Εγρηγορότος στην οποία θα δώσουν γένεση. Γι' αυτόν το σκοπό θα πρέπει να έχουν ταυτόσημη κορυφή. Η ισότητα ανάμεσα στα δύο όντα, προσεγγίσιμη οριακά στο πολιτικό, κοινωνικό και δικαστικό επίπεδο, δεν μπορεί ποτέ να πραγματοποιηθεί στο μυητικό επίπεδο, τουλάχιστον μέχρις ότου τα δύο όντα, επανακτώντας τα συνολικά ιδιαίτερα αντίστοιχα χαρακτηριστικά τους, γίνουν ΕΝΑ.

Όμως, αυτό θα πραγματοποιηθεί μετά το πέρασμα των ανώτερων υδάτων. Επομένως, η γυναικεία μύηση δεν μπορεί να είναι ίδια με την ανδρική. Είναι ίδια στη μέθοδο. Πράγματι, είναι συμβολική και Ερμητική και εξελίσσεται σύμφωνα με το V.I.T.R.I.O.L. και την αποκάθαρση. Άλλο ενδεικνυόμενο πρόβλημα είναι εκείνο σύμφωνα με το οποίο η γυναίκα δεν μπορεί να μεταδώσει τη μύηση παρά μόνον κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες.

Σύμφωνα με την άποψή μου, ο κατάλληλος τρόπος για να λυθεί αυτό το πρόβλημα δόθηκε από τον Alessandro Cagliostro, ο οποίος γύρω στα 1776, δημιούργησε ένα Τεκτονικό Ανδρικό Αιγυπτιακό Τάγμα, που αναπτυσσόταν σε τρεις βαθμούς, και μετέπειτα υιοθέτησε μία θηλυκή γραμμή, την οποία εφοδίασε με Τυπικά εμνευσμένα και εναρμονισμένα με τη φύση, τον τρόπο ύπαρξης και τις θεμελιώδεις λειτουργίες του θηλυκού, και στην οποία έδωσε μυητική κάλυψη δίδοντας ο ίδιος προσωπικά τη μύηση σε κάθε αδελφή.

Τα Τυπικά του Cagliostro χορηγούν προνόμιο στο μύθο προέλευσης και «πτώσης» του Ανθρώπου και, ιδιαιτέρως, στο μύθο της Εύας με μία καβαλιστική μύηση στον 3^ο βαθμό που



κάνει τη γυναίκα να διέλθει τη γέφυρα από το φυσικό στο μεταφυσικό κόσμο, δίδοντάς της τη δυνατότητα να εξυψώσει τα ενορατικά της χαρακτηριστικά, προκειμένου να φέρει στο επίπεδο της πλήρους συνειδητοποίησης το μυστήριο της βαθειάς της πνευματικότητας.

Ο Cagliostro αμφισβητήθηκε από εμφανείς και αφανείς εχθρούς. Η εμπειρία του γεννήθηκε κατά την περίοδο της γαλλικής επανάστασης, κράτησε λίγα χρόνια και έσβησε ολοκληρωτικά με το θάνατό του, ο οποίος συνέβη σε ένα αποκρουστικό κελί στο φρούριο του San Leo στην περιοχή Romagna της Ιταλίας στις 26 Αυγούστου 1795, όπου εξέτιε ποινή ισόβιας φυλάκισης, που του είχε επιβληθεί από την Ιερά Εξέταση της Ρώμης, σε αντικατάσταση της θανατικής ποινής, στην οποία είχε καταδικασθεί ως αιρετικός.

Η εμπειρία του Cagliostro με κάποιες προσαρμογές αναβίωσε από τον Αρχαίο και Αρχέγονο Ανατολικό Τύπο των Misraim και Memphis – Κυρίαρχο Μεγάλο Θυσιαστήριο της Αδριατικής, στον οποίο λειτουργεί με το όνομα του Γυναικείου Αιγυπτιακού Τύπου Υιοθεσίας.

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ

Τα Τυπικά της γυναικείας γραμμής του Alessandro Cagliostro, που προέβλεπαν τους βαθμούς της Αιγυπτίας Μαθήτριας, της Αιγυπτίας Εταίρας και της Αιγυπτίας Διδασκάλισσας, μετά το θάνατό του, κληρονομήθηκαν από τον Τύπο του Misraim της Βενετίας στον οποίο, πιθανόν τα εμπιστεύθηκε ο ίδιος ο Cagliostro, κατά τη διάρκεια μιας επίσκεψής του στη βενετία τον Απρίλιο του 1789, οκτώ μήνες πριν τη σύλληψή του στη Ρώμη.

Ο Τύπος Misraim, διαβλέποντας ότι θα λειτουργήσει στο μέλλον και με μία θηλυκή γραμμή, σε συντονισμό με την ήδη λειτουργούσα ανδρική που βασιζόταν στην Οσιρική μύηση, επισύναψε στον 3^ο βαθμό του Cagliostro μία μύηση ειδικά Ισιακή και επιπλέον προσάρμοσε τα Τυπικά, τις τελετουργίες και το Ναό στις απαιτήσεις εναρμόνισης με τα Τυπικά της ανδρικής γραμμής, διατηρώντας παρ'όλα αυτά, τις αρχικές γραμμές και πρότυπα, τις σημασίες και τις ισχύουσες ιδέες του Cagliostro, σε σεβασμό της Παράδοσης. Λόγω των πολιτικών διώξεων, ο Τύπος Misraim της Βενετίας, ειδικά μετά τη σύλληψη και την καταδίκη του Cagliostro, προτίμησε να μην λειτουργήσει τη γυναικεία γραμμή.

Όντας αναγκασμένος να λειτουργεί σε μυστικότητα, προτίμησε να λειτουργήσει με την ανδρική γραμμή, διατηρώντας τα Τυπικά της γυναικείας γραμμής για πιο πρόσφορους καιρούς.

Μετά την ένωση της Ιταλίας, στα τέλη του XVIII^{ου} αιώνα και στις αρχές του XIX^{ου}, ο Τύπος Misraim της Βενετίας δεν έλαβε μέρος στον αγώνα για τη συγχώνευση του Ιταλικού Τεκτονισμού, θέλοντας να παραμείνει χωριστά και έξω από την αναμέτρηση, αφού συγχώνευση σήμαινε απορρόφηση του Τύπου από την «Μεγάλη Ανατολή της Ιταλίας».

Από την άλλη πλευρά, στα 1867, η Υπατη Ισχύς του Τύπου, Giovanni Pallesi D'Altamura 33^ο 66^ο 90^ο, βοηθούμενος από το Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Συμβούλιο του 90^ο και τελευταίου βαθμού του Τύπου Misraim, αποφάσισε να θέσει "εν ύπνω" 86 Τυπικά Δώματα. Εγκατέστησε μετά τρεις Μεγάλους Συντηρητές στα πρόσωπα των Αδελφών Giuseppe Darresio 90^ο, Antonio Zecchin 90^ο και Luigi della Migna 90^ο. Από αυτούς, οι ισχείς, πέρασαν στο Μεγάλο Συντηρητή Alberto Francis 90^ο, ο οποίος με τη σειρά του τις πέρασε στον αδ.: Luigi Bo 90^ο. Από αυτόν οι ισχείς πέρασαν το 1925, στον Κραταιότατο αδ.: Marco Egidio Allegri 90^ο.

Μετά τον πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο, η Ιταλία κυβερνήθηκε από το φασισμό ο οποίος, όπως έχουμε πεί, διέλυσε τον Τεκτονισμό σε όλες του τις εκδηλώσεις. Ο Τύπος Misraim της Βενετίας έμεινε πάντοτε ζωντανός στο πρόσωπο του μεγάλου αδελφού Marco Egidio Allegri,



αναπτύσσοντας τις ερμητικές, αλχημικές και καρβαλιστικές σπουδές, μέσα στους κόλπους του Μαρτινιστικού Τάγματος, το οποίο ήταν πάντοτε ζωντανό στη βενετία.

Στα 1945, στο τέλος του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου, ο αδελφός Marco Egidio Allegri, ο οποίος εκτός από το ότι ήταν η Υπατη Ισχύς του Τύπου Misraim της Βενετίας, ήταν επίσης, από το 1923, Μεγάλος Συντηρητής ad vitam (μεταφρ.:ισόβιος) του Τύπου Memphis του Παλέρμο, (ο οποίος είχε τεθεί "εν ύπνω" το 1925), ένωσε τους δύο Τύπους στα πολυάριθμα σημεία επαφής τους, και δημιούργησε τον «**Αρχαίο και Αρχέγονο Ανατολικό Τύπο Misraim και Memphis**», συγκροτώντας το Κυρίαρχο Μεγάλο Θυσιαστήριο της Αδριατικής στο ζενίθ της Βενετίας.

Τον Οκτώβριο του 1949, μετά από σχεδόν δύο χρόνια ταλαιπωριών, ο Κυρίαρχος Μεγάλος Γενικός Ιεροφάντης Marco Egidio Allegri, πέρασε στην Αιώνια Μεγάλη Πυραμίδα. Ο Μ. Ε. Allegri, άφησε διαθήκη διαδοχής του στον Ottavio Ulderico Zasio. Εξ'ατίας διαφόρων δυσκολιών που παρουσιάστηκαν, ο Ο. U. Zasio έθεσε "εν ύπνω" τα Δώματα μέχρι και το 18^ο 30^ο συμπεριλαμβανομένου.

Το 1968, ο Κυρίαρχος Μεγάλος Γενικός Ιεροφάντης Ottavio Ulderico Zasio πέρασε στην Αιώνια Μεγάλη Πυραμίδα αφήνοντας διαθήκη διαδοχής του στον Gastone Ventura, ο οποίος ανακάλεσε σε λειτουργία όλη την Πυραμίδα, αφυπνίζοντας όλους τους βαθμούς που είχαν τεθεί στο μεταξύ "εν ύπνω" από τον προηγούμενο Κυρ.: Μεγ.: Γεν.: Ιεροφάντη.

Ενώ η ανδρική γραμμή, συνέχιζε τη λειτουργία της, η θηλυκή κλήθηκε να αναμένει να υλοποιηθεί μέχρις ότου ο Κυρίαρχος Μεγάλος Γενικός Ιεροφάντης, Κυρίαρχος Μεγάλος Διδάσκαλος Gastone Ventura, στο χειμερινό Ηλιοστάσιο του 1971, θεωρώντας ότι η γυναικεία μύηση μπορούσε να αναβιωθεί θέτοντας σε λειτουργία τη θηλυκή γραμμή του Cagliostro, μαζί με τις προσαρμογές του Τύπου Misraim της Βενετίας, αφύπνισε τις Ανδρογυνικές^(*) Στοές Υιοθεσίας, εγκαθιστώντας στην Μπολόνια τη Σεβασμιότητα Μητέρα και Αρχουσα Στοά «Ισις» και καθιερώνοντας αυτήν την αφύπνιση με τη μύηση και εγκατάσταση, ως Μεγάλης Διδασκάλισσας αυτής της γραμμής, την αδελφή Α.Σ., ήδη κατέχουσα το βαθμό 9^ο από τη συμμετοχή της στο μικτό Τεκτονισμό, και S::: I::: του Μαρτινιστικού Τάγματος.

(*) Σ.Τ.Μ.: «ΑΝΔΡΟΓΥΝΙΚΕΣ» ονομαζόντουσαν μέχρι το 1989.
Μετά ονομαζόντουσαν «ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ»

Η θηλυκή γραμμή προέβλεπε τους τρεις βαθμούς του Cagliostro, του οποίου ο τρίτος, πλήν της καρβαλιστικής μύησης του Cagliostro, περιελάμβανε και την Ισιακή μύηση που είχε προβλεφθεί από τον Τύπο Misraim της Βενετίας.

Στις 28 Ιουλίου 1981, ο Κυρίαρχος Μεγάλος Γενικός Ιεροφάντης, Κυρίαρχος Μεγάλος Διδάσκαλος Gastone Ventura, πέρασε στην Αιώνια Μεγάλη Πυραμίδα αφήνοντας διαθήκη διαδοχής του στον σημερινό^(*) Κ.:Μ.:Γ.:Ι.: Sebastiano Caracciolo.

(*) Σ.Τ.Μ.: το βιβλίο γράφτηκε από τον ίδιο

Το 1985, διαπιστώνοντας ότι οι ανδρογυνικές Στοές υιοθεσίας είχαν αρχίσει να γίνονται γνωστές στον κόσμο, αναδιοργάνωσε αυτήν τη γραμμή και την ονόμασε «**Αιγυπτιακό Γυναικείο Τύπο Υιοθεσίας**», με τέσσερις μηητικούς (1^ο,2^ο,3^ο,4^ο) και δύο διοικητικούς βαθμούς (5^ο,6^ο), προσθέτοντας στον 3^ο βαθμό του Cagliostro έναν ακόμη βαθμό επικεντρωμένο στην Ισιακή μύηση.

Ο 5^ο βαθμός προορίζεται για την ανά κράτος Εθνική Μεγάλη Διδασκάλισσα και ο 6^ο για την Παγκόσμια Μεγάλη Διδασκάλισσα, η οποία φέρει τον τίτλο «Βασίλισσα του Σαββά» σε ανάμνηση των επιλογών του Cagliostro.



Σε αυτό το σημείο θεωρώ απαραίτητο να κάνω γνωστές τις διαφορές μεταξύ του Μικτού Τύπου και του Ανδρογυνικού Τύπου Υιοθεσίας.

Ο Μικτός Τύπος είναι ένας Τύπος ανδρικός, που δέχεται στους κόλπους του τις γυναίκες, πάνω στη βάση της απόλυτης ισότητας μεταξύ ανδρών και γυναικών, και στο διοικητικό και στο μυητικό επίπεδο. Ο Ανδρογυνικός Τύπος Υιοθεσίας, είναι μία γραμμή απολύτως θηλυκή αφού εργάζεται με Τυπικά ειδικά εναρμονισμένα στα θηλυκά χαρακτηριστικά.

Για τις εργασίες σε αυτόν τον Τύπο, οι οποίες καθοδηγούνται και διευθύνονται από αδελφές, προβλέπεται η παρουσία ενός αδελφού, κατόχου ενός ψηλού βαθμού του Τύπου, και επονομαζόμενου «Αντιπρόσωπος του Κυρ.·. Μεγ.·. Γεν.·. Ιεροφάντη», ο οποίος εκτός από μία ιδιαίτερη Τυπική αποστολή, εγγυάται τη νομιμότητα και τη μυητική κάλυψη της συνεδρίας, επιπρόσθετα δε, μία απαραίτητη συνεργασία με την Εν Ενεργεία Σεβασμία Διδασκάλισσα για τις μύσεις.

Ο Γυναικείος Αιγυπτιακός Τύπος Υιοθεσίας είναι σήμερα οργανωμένος ως εξής: στην ορατή κορυφή ίσταται ο Κυρίαρχος Μεγάλος Γενικός Ιεροφάντης του Αρχαίου και Αρχέγονου Ανατολικού Τύπου Misraim και Memphis, ο οποίος για τη διακυβέρνηση του Τύπου στα δύο ημισφαίρια επωφελείται από τη συνεργασία της Εξοχης Μεγάλης Διδασκάλισσας – Βασίλισσας του Σαββά (6^ο), στην οποία μεταβιβάζει τις απαραίτητες εξουσίες με αποστολή το συντονισμό των Εθνικών Μεγάλων Διδασκαλισσών (5^ο).

Κάθε γυναικεία Στοά κυβερνάται και διευθύνεται από την Εν Ενεργεία Σεβασμία Διδασκάλισσα, η οποία είναι ονομασμένη και εγκατεστημένη από τον Κυρ.·. Μεγ.·. Γεν.·. Ιεροφάντη (ή από έναν εντεταλμένο του), και η οποία ονομάζει και εγκαθιστά με τη σειρά της τις αδελφές Αξιωματικούς.

Ο Τύπος, που είναι επικεντρωμένος στο βιβλικό μύθο της «πτώσης» και το μύθο της Ισιδας και του Οσίριδος, εργάζεται προκειμένου να αποκαλύψει στη γυναίκα τις δικές της δυναμικότητες, η οποία κατόπιν θα τις αξιοποιήσει διευκολύνοντας την πραγματοποίησή τους. Αναγνωρίζοντας ότι η γυναίκα έχει έρθει να ζήσει αρχικά στο αισθαντικό επίπεδο, την βοηθά να δεσποήσει σε αυτό, μετακινώντας την προσοχή της στο διανοητικό και το πνευματικό.

Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΜΑΘΗΤΡΙΑ

Έχουμε πεί, και αρκετές φορές επαναλάβει, ότι η μύηση είναι μία πράξη Τυπική που δίδει την πειραματική μέθοδο για να αποκομίσουμε την πιθανότητα να Γνωρίσουμε, και που αποτελείται από την προσέγγιση μέσω της αρετής, μίας πνευματικής ωρίμανσης δια μέσου μιας συνεχούς και όλο και πιο εμβαθυντικής εργασίας προς τον εσωτερικό εξαγνισμό.

Ο εξαγνισμός είναι το μυστήριο της Κάθαρσης που είναι η επανόρθωση όλων αυτών που είναι διαστρεβλωμένα στον εσωτερικό μας κόσμο, ως επακόλουθο του συσσωρευμένου Κάρμα κατά τη διάρκεια των γενεών. Η μύηση είναι επίσης, η απαρχή μιας ατραπού καταιονισμένης με σύμβολα, μύθους, παραδοσιακές αλληγορίες τα οποία, δια μέσου και λίγο-λίγο, βιούμενα από τη μούση, θέτουν σε δόνηση τα λεπτά πεδία απελευθερώνοντας τις δυνάμεις-αρετές του ατόμου που βιώνει την ατραπό, διεγείροντας τα προσόντα του.

Σε αυτόν τον βαθμό η γυναίκα οφείλει να μάθει να μελετά και να χειρίζεται τα στοιχεία που θα την βοηθήσουν να αφυπνίσει τα δικά της γυναικεία προσόντα. Οφείλει, επίσης, να μάθει να διαλογίζεται στον εαυτόν της, και κυρίως στην προσωπικότητά της. Οφείλει να αναγνωρίσει και να κατανοήσει το χαοτικό καθεστώς στο οποίο βρίσκεται, τα ελαττώματά της, τις



αδυναμίες της, τα πάθη της, να κάνει βήματα προς την ταυτοποίησή τους, την επανόρθωσή τους, τον εξαγνισμό και μετασχηματισμό στα αντίστοιχα προτερήματα.

Οφείλει να γνωρίζει την παράδοση και τις παραδοσιακές αξίες. Οφείλει να ξεκινήσει να δημιουργεί παραδοσιακή νοοτροπία δια μέσου της μελέτης και του διαλογισμού των συμβόλων, των μύθων και των αλληγοριών, κάνοντας συνείδηση ότι ευρισκόμενη στην εξωτερική περιφέρεια του κύκλου, οφείλει να αναζητά το κέντρο του.

Η πειραματική μέθοδος, την οποία θίγουμε, δεν είναι η αντικειμενική μέθοδος που χρησιμοποιούν οι επιστήμονες. Είναι μία μέθοδος την οποία μπορούμε να αποκαλέσουμε υποκειμενική, αφού αυτή η εμπειρία, επονομαζόμενη και μυητική, φτιάχτηκε από τη γυναίκα για τον εαυτό της, στη δική της εσωτερικότητα.

Η Αιγυπτία Μαθήτρια είναι υποκείμενο και αντικείμενο την ίδια στιγμή. Η πρώτη διδασκαλία που ο Τύπος δίδει στην Αιγυπτία Μαθήτρια είναι η «Σιγή», η ίδια σιγή που ο Πυθαγόρας επέβαλε στους νέοφυτους της Σχολής του, όπως προβλεπόταν στις Αιγυπτιακές, Χαλδαικές, Ελευσίνιες μύσεις κλπ.

Στο Ναό η Αδελφή οφείλει να «σιωπά». Δεν δύναται να λάβει το λόγο. Δεν γνωρίζει ούτε ανάγνωση ούτε γραφή, και κυρίως οφείλει να ακούει, να παρατηρεί και να διαλογίζεται. Οι Διδάσκαλοι μας βεβαιώνουν ότι ο μετασχηματισμός των ταπεινών μετάλλων σε «χρυσό», δύναται να πραγματοποιηθεί μόνον μέσα σε έναν «Αθάνωρα», ερμητικά κλειστό, δηλαδή σε πλήρη απουσία θορύβων, οι οποίοι δεν είναι αναγκαστικά εξωτερικοί.

Η Αδελφή Αιγυπτία Μαθήτρια οφείλει να μάθει την «σιγή», η οποία δεν είναι απουσία εξωτερικών θορύβων, αλλά η σιωπή της ερήμου που η ίδια οφείλει να προετοιμάσει στο δικό της εσωτερικό κέντρο, ξεκινώντας με την επιβολή στον εαυτό της μιάς επαρκούς πειθαρχίας, μαθαίνοντας αντιθέτως να διαλογίζεται αντί να ομιλεί. Η Αδελφή οφείλει έτσι να αντιλαμβάνεται και να εισέρχεται στο δικό της εσωτερικό κόσμο και να μαθαίνει να επικοινωνεί με τον εαυτόν της, για να προετοιμάζεται στο «δός τον λογαριασμόν» στον εαυτόν της. (Σ.Τ.Μ.: φράση από το κατά Λουκά Ευαγγέλιο 16.2). Οφείλει να μάθει να εξετάζει τον εσωτερικό της κόσμο, ως πεδίο σύγκρουσης με την προσωπικότητά της, η οποία πρέπει να είναι εξουσιασμένη και επανορθωμένη.

Μέσα στην «σιγή» είναι που θα εξελιχθεί το μυητικό δράμα, το οποίο, από γυναίκα βέβηλη θα την μετατρέψει σε γυναίκα που βαδίζει στην ατραπό της μύησης και τέλος, στη μυημένη γυναίκα.

Μιλάμε για την ίδια σιγή και για την ίδια έρημο στην οποία ο Μυημένος Ιησούς αποσύρθηκε και προετοιμάσθηκε να αντιμετωπίσει την αποστολή του στον κόσμο.

Η γυναίκα οφείλει να αναδημιουργήσει μέσα στον εσωτερικό της κόσμο την ίδια έρημο, στην οποία η Θεία Φύση του Ιησού πολέμησε και νίκησε το «σατανά». Να αναδημιουργήσει τη δική της ανθρώπινη φύση, εξαγνίζοντάς την ολοκληρωτικά, και εντός της οφείλει να πολεμήσει και να νικήσει τις στρεβλώσεις της δικής της προσωπικότητας, εξαγνιζόμενη και αποκτώντας ουδέτερη ισορροπία μεταξύ του αντικειμένου και του υποκειμένου, στην πράξη την κρίση και τη σκέψη.

Στη σιγή, η Αδελφή Αιγυπτία Μαθήτρια, με υπομονή, με ανοχή, με αμεροληψία προς τον ίδιο της τον εαυτό, χωρίς να αφεθεί να επηρεασθεί από κανέναν, ούτε από τη χαρά ούτε από τη λύπη, χρησιμοποιώντας και ποτέ καταχραζόμενη, όλα αυτά που η Φύση της διαθέτει, ωθούμενη πάντοτε από το «είναι» και όχι το «φαινόσθαι», θα επιβληθεί στα αισθήματα και



τα πάθη, αποφεύγοντας να πάρουν αυτά το πάνω χέρι στα δικαιώματα, και μη ενδίδοντας ποτέ στον αισθησιασμό, και ακόμη περισσότερο στην απώλεια της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Συνθετικά, θα μπορέσει να διατηρήσει την τελειότητα, όταν θα μάθει να εξουσιάζει συνολικά τις ανθρώπινες συνθήκες. Η μελέτη και ο διαλογισμός επί των συμβόλων θα αφυπνίσουν εντός της τις δονήσεις των Αξιών, αρχαίων και αιώνιων, που μέχρι χτές ήσαν σε ύπνο εξ' αιτίας ακάθαρτων στοιχείων που συσσωρεύθηκαν κατά τη διαδρομή των γενεών.

Λίγο-λίγο προχωρώντας τις σπουδές της, τους διαλογισμούς και τον εξαγνισμό των μετάλλων της, θα αρχίσει να εκτιμά το δικό της νέο τρόπο ζωής και θα αρχίσει να απολαμβάνει την ηρεμία που προέρχεται από την αρχόμενη εσωτερική ειρήνη.

Η Αδελφή Αιγυπτία Μαθήτρια οφείλει να μάθει να μαλακώνει τον ακατέργαστο λίθο για να μπορέσει να τον πλάσει με σχετική ευκολία. Ο ακατέργαστος λίθος πρέπει να επεξεργασθεί με σφύρα και σμίλη για να λειανθεί, δηλαδή να ελευθερωθεί από τις σκουριές προκειμένου στο τέλος να μετασχηματισθεί σε κυβικό λίθο με αιχμή. Η Αιγυπτία Μαθήτρια πρέπει να διδαχθεί και να οδηγηθεί στην εργασία της λείανσης του ακατέργαστου λίθου της, ο οποίος πρέπει να γίνει η Πρώτη Υλη του Μεγάλου Έργου. Οφείλει να διαλογισθεί για να αποσαφηνίσει με τον εαυτόν της τη δική της σκέψη/ιδέα εξαγνισμού και να την παγιώσει καλά στο μυαλό της.

Οφείλει, επομένως, να κατανοήσει την αξία και την πολλαπλή χρησιμότητα της σφύρας, της σμίλης και του γνώμονα, πρώτων εργαλείων εργασίας που της υποδείχθηκαν και εξηγήθηκαν στο Ναό, με τα οποία οφείλει να μάθει την τέχνη του V.I.T.R.I.O.L.

Με αυτήν την τέχνη οφείλει να κατέλθει εντός της εσωτερικότητάς της, όπου, με θέληση και ευφυΐα πρέπει να μάθει να ξεχωρίζει αυτό που μέσα της είναι ακάθατο, συσσωρευμένο στη διάρκεια των γενεών, από αυτό που, αντίθετα, είναι έμφυτο αυθεντικό προσόν.

Όμως, δεν φθάνει η αναγνώριση των λαθών, των στρεβλώσεων, των αδυναμιών, των ελαττωμάτων των προκαταλήψεων των έμφυτων στην προσωπικότητα προκειμένου να γίνει ο εξαγνισμός. Είναι αναγκαίο να αποκτηθεί η απαραίτητη δύναμη για να πραγματοποιηθεί ο μετασχηματισμός.

Στο βαθύ διαλογισμό του V.I.T.R.I.O.L. πρέπει να μάθει να απομακρύνεται από τα επίκτητα ελαττώματα/αδυναμίες, και με τη βοήθεια του γνώμονα, να τείνει να τα μετασχηματίσει στις ανάλογες αρετές εις τρόπον ώστε να αρχίσει, με ένα προς ένα, να πραγματοποιεί τη σκέψη του εξαγνισμού.

Οι αδυναμίες επάνω στις οποίες πρέπει να αρχίσει να εργάζεται είναι: έπαρση-υποκρισία-προσοποίηση, τα οποία θα πρέπει να μετασχηματίσει σε: σεμνότητα - θάρρος να είναι ειλικρινής - αλήθεια. Η εργασία, όμως, δεν τελειώνει εδώ. Πρέπει να συνεχίσει να μετασχηματίζει τα πάθη που είναι οδύνες για ανεκπλήρωτες επιθυμίες, στις αντίστοιχες αρετές.

Οφείλει να γνωρίσει να βάζει την ανθρώπινη φύση σε πλήρη ανεξαρτησία από τη θεία φύση. Και αυτό, επαναλαμβάνοντας την προσπάθεια μέχρις ότου η καθαρότητα να γίνει το μοναδικό και μόνιμο καθεστώς της ύπαρξής της.

Η Αιγυπτία Μαθήτρια, όσο λίγο-λίγο καταφέρνει να εξουσιάζει τα πάθη της και να ελαττώνει τα ακάθαρτα μέρη, πλησιάζει προς την Αλήθεια.

Με την ευκαιρία που μιλάμε για πάθη, είναι απαραίτητο να θυμίσουμε ότι εκείνα που προέρχονται από το σεξ, ως πόθος σαρκικής κατοχής χωρίς πραγματική αγάπη,



απομακρύνουν από την αποκατάσταση, όχι διότι το σεξ είναι πράξη έκνομη, αλλά διότι το σεξ πρέπει να θεωρείται ιερό, όντας το απόλυτο σημάδι διαφοράς στο φυσικό επίπεδο, όπως επίσης και η πράξη της θείας αγάπης που επιτρέπει την αναπαραγωγή και την αναζήτηση της αλήθειας.

Πλην των ήδη μνημονευθέντων συμβόλων, αναδύεται σε αυτό το Δώμα (της Αιγύπτιας Μαθήτριας) το Δένδρο με τον περιπλεγμένο σε αυτό Οφι με το μήλο στο στόμα του, και μαχαιρωμένο με ένα βέλος, προσωπικό σύμβολο του Θεού Cagliostro. Αυτό το σύμβολο, το οποίο υπάρχει στο Ναό, αλλά για το οποίο δεν γίνεται λόγος στο δώμα της Αιγύπτιας Μαθήτριας, αντιπροσωπεύει την Εδέμ και προετοιμάζει την αδελφή Μαθήτρια να κατανοήσει ότι το δικό της μυητικό δράμα είναι ενδόμυχα δεμένο με το πεδίο του παραδείσου και το αυθεντικό δράμα που συνέβη εκεί.

Πολύ ενδιαφέρον το πέρασμα δια μέσου των τεσσάρων στοιχείων (γή, ύδωρ, αέρας, πύρ) κατά τη διαδρομή της εξέλιξης της Τυπικής μύησης, που σε αυτό το Δώμα, επωμίζεται μεταξύ των άλλων σημασιών, εκείνη του να γίνει κατανοητό στη μυημένη ότι συντελείται εντός της μία βαθειά αλλαγή από το βέβηλο κόσμο σε έναν άλλον κόσμο στον οποίο ισχύουν νόμοι, τρόποι και αναρροφήσεις διαφορετικής δυναμικής από το βέβηλο κόσμο. Τέλος, για να συνεχίσουμε το εγχείρημα, η Αιγυπτία Μαθήτρια οφείλει να ξέρει να νικήσει την έπαρση και την αλαζονεία, μετασχηματίζοντάς τα σε σεμνότητα.

«Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι», είπε ο Υιός του Θεού, «ότι αυτών εστί η βασιλεία των ουρανών».

Οι «πτωχοί τω πνεύματι», δεν είναι οι ηλίθιοι, όπως οι βέβηλοι θα μπορούσαν να υποθέσουν. Πρόκειται για τους καθαρούς στην καρδιά, είναι αυτοί που εμπιστεύονται το «θέλημα» του Θεού, έχοντας κατανοήσει ότι η οδός της επανενσωμάτωσης περνά δια μέσου της συμμαχίας της δικής μας θέλησης με τη θεία Πρόνοια. Επομένως, η αδελφή Αιγυπτία Μαθήτρια πρέπει να είναι διατεθειμένη να χρησιμοποιήσει το γνώμονα στις σκέψεις της, στους λόγους και τις πράξεις της. Πρέπει να αναζητήσει να εξουσιάσει τα αισθήματα και να αποτρέψει στο να λάβουν αυτά το πάνω χέρι. Πρέπει να απαρνηθεί το «φαινέσθαι», πρέπει πάντα να προτιμά να είναι χρήσιμη, ειδικά στους άλλους, περισσότερο από τον εαυτόν της, αλλά κυρίως πρέπει να είναι ειλικρινής με τον εαυτόν της και να τον αγαπά.

Μόνον όποια αγαπά τον εαυτόν της ξέρει πώς να αγαπά τους άλλους, και όποια είναι ειλικρινής με τον εαυτόν της θα μπορέσει να κατανοήσει και να πλησιάσει στην αλήθεια και τη δικαιοσύνη.

Οι Αιγύπτιοι, ενσωμάτωναν στη θεά Maat τις ιδέες της αλήθειας και της δικαιοσύνης διότι αυτές που είναι αληθινές είναι και δίκαιες. Η αλήθεια, πράγματι, αναβλύζει από την ισορροπία της δικαιοσύνης και του δίκαιου βάρους που πρέπει να δίδεται σε όλες τις σκέψεις, σε όλους τους λόγους και σε όλες τις πράξεις.

Η Αιγυπτία Μαθήτρια πρέπει να διατηρήσει σε υψηλή εκτίμηση την τιμή, που είναι ο σεβασμός του ίδιου της του εαυτού και της ίδιας της της οικογένειας και που θα την κάνει να πραγματοποιήσει ευγενικές πράξεις, ειλικρινείς και θαρραλέες. Οφείλει, επίσης, να είναι μετριοπαθής στις εκδηλώσεις της. Πρέπει να μάθει να χειρίζεται τη σμίλη και το γνώμονα στην κατεργασία του ακατέργαστου λίθου, πρέπει να αρχίσει να λειτουργεί μέσα της μία κάθαρση, δηλαδή ένας πλήρης εξαγνισμός του σώματος και του πνεύματος, αναζητώντας εντός της την αρμονία, την πνευματική ισορροπία που θα της επιτρέψει να προχωρήσει στη μυητική οδό προς την «Αλήθεια».



Όταν η λείανση του ακατέργαστου λίθου της θα αρχίσει να πραγματοποιείται σύμφωνα με την τέχνη, η Αιγυπτία Μαθήτρια θα έχει αύξηση βαθμού. Θα γίνει Αιγυπτία Εταίρα για να κατανοήσει και να προσπεράσει νέες δοκιμασίες πάνω σε ένα επίπεδο συνείδησης πιο υψηλό.

Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΕΤΑΙΡΑ

Με το 2^ο βαθμό, η Αδελφή εισέρχεται στον αλχημικό ερμητισμό διαμέσου των συμβόλων του δένδρου και του όφι. Παραδοσιακά, αυτά τα σύμβολα, είναι συνδεδεμένα με το γυναικείο στοιχείο και πράγματι αυτά αναδύονται από το μύθο της Εύας και της Εδέμ.

Το γυναικείο στοιχείο αντιπροσωπεύει τη ζωή και ιδιαιτέρως την παγκόσμια ισχύ που έχει δυνατό καταστροφικό σθένος και δυνατό δημιουργικό σθένος. Η Παράδοση αναγνωρίζει ένα δένδρο με τις ρίζες προς τα άνω προς τους ουρανούς και, τον κορμό τα φύλλα και τους καρπούς, αναποδογυρισμένα προς τη γη, συμβολίζοντας ότι η παγκόσμια ισχύς βρίσκεται την πηγή της στο άδηλο του ουρανού. Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε ότι, σε αντίθεση με τα άλλα σύμβολα, αυτά τα δύο (το δένδρο και ο όφις) δεν είναι μονοσήμαντα.

Είναι εύκαμτα/πολυσήμαντα, όπως εύκαμτη είναι η παγκόσμια ισχύς, ο ερμητικός χρυσός. Είναι εύκαμτα όπως το ύδωρ από το οποίο παίρνουν τα χαρακτηριστικά της ρευστότητας και της ταυτόχρονης έλξης και απώθησης. Και τα δύο σύμβολα τέθηκαν σε κραδασμό από τη στιγμή κατά την οποία η Εύα έφαγε το μήλο. Σε αυτό το Δώμα (της Αιγυπτίας Εταίρας), το οποίο βρίσκεται στο κέντρο της Εδέμ, η αδελφή Αιγυπτία, γίνεται πρωταγωνίστρια της ιερής αναπαράστασης του μυθολογικού δράματος της «πτώσης», η οποία, από την πρωτοβουλία της Εύας, ενέπλεξε όλη την ανθρωπότητα.

Το δράμα επαναλαμβάνει τη βιβλική διήγηση με τη βαθιά διαφορά ότι, ενώ η θρησκεία μιλάει για «αμάρτημα», η μύηση μιλάει μόνον για λάθη, μεταξύ των άλλων αναγκαία, για να δώσουν εκκίνηση στη μέθοδο προσέγγισης της Γνώσης. Η απελευθέρωση της Εύας στη Γη θα είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί μόνον μέσω της μύησης.

Αφού ολοκληρώθηκε η διαδικασία του βαθμού της Αιγυπτίας Μαθήτριας, εκκινώντας τον εξαγνισμό της με τη λείανση του ακατέργαστου λίθου, η Αιγυπτία Εταίρα θα κατευθύνει τις δυνάμεις της, όλο και περισσότερο προς την εσωτερικότητά της και την επανόρθωση των αδυναμιών της.

Νικώντας τη ματαιότητα θα καταστεί ανεξάρτητη από τους άλλους και θα ενεργήσει με την εσωτερική παρόρμηση και όχι πλέον επηρεαζόμενη από τους άλλους ή ωθούμενη από τις αδυναμίες της. Συνεχίζοντας τη μέθοδο του V.I.T.R.I.O.L. και ακολουθώντας τον εξαγνισμό με το ύδωρ και το πυρ, θα αποκτήσει τη συνείδηση του είναι της, της ύπαρξής της. Στο βαθμό της Αιγυπτίας Εταίρας είναι που η γυναίκα, απελευθερωμένη από τα σφάλματα που έγιναν στην Εδέμ, θα μπορέσει να προσεγγίσει τη γνώση του εαυτού της.

Πράγματι, σε αυτόν το βαθμό η γυναίκα οφείλει να μελετήσει για να γνωρίσει και να κάνει χρήση των φυσικών στοιχείων και των αντίστοιχων απόκρυφων στοιχείων, με τα οποία την εφοδίασε η Φύση. Αυτό θα πραγματοποιηθεί με τη βοήθεια της θέλησης, της ευφυΐας και της ενόρασης, καθώς και της θείας Πρόνοιας που θα την βοηθήσει να υπερβεί τα εμπόδια που παρουσιάζονται στη διαδρομή της ατραπού της ανάκαμψης που είναι η οδός που καθοδηγεί στην απελευθέρωση του εαυτού και την κατάκτηση της Αλήθειας.

Στο τέλος του δεύτερου βαθμού, η γυναίκα θα είναι σε θέση να συνοψίσει τις λειτουργίες της. Η εργασία της Αιγυπτίας Εταίρας είναι ωστόσο εκείνη που διδάχθηκε η Αιγυπτία Μαθήτρια, όμως αναγκαστικά είναι πιο βαθιά και πιο ολοκληρωτική, δηλαδή πιο περίπλοκη.



Ομοίως ολική πρέπει να είναι η σιγή. Οι Ερμητιστές Διδάσκαλοι μας βεβαιώνουν ότι δεν είναι δυνατόν να αφήσουμε την «πρώτη ύλη» στην εξουσία του εξωτερικού χάους που μας καταπιέζει με τις αναμφίβολες και προκλητικές επεμβάσεις του στα ενεργειακά μας κέντρα, μπλοκάροντας κάθε ανυπομονησία απελευθέρωσης από τη γήινη κατάσταση με όλες τις αρνητικές συνέπειες.

Ωστόσο, είναι ανάγκη να γνωρίζουμε να κλείνουμε την «πρώτη ύλη» στον αρμόδιο φορέα και να την σφραγίζουμε ερμητικά για να αποφύγουμε κάθε εισαγωγή από το εξωτερικό περιβάλλον και κάθε εκπομπή από τα μέσα, με τη σοφία που τα κάνει ατάραχα, διακριτικά και ανέγγιχτα από τα σφάλματα. Όλα αυτά που θα συμβούν στη Σιγή και στον Αθάνωρα, απαρτίζουν το μεγάλο μοναδικό μυστικό που είναι το ανομολόγητο, το ανέκφραστο, το μυστικό που κανείς δεν θα μπορέσει ποτέ να προδώσει, αφού είναι αμεταβίβαστο.

Η Αιγυπτία Εταιρά θα αποκτήσει πραγματικά την ιδιότητα του βαθμού της, όταν θα μπορέσει να πει ότι είδε τον πεντάκτινο Αστέρα και όταν θα μπορέσει να πεί, εν πλήρη συνειδήσει, ότι γνωρίζει τα μυστικά της Εδέμ. Αλχημικά, η Αιγυπτία Εταιρά οφείλει να γνωρίζει να εξαγνίζει τα δικά της μέταλλα, προκειμένου να προετοιμάζεται στην Κάθαρση η οποία θα αρχίσει να επιβεβαιώνεται στο βαθμό της Αιγυπτίας Διδασκάλισσας.

Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ

Αφού προσέγγισε μία μερική γνώση του εαυτού της, η Αιγυπτία Εταιρά θα πρέπει να αποκτήσει την αθωότητα ενός παιδιού, την αθωότητα ενός βρέφους, εκείνης που δεν μιλά, και να προετοιμασθεί να ζήσει, μέσα από τη μύηση στο βαθμό της Διδασκάλισσας, όλο τον πόνο και όλη τη χαρά που θα αναβλυσθεί από το μύθο της Ισιδας και του Οσίριδος.

Με αυτόν το σκοπό, ως ακηλίδωτο δημιούργημα οφείλει να υποστεί τον πόνο από την έλλειψη του Οσίριδος του δολοφονημένου εξ' αιτίας προδοσίας από τον ίδιο του τον αδελφό, και την απελπισία του επικείμενου σκότους που θα την τραβήξει. Θα γίνει Ισις και ως Ισις, ανακαλώντας όλες της τις δυνάμεις, θα πρέπει να σώσει τον εαυτόν της, όλη την ανθρωπότητα και τη φύση, λειτουργώντας για την ανάσταση του Οσίριδος, για την επιστροφή του Φωτός στον κόσμο. Ισχύς της αγάπης, ισχύς της παγκόσμιας τάξης.

Είναι δια μέσου της Εύας η οποία έγινε Ισις που ο Αδάμ-Όσιρις αναγεννάται και, αυτή τη φορά, με πλήρη πνευματική ρώμη. Επιτέλους η Εύα αναλαμβάνει ολοκληρωτικά τη λειτουργία της κατόχου της ηρωϊκής αφοσίωσης εντός της πληρότητας της δικής της θηλυκής πνευματικότητας, εξαγοράζοντας τα λάθη στην Εδέμ. Για τη ματαιότητα και την επιπολαιότητα της Εύας «έπεσε» η ανθρωπότητα. Για την αφοσίωση και τη βαθειά αγάπη της Ισιδας η ανθρωπότητα θα σωθεί.

Το μεγάλο Τεκτονικό μυστήριο που πάντοτε μεταδιδόταν, είναι το μυστήριο του μυστικού θανάτου και της ανάστασης, είναι το άναμμα του φιλοσοφικού θείου με τη βοήθεια του φιλοσοφικού υδραργύρου χωρίς το οποίο δεν είναι δυνατό κανένα έργο μετασχηματισμού. Είναι η πραγματοποίηση του εξάκτινου αστέρα, του σολομωνικού εξαγράμματος.

Η γυναίκα σε αυτόν το βαθμό λαμβάνει συνείδηση της δικής της ταυτότητας, της δικής της ισχύος, αυτή κατανοεί επιτέλους το μυστήριο της ζωής και το μυστήριο του θανάτου και της ανάστασης, κατανοεί γιατί, στο Σμαράγδινο Πίνακα έχει λεχθεί: «αυτό που είναι άνω είναι σαν κι αυτό που είναι κάτω» και βρίσκει την εξήγηση του μυστηρίου στα δύο τρίγωνα του εξαγράμματος, σύμβολο της Τριάδας στον ανώτερο κόσμο και της Τριάδας στον κατώτερο



κόσμο και αναλαμβάνει συνείδηση του δικού της είναι, στην ανάγκη της δικής της ύπαρξης δίπλα και σε αρμονία με την ύπαρξη της οποίας αποτελεί συμπλήρωμα.

Αυτή κατανοεί ότι εκείνο το σύμβολο αντιπροσωπεύει τέλεια την ιδέα του απόλυτου, της παγκόσμιας ισορροπίας, η οποία, για να είναι πλήρης, πρέπει να είναι τριπλή.

«Εάν το Υπέρτατο Ον δεν ήταν παρά Ένα, θα ήταν μοιραία άγονο και δεν θα μπορούσε να είναι ο Πατέρας όλων των πραγμάτων. Η μονάδα για να καταστεί ενεργός, οφείλει να πολλαπλασιασθεί: Μια αρχή αδιαίρετη, ακίνητη, άγονη, θα ήταν μία μονάδα νεκρή και ακατανόητη. Εάν το Υπέρτατο Ον ήταν μονάχα δύο, ο αιώνιος ανταγωνισμός αυτών των δύο αρχών θα ήταν ο αιώνιος χωρισμός του Σύμπαντος. Και συνεπώς το τρία γενικώς δίνει στον εαυτό του και στην εικόνα του την πολλαπλότητα: Απεραντοσύνη των Οντων και των αριθμών. Ετσι το Υπέρτατο Ον είναι πραγματικά μοναδικό εν εαυτώ και Τριπλό όσον αφορά την κατανόησή μας, πράγμα που το κάνει να φαίνεται Τριπλό ακόμα και στον εαυτό του και μοναδικό στην κατανόησή μας και στην αγάπη μας.» όπως λέει η Α Σίβυλλα κατά την εκφώνηση της Τυπικής διδασκαλίας κατά τη μύηση στο βαθμό της Αιγυπτίας Διδασκάλισσας. Η Διδασκάλισσα, γενόμενη Ισις, κατανοεί το αρκάνιο της ανάστασης του Οσίριδος δια μέσου του σώματος του Φωτός, του «Sahu» (*) των Αιγυπτίων, του φωτεινού σώματος με το οποίο ο Όσιρις επιστρέφει για να φωτίσει όχι μόνο τη Γη του Μισρ αλλά και την υπόλοιπη Γη, δηλαδή τη γη των νεκρών.

(*) Σ.τ.Μ.: Στην αρχαία Αιγυπτιακή θρησκεία το «Sahu» ήταν η άφθαρτη ψυχή, αλλά ο θεός «Sahu» («Ο κρυμμένος») ήταν επίσης η προσωποποίηση του αστερισμού Ωρίωνα. Η σύζυγός του «Sopdet» (ή «Sothis»), αντιπροσώπευε το άστρο Σείριο (Το «άστρο του κυνός») και ο γιός του, «Sopdu» αντιπροσώπευε την Αφροδίτη. Σύμφωνα με αρχαίους Αιγυπτιακούς μύθους, ο «Sahu» (ο Ωρίωνας) καταβροχθιζόταν από τον κάτω κόσμο την αυγή, αλλά ανέτειλε ξανά κάθε βράδυ. Είναι ξεκάθαρο ότι ήταν αστέρας και όχι ηλιακός Θεός. Ο «Sahu» σχετιζόταν με τον Όσιρι, μια και κάθε χρόνο η «Sopdet» (Σείριος) εμφανιζόταν ξανά μετά από απουσία 70 ημερών ακριβώς πριν την πλημμύρα η οποία συσχετιζόταν με την ανάσταση του Όσιρι. Αυτή η σχέση δυνάμωνε και από το συσχετισμό της «Sopdet» με τη θεά Ίσιδα, τη σύζυγο του Όσιρι.

Με αυτήν την ευκαιρία είναι καλό να θυμηθούμε ότι ο Ιερέας της Αιγύπτου πριν το τέλος του Τύπου Μυήσεως, έλεγε, βιαστικά, στο αυτί του μουσόμενου: «Ο Όσιρις είναι ένας θεός μαύρος». Είναι απολύτως απαραίτητο να μην λησμονούμε ότι στα τρία μυητικά επίπεδα, υπάρχει ένα σημείο που θυμίζει στη γυναίκα μουσόμενη ότι οφείλει να κόψει το κεφάλι του δράκου όπως δίδασκαν οι Διδάσκαλοι Αλχημιστές.

Η ΤΕΛΕΙΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ

Με τον τρίτο βαθμό ξεκαθαρίστηκε ο ρόλος της γυναίκας. Υποδείχθηκε στην αδελφή ο τελικός προορισμός της ανθρώπινης μύησης. Με τον 4^ο βαθμό, της υποδεικνύεται το τελικό τμήμα της οδού που θα έχει ως στόχο να διαβεί. Με αυτόν το βαθμό, που είναι μία προέκταση του προηγούμενου βαθμού, η αδελφή θα πρέπει να αφιερώσει τις ενέργειές της στη μελέτη της Καμπαλά.

Εξ'άλλου, εμβαθύνοντας όλο και περισσότερο τη γνώση του εαυτού της, θα έρθει σε σύνδεση με τον ανώτερο κόσμο του πνεύματος.



Αυτός είναι ένας βαθμός που απαιτεί μεγάλη προσοχή και κυρίως, σεμνότητα από τη στιγμή που σε αυτόν το βαθμό η γυναίκα αποκτά ένα συγκεκριμένο γνωστικό άνοιγμα, το οποίο δύναται να αφυπνίσει εντός της την έπαρση και την επιθυμία ισχύος. Εάν αυτό συμβεί, τότε όλη η μυητική διαδρομή χάνεται. Μόνον η Σεμνότητα θα μπορέσει να φέρει το Έργο σε επίτευξη !

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

Ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός λειτουργεί στην αγάλη και σε αρμονία με τον παγκόσμιο Τεκτονισμό. Εμπνέεται από τους μύθους της Ισιδας και του Οσίριδος και από την ιερότητα της αιγυπτιακής μύησης, βασισμένης στις διδασκαλίες του Ερμή του Τρισμέγιστου που απαρτίζουν όλη την Ερμητικο-αλχημική Παράδοση.

Ασπαζόμενος την Οσιρική μύηση και χρησιμοποιώντας και εκείνη του Χιράμ, λειτουργεί, για την ανδρική γραμμή με έναν Τύπο πολύ αιχμηρό, προσανατολισμένο στην ανάσταση του Ανθρώπου-Θεού, ενώ, για τη γυναικεία γραμμή, λειτουργεί με έναν Τύπο, εξ΄ισου αιχμηρό και σημαντικό, όπως είναι αυτός της Ισιδας.

Ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός, βασίζοντας την οργάνωση και πρακτική του στην Ιεροφανεία, κατόρθωσε να διατηρηθεί καθαρός σύμφωνα με τις γενικές αρχές ισχύος της Παράδοσης. Κατόρθωσε επίσης να αποφύγει τις μεταμορφώσεις του επονομαζόμενου μοντέρνου τεκτονισμού ο οποίος, αφού αφέθηκε να αποπλανηθεί από ιδέες του διαφωτισμού, άνοιξε τις πόρτες του Ναού στην πολιτική με γνωρίσματα περισσότερο ή λιγότερο δημοκρατικά και αντιθρησκευτικά, επωμιζόμενος όλες τις αδυναμίες που αυτές οι μέθοδοι φέρουν, και που καμμία σχέση δεν έχουν με τους παραδοσιακούς κανόνες.

Η σύγχυση που βιώνουμε στο βέβηλο κόσμο μπήκε στις Στοές αμαυρώνοντας την έννοια του ιερού, που ήταν ήδη αρκετά εξασθενημένη από τη σύγχυση της σημασίας και της έννοιας του ιερού. Ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός διατηρεί την παραδοσιακή νοοτροπία του αριστοκρατικού και θεοκρατικού πνεύματος. Διακηρύσσει ότι ο Θεός είναι το ζενίθ, η κορυφή του Τεκτονικού Τάγματος, ότι το Φως έρχεται εκ των άνω, ότι ο κατώτερος δεν δύναται να επιλέξει ή να εκλέξει τον ανώτερο, και ότι οι Άνθρωποι (άνδρες και γυναίκες) είναι Αδελφοί. Αναγνωρίζοντας ότι ο εκφυλισμός της σημερινής κοινωνίας, έχει προκαλέσει τη διόγκωση του προσηλυτισμού, εκμεταλλευόμενος μεταξύ των άλλων, το γεγονός ότι οι βέβηλοι πιστεύουν περίπου στη δυνατότητα ότι ο τεκτονισμός λύνει προβλήματα καριέρας και γνωριμιών, ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός περικλείεται εντός της ποιότητας, επανεκτιμώντας την προσέλκυση ανθρώπων από στόμα σε αυτί και δίδοντας έμφαση στο διαλογισμό, τον εξαγνισμό και την εξύμνηση παραδοσιακών αξιών, ως ιδανικά μέσα για να διασωθεί η ιερότητα της μύησης από τη ρύπανση των ουτοπιών και των ψευτοαξιών. Εξ΄άλλου, ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός εργάζεται έτσι ώστε από την ιδέα της θυσίας, απελευθερωμένη στη σωστή στιγμή από το σύμβολο που την απέκρυπτε, μπορεί να βλαστήσει ένα ρόδο, το οποίο διαχέει την απόκρυφη σημασία του, την προερχόμενη από το θείο πεδίο.

Όπως ο μοναχισμός διέσωσε κατά το Μεσαίωνα, με τη φτωχή του υλικότητα και τον πνευματικό του πλούτο, το δυτικό πολιτισμό από τις βαρβαρότητες, έτσι σήμερα οι Στοές έχουν την αποστολή να σώσουν τη μύηση από την ακαθαρσία, μαχόμενες ενάντια στη βεβήλωση και τα ολισθήματα. Αυτό που οι θρησκείες δεν έμαθαν να κάνουν με όρους σεμνότητας, αλληλεγγύης και αδελφοσύνης, οφείλει να το κάνει ο Τεκτονισμός, ο οποίος δεν



επιβάλλει κανέναν, αλλά προβάλλει με το δικό του παράδειγμα τους κανόνες και τις παραδοσιακές αξίες που είναι κοινοί σε όλους τους λαούς.

Οι Στοές, που χάνουν το χρόνο τους και την ενέργειά τους ασχολούμενες με προβλήματα πολιτικά και κοινωνικά, δεν είναι Τεκτονικές. Μπορεί το πολύ πολύ να είναι σεβαστές λέσχες και τέλεια πολιτιστικά κέντρα.

Ο Τεκτονισμός οφείλει να προετοιμάσει τον άνθρωπο της επιθυμίας έτσι ώστε αυτός να αναζητήσει, στον εσωτερικό του κόσμο, τη δική του ταυτότητα και, αφού την βρεί θα καταλάβει ότι η Ανθρωπότητα είναι Μία όπως Ένας είναι ο Θεός, ακόμη και εάν αποκαλείται με διαφορετικά ονόματα. Ο Τέκτων είναι ο Ανθρωπος-Σοφός ο οποίος, εμπνεόμενος από τους Διδασκάλους του παρελθόντος, σε όλες τις συντεταγμένες του πλανήτη, αισθάνεται ότι είναι ένας κρίκος στη μεγάλη κατακόρυφη ανθρώπινη αλυσίδα, που αντιπροσωπεύεται από το ιερό σύμβολο των Ροδοσταύρων.

Ο Τέκτων που, αναζητώντας το Φως της Αλήθειας, νικά με τη σεμνότητα, θα γίνει για όλους τους ανθρώπους (άνδρες και γυναίκες) ένα παράδειγμα προς μίμηση.

Ο Αιγυπτιακός Τεκτονισμός, έτσι όπως ο παγκόσμιος Τεκτονισμός, έχει ως αποστολή του να διατηρήσει και να μεταδώσει την Παράδοση χωρίς στρεβλώσεις και προσαρμογές και να κάνει ό,τι είναι δυνατόν ώστε ουδείς να μην χάσει ποτέ, στο πεδίο του πνεύματος και της ιερότητας, τις αυθεντικές παραδοσιακές πηγές.

Με αυτόν το σκοπό, δεν πρέπει ποτέ να κουρασθεί να δημιουργεί ανθρώπους σοφούς (άνδρες και γυναίκες), ικανούς να πολεμήσουν την προκατάληψη και το δόλο, και να υποδεικνύουν το δρόμο που οδηγεί στην απελευθέρωση. Και από αυτό κατόπιν, αφού κατανικήσει τις μάταιες φιλοδοξίες, τις αθλιότητες και τις μικροπρέπειες, να φθάσει στην Αλήθεια.



ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αγαπητές αναγνώστριες και αγαπητοί αναγνώστες. Στο μυητικό πεδίο ο επίλογος δεν αποτελεί ποτέ το τέλος μιάς συνομιλίας, αλλά μάλλον ένα σημείο εκκίνησης. Πράγματι, το θιγόμενο θέμα θα συζητηθεί, υπέρ ή κατά πολλών ανθρώπων ενδιαφερομένων για Τεκτονικά θέματα. Πολλές φωνές θα ανασηκωθούν, ασφαλώς για να πολεμήσουν μερικούς ισχυρισμούς οι οποίοι, μέσα στις σελίδες του βιβλίου αυτού, έχουν υπογραμμισθεί.

Περιμένουμε κριτικές, ιδιαιτέρως από τους μικτούς Τύπους, τους οποίους εμείς, παρ'όλα αυτά εκτιμούμε για το έργο και την καλή πίστη με την οποία δίνουν έμφαση στην επίλυση, (ακόμη και εάν, κατά τη γνώμη μου, αυτό γίνεται με όχι φρόνιμο τρόπο), της γυναικείας μύησης σε μία εποχή (τέλος 19^{ου}, αρχές 20^{ου} αιώνα) πνευματικής αδράνειας, πολιτικής αστάθειας και βαθώς μετασχηματισμού της κοινωνίας, της επιστήμης, της τέχνης, ειδικά στη Δύση, στην οποία οι Τέκτονες αισθάνθηκαν περιβαλλόμενοι με μία ώθηση που τους οδηγούσε να επικροτούν την ανεκπλήρωτη τριλογία «Ελευθερία-Ισότητα-Αδελφότητα» στο πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο.

Άλλες κριτικές πιστεύουμε ότι προέρχονται από Τεκτονικά Τάγματα Γυναικεία που λειτουργούν με ανδρικά Τυπικά και από μερικά ανδρικά Τεκτονικά Τάγματα. Άλλες κριτικές αναμένουμε από τις φεμινίστριες που θα αισθανθούν πτωχευμένες στην «ισότητα άνευ ορίων» τους, η οποία από εμάς δεν είναι αναγνωρισμένη και αντίθετα είναι αποσαφηνισμένη ως ιδεολογικό λάθος.

Εάν αυτές οι δύο αναμονές δεν μας απελπίσουν, θα σημαίνει ότι οι καιροί είναι ώριμοι για την αφύπνιση της μύησης γενικά, και ειδικά της γυναικείας. Επομένως, αναμένουμε επίσης, προτάσεις σοβαρές και αρμόζουσες για την ενδεχόμενη επανεξέταση των βασικών στοιχείων επάνω στα οποία θα εργασθούμε για την ορθή και δίκαιη ισορροπία μεταξύ των δύο πόλων της ανθρωπότητας.

Τότε θα μπορούμε να είμαστε ικανοποιημένοι ότι κινήσαμε τα ύδατα. Από την άλλη πλευρά έχει σημειωθεί ότι, μετά την αρνητική κριτική για την άμεση αντίδραση σε μία πρόκληση αληθινή ή υποθετική, αναπληρώνεται η αντανάκλαση και ο διαλογισμός του προβλήματος.

Από τη στιγμή κατά την οποία το πρόβλημα αφορά τη σωτηρία της ανθρωπότητας στην ολότητά της, εμείς καλώς ελπίζουμε.

Θα γίνει κατανοητό ότι θελήσαμε να ανακινήσουμε το πρόβλημα των προβλημάτων, εκείνο της Γυναίκας, από τη στιγμή που οι μυημένοι όλου του κόσμου, κατευθύνουν τις ενέργειές τους στην καλύτερη λύση του συνόλου της ανθρωπότητας.

Τα ύδατα ενός γεμάτου ποταμού, αφημένα στην τύχη τους ή υποχρεωμένα να κινούνται σε στενές όχθες, θα ξεχειλίσουν και θα καταστρέψουν όλα αυτά που θα συναντήσουν στο διάβα τους. Τα ίδια ύδατα, οδηγούμενα να τρέξουν σε ισχυρές και αντικειμενικά πλατιές όχθες, θα προκαλέσουν αφθονία των μέσων, γιατί θα μπορέσουν να εκτραπούν σε μέρη πιο άγονα, μεταφέροντάς τους την ισχύ τους, όπως ο Νείλος στη γη του Μισρ.

Μετά τις κριτικές, θα εγερθούν οι ορθές φωνές στην αναζήτηση της στρογγυλής, προς συζήτηση, τράπεζας για το θέμα.

Η ελπίδα πεθαίνει τελευταία!

Είθε ο Υπέρτατος Κτίστης των Κόσμων να μας βοηθήσει και να μας φωτίσει!



ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Προκειμένου να είναι περισσότερο σαφές, επιθυμώ να διευκρινήσω ότι ο αγώνας μεταξύ της Ιερατικής τάξης και του Κράτους, στο πρόσωπο του Βασιλέα, προκλήθηκε και άρχισε στην Αίγυπτο και απλώθηκε σε όλη τη δύση.

Παραδοσιακά, ήδη από την 1^η Δυναστεία, ο Φαραώ ήταν ένας Θεός από τη στιγμή που θεωρείτο απορροή του Θεού Geb, καθώς επίσης και των θεών Οσιρι και Ωρου και, ως τέτοιος, εκτός από το ότι ήταν ο αδιαφιλονίκητος αρχηγός του Κράτους, ήταν επίσης αρχηγός της Ιερατικής τάξης, οι οποίοι ήσαν από εκείνον επιλεγμένοι μεταξύ των πλέον σοφών από την Ανω και Κάτω Αίγυπτο και μνημένων στην ιερατική λειτουργία.

Με την 2^η Δυναστεία (2133-1991 π.Χ.) μεταξύ των διαφόρων θρησκειών στο Αιγυπτιακό πάνθεον των θεών, άρχισε να αναδύεται στη θήβα η θρησκεία του Θεού Άμωνα, ο οποίος, λίγο λίγο τη φορά στη διαδρομή του χρόνου, έγινε η επικρατέστερη στις αρχαίες θρησκείες των παραδοσιακών θεών, με επακόλουθη ανάπτυξη της ποσότητας και της μεγαλοσύνης των ναών και της κοινότητας των πιστών καθώς και επακόλουθη ανάπτυξη των ισχύων των ιερέων.

Κατά τη διάρκεια της ΧΙΠ^ς Δυναστείας η θρησκεία αυτού του Θεού δέσποσε σε όλες τις θρησκείες των άλλων θεών, τόσο όσο χρειάστηκε για να γίνει η «θρησκεία του κράτους». Εκτός του ότι στη θήβα, ο θεός Άμων, ήταν αντικείμενο θαυμασμού στις μεγάλες πόλεις όπως Καρνάκ, Λούξορ, Μεντινέτ Άμπου, Θήβα και σε όλη σχεδόν την Ανω και Κάτω Αίγυπτο.

Γινόμενοι ισχυροί, οι ιερείς του Θεού Άμωνα, δεν ανεχόντουσαν ότι η εκλογή τους εξαρτάτο από τον Φαραώ. Προτιμούσαν την κληρονομικότητα του τίτλου και για να την αποκτήσουν ξεκίνησαν έναν αγώνα συνεχή και βουβό, με στόχο να τιθασεύσουν τον Φαραώ και την ισχύ του. Μη μπορώντας να πετύχουν την κληρονομικότητα του τίτλου, απέφευγαν την παρακώλυσή του.

Διατήρησαν το προνόμιο να διοικούν τα αγαθά του ναού, αγαθά που άφηναν μετά, ως κληρονομιά στα τέκνα τους, τα οποία ως ιδιοκτήτες αυτών των αγαθών, ονομαζόντουσαν από τον Φαραώ Ιερείς. Με την πάροδο του χρόνου, η μοναρχία εξέπιπτε σε ηθική σε σταθερότητα και σε ισχύ, ενώ οι ιερείς του Θεού Άμωνα, συγκεντρώναν όλο και περισσότερο πλούτο, δημοτικότητα και ισχύ.

Στους χρόνους του Ραμσή του 3^{ου}, η συνολική κληρονομιά των Ναών και του κλήρου, έφτανε σε εκατοντάδες και χιλιάδες ίυγερί (σημ.μεταφρ.: 1 ίυγερο=περίπου 2,5 στρέμματα), ζώων και δούλων. Ο κλήρος ήταν επιχορηγούμενος με φόρους προερχόμενους όχι μόνο από Αιγυπτιακές πόλεις, αλλά και από πόλεις λαών ηττημένων και κατακτημένων.

Από τη ΧVΙΙΙ^η Δυναστεία και μετά, οι ιερείς συσσωρεύσαν μία τεράστια ισχύ σε σημείο που πολλοί Φαραώ να μην μπορούν να διατηρηθούν στο θρόνο τους χωρίς την υποστήριξή τους. Ο Φαραώ Τούθμοσις ο 3^{ος} ήταν εγκατεστημένος από τους ιερείς του Άμωνα, οι οποίοι κατόπιν, έλαβαν από αυτόν ως ανταμοιβή, τον κλεμμένο από τον εχθρό χρυσό, σε έναν από τους πολλούς πραγματοποιημένους νικηφόρους πολέμους.

Προς το τέλος της ΧVΙΙΙ^ς Δυναστείας, στα 1376 π.Χ. γεννιέται από τον Φαραώ Αμένοφι τον 3^ο και τη βασίλισσα Τeye, ο διάδοχος Αμένοφι ο 4^{ος}. Ο Αμένοφι ο 3^{ος}, στα 38 του χρόνια βασιλείας, προσπάθησε με όλους τους τρόπους να αμβλύνει την ενοχλητική και επιβαρυντική επέμβαση από τους ιερείς του Άμωνα στα θέματα του Κράτους, χωρίς ωστόσο να το επιτύχει.

Με το θάνατο του Αμένοφι του 3^{ου}, οι ιερείς ήσαν σίγουροι ότι και ο 4^{ος} είχε όλα τα πλεονεκτήματα, και διότι ο νέος Φαραώ ήταν 12 ετών και εύκολα καθοδηγούμενος. Ο νέος Φαραώ, όμως, δεν εμπιστεύθηκε να σταφθεί στο Καρνάκ, έδρα του πιο σημαντικού Θεοσιστηρίου της Αιγύπτου, του Θεού Άμωνα, αλλά στην Ηλιούπολη, έδρα του ναού του ήλιου, μετά δε επέστρεψε στη θήβα, όπου έδωσε εντολή ώστε τα κονδύλια, που προοριζόντουσαν για τους ιερείς του Θεού Άμωνα, να μοιραστούν με τους ιερείς των άλλων θεών.



Οι ιερείς του Αμωνα, επαναστάτησαν και ο Φαραώ κατέστρεψε όλα τα αγάλματα του Θεού Αμωνα, και ξεκαθάρισε ότι ο αληθινός θεός ήταν ο Ατόν, ο Ηλιος. Αυτός ο ίδιος (ήταν 16/17 ετών) άλλαξε το όνομά του από Αμένοφισ σε Ακενατών (ο ευχάριστος στον Ατόν).

Εξ'άλλου, έχτισε στο Tel AL Amarna ένα επιβλητικό ναό στον Ατόν και δίπλα του, το δικό του παλάτι, στο οποίο μεταφέρθηκε με τη σύζυγό του Νεφερτίτη, τις κόρες και όλη τη συνοδεία. Στα 29 του χρόνια, ο Ακενατών πέθανε με έναν αργό και περιέργο (αν λάβουμε υπόψη μας το δηλητήριο) θάνατο. Από εκείνη τη στιγμή οι ιερείς του Αμωνα ξαναπήραν την ισχύ και έσβησαν το όνομα του Ατόν και του Ακενατών όπου και αν υπήρχαν. Ο διάδοχος του Ακενατών για να συγκεντρώσει τα καθήκοντα του Φαραώ άλλαξε το όνομά του από Τουταγχατόν σε Τουταγχαμών.

Από τότε μεγάλο μέρος των ισχύων του Φαραώ πέρασε στον κληρο και έγινε σαφής η νίκη των ιερέων ενώ το Κράτος συνέχιζε να παρακμάζει.

Η Ελλάδα δεν μας άφησε σημάδια σοβαρών αγώνων μεταξύ ιερατικής τάξης και Κράτους. Ίσως διότι η πολιτική ιστορία της Ελλάδας δεν μας παρουσίασε ποτέ ένα Κράτος ενιαίο και επιθυμητό σε πλούτη και ισχύ. Κάθε μεγάλη πόλη ήταν και ένα Κράτος, κυβερνημένο στους αρχαίους χρόνους από έναν βασιλιά, και κατόπιν, τις περισσότερες φορές από ένα σύστημα δημοκρατικό που αναγνώριζε ισότητα σε όλες τις θρησκείες και ποτέ, καμμία θρησκεία δεν είχε το προβάδισμα έναντι των άλλων. Εάν, μερικές φορές υπήρχε κάποιος τύραννος, δεν απολάμβανε παρ'όλα αυτά ειρηνικής και μακράς ζωής.

Στη Ρώμη, το Κράτος έδωσε πάντα ίση αναγνώριση σε όλες τις ομολογημένες πίστεις, όχι μόνο από Ρωμαίους αλλά και από άλλα έθνη. Μέχρι το IV^ο αιώνα μετά Χριστόν, μη έχοντας ποτέ το Κράτος θεωρήσει μία θρησκεία ανώτερη των άλλων, καμμία ιερατική τάξη δεν κατάφερε να αναρριχηθεί στην πολιτικο-διοικητική ισχύ.

Από το IV^ο αιώνα μ.Χ. όταν ο Χριστιανισμός επιβλήθηκε, δια της αγάπης ή της δύναμης, επάνω σε όλες τις άλλες θρησκείες, ο αγώνας μεταξύ του κλήρου και του Κράτους, στο πρόσωπο του τρέχοντος Μονάρχη, απέκτησε μία τέτοια κακοήθεια, ώστε έφερε πρώτα το κλείσιμο των άλλων θρησκειών και όλων των ναών και, μετά την αποσύνθεση του Κράτους.

Ο αγώνας συνεχίστηκε ακόμη και μετά εναντίον των μοναρχών των βασιλείων που αναδεικνύονταν από τον αφανισμό της αυτοκρατορίας, και φαίνεται ότι τελείωσε με τη γαλλική επανάσταση.

Ασφαλώς, ο αγώνας άλλαξε φυσιογνωμία, όμως συνέχισε διότι η θρησκεία έμεινε ακόμη ένα στοιχείο συνέπειας/συνεκτικότητας αναντικατάστατης στους διαιρημένους λαούς, και σε συνεχή αγώνα επικράτησης σε όλο τον πλανήτη.

Θα πρέπει να περάσει ακόμα πολύ καιρός προτού συνετελεσθεί η συγχώνευση μεταξύ μύησης και χειροτονίας, που θα επισημοποιήσει το τέλος του αγώνα και την απαρχή της ανόδου της ανάληψης θείας συνείδησης από την πλευρά της ανθρωπότητας!



ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ / ΠΗΓΕΣ

- Marco Egidio Allegri Εισαγωγή στο Τεκτονικό Μυστικό
- Julius Evola Εξέγερση ενάντια στο σύγχρονο κόσμο
- Aldebaran Μελέτες στους κόλπους του Μαρτινιστικού Τάγματος επάνω στη
γυναικεία Μύηση (ιδιωτική συλλογή)
- Vergilius Μελέτες στους κόλπους του Μαρτινιστικού Τάγματος επάνω στη
γυναικεία Μύηση (ιδιωτική συλλογή)
- Renee Guenon Μελέτες πάνω στον Ελευθεροτεκτονισμό και την «Compagnonage»
- Η Βίβλος Γένεση
- Braut Elliane Ιστορικό άρθρο "Initiation" του M:::T::: του Paris
- Sebastiano Caracciolo Η Ερμητική παράδοση στον Ελευθεροτεκτονισμό
- Edy Minguzzi Θηλυκότητα και Φεμινισμός
- Μύθοι και Παραδόσεις της Μεσογειακής Παράδοσης
- Τυπικά του Γυναικείου Τύπου Misraim Memphis
- Σύνταγμα και Κανονισμοί του Μικτού Τάγματος "Le Droit Humain"
- Σύνταγμα και Κανονισμοί του Αρχαίου και Αποδεδεγμένου Σκωτικού Τύπου
- Ορόσημα του Anderson
- Ιστορικό Αρχείο του Αρχαίου και Αρχέγονου Ανατολικού Τύπου Misraim και Memphis –
Κυρίαρχο Μεγάλο Θυσιαστήριο της Αδριατικής.



Λίγα λόγια για το συγγραφέα



Ο **Sebastiano Caracciolo** γεννήθηκε την 1-1-1922 και πέρασε στην Αιώνια Ανατολή την 4-4-2013. Υπηρέτησε από πολύ νωρίς τον Εσωτερισμό, εντασσόμενος στον Τεκτονισμό και τον Μαρτινισμό. Το 1981 είχε διαδεχθεί την Μεγάλη Ιεροφανεία του Μισραΐμ Μέμφις από τον Gastone Ventura, καθώς και την Κυρίαρχη Μεγάλη Διδασκαλεία του Μαρτινιστικού Τάγματος. Υπηρέτησε τον Παραδοσιακό Τεκτονισμό με πάθος, ενάντια στις δυνάμεις που πάντοτε, ακόμη και σήμερα προσπαθούν να τον συμβιβάσουν με το επίπεδο ενός σωματίου. Δεν συμβιβάστηκε και συγκρούστηκε όταν χρειάστηκε για να διατηρήσει τον Παραδοσιακό χαρακτήρα του των Μυητικών Οργανισμών.

Κέρδισε τον διεθνή σεβασμό για το έργο του και την προσήλωση στις αρχές του.

Εγγραψε τα:

- Η Ερμητική Παράδοση στον Ελευθεροτεκτονισμό
- Η Γυναικεία Μύηση στον Τεκτονισμό
- Εσωτερισμός στον «Έμπορο της Βενετίας» του W. Shakespear
- Πληθώρα άρθρων στην έντυπη και μετέπειτα ηλεκτρονική έκδοση «Η Μυητική Αφύπνιση» καθώς και στην ηλεκτρονική έκδοση «ο Ερμημίτης» του Μαρτινιστικού Τάγματος